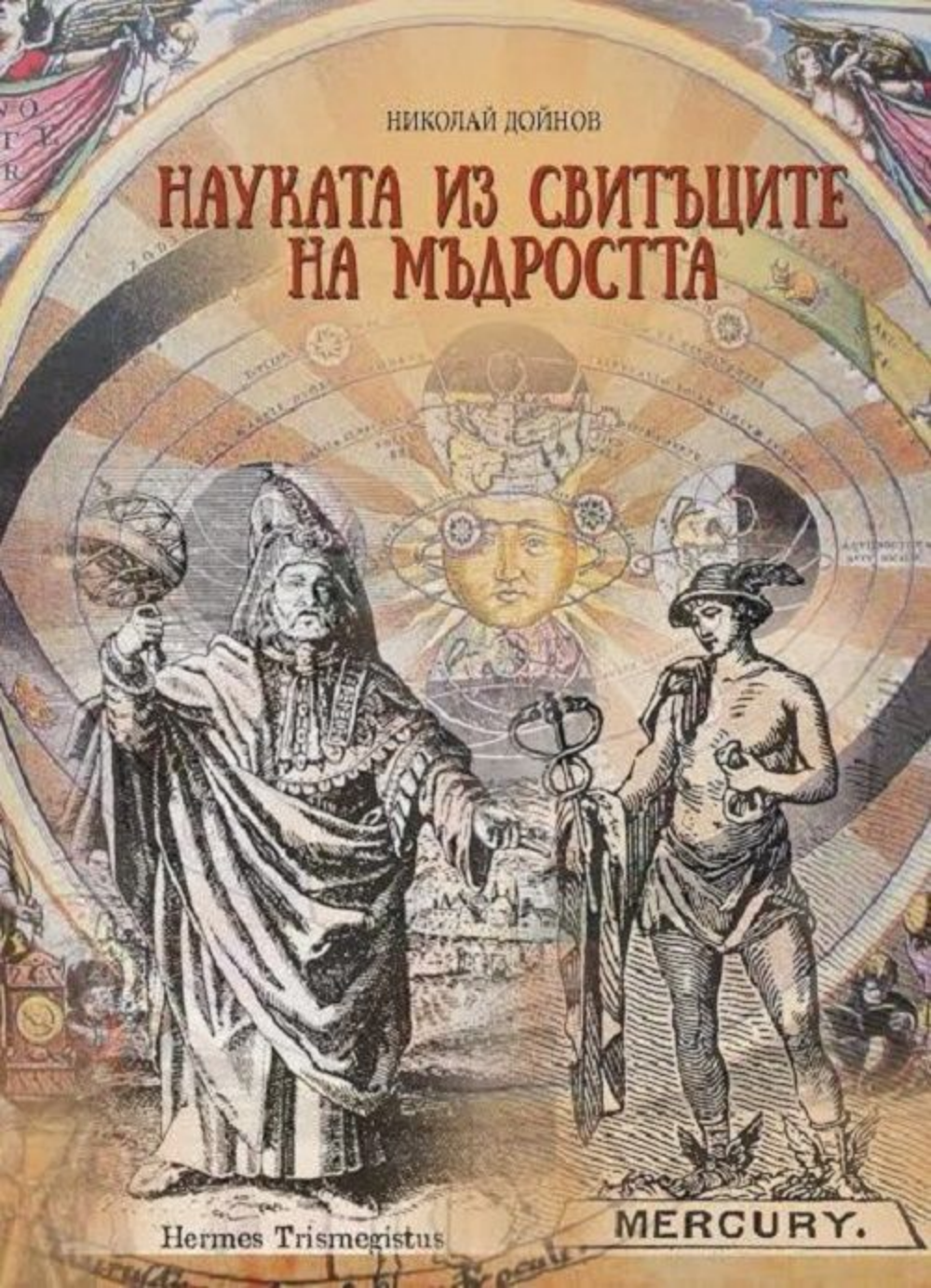

НИКОЛАЙ ДОЙНОВ

НАУКАТА ИЗ СВИТЪЦИТЕ НА МЪДРОСТТА

Hermes Trismegistus

MERCURY.

НИКОЛАЙ ДОЙНОВ

НАУКАТА
Из свитъците на Мъдростта

Издателство „Бяло Братство“

ISBN 978-954-744-313-6

НАУКАТА
Из свитъците на Мъдростта

Издателствo „Бяло Братство“
София, 2017

СЪДЪРЖАНИЕ

Николай Доинов.....	7
От микро- до макрокосмоса	11
Двата принципа	13
Дишането	20
Мезони	25
Всемирният закон - гравитацията	36
Сила	47
Обмяната	54
Най-малкият	59
Покой и движение	68
Звук	73
Рег и безреגיע	80
Багри и звук	89
Часовникът на живота	94
Нищото	104
Малките богове	112
Дишам.....	121
Затворената светлина	128
Четвъртото измерение	139
Еволюционният процес	146
Привличане и обмяна	152
Необятният миров силов океан	158
Великият алхимик	164
Жизненият елемент	172
Празното пространство	179
Открих, еврика!	186

Закони от небесната механика	193
Хермес.....	201
Кристалите	209
Студената светлина	217
Отровите	227
Поп Малтус и неговата теория	239
Водата.....	252
Далечното утре.....	259
Невъзможно	270
Диамантът	283
Елементарните частици.....	290
Израз на числата	301
Произход на силите	312
Слънчевият спектър	320
Светове	327
Изгревът на Слънцето.....	334
Таттвас	341
Речник на остарели и чужди думи.....	354
Обяснителни бележки	355

НИКОЛАЙ ДОЙНОВ

Николай Николов Дойнов е роден на 18 декември 1904 г. в Габрово. Родителите му, Никола и Кина Дойнови, имат четири деца: Борис, Цанка, Николай и Стефан. Бащата, Никола Дойнов, е човек с предприемчив дух, от шивач той става собственик на магазин за платове, след време решава да осъществи една своя мечта – да развие по-мащабна индустриална дейност. За целта започва изграждането на модерна дърводелска работилница, оборудвана с машини, загвижвани от водната енергия на река Кожевница. Но погрешните изчисления на инженерите го довеждат до фалит. Николай, тогава ученик в гимназията, влага много усилия в бащиното си начинание и преживява неуспеха му като свой провал. Години по-късно, когато заживява на Изгрева и е приет за ученик в Школата на Учителя Петър Дънов, той разбира, че „провалът“ е бил всъщност възможност да намери своя път в живота.

Николай Дойнов учи в Априловската гимназия и е един от първите, записали се в Габровското туристическо дружество, където се запознава за първи път с идеите на Бялото Братство. Екскурзиите из Балкана са били единственото развлечение в живота на тихия младеж. Там той усеща простора и красотата на природата, вдъхновява се от великолепието на изгревите, от тайнството на звездния мир.

През 1921 г. Николай Дойнов най-неочаквано се озовава на събора на Бялото Братство във Велико Търново. Там той за пръв път среща своя Учител и тази среща определя съдържанието и смисъла на целия му живот.

По онова време брат му, Борис Дойнов, е студент в София. По негово настояване Николай се записва да следва в Софийския университет, специалност математика, астрономия и физика. Като студент, заедно с малка група младежи, Николай Дойнов става един от първите заселници на т.нар. Баучерово край София, където от 1922 г. започва да се изгражда мистичният, творчески и културен център на Бялото Братство - Изгрева. Тук Николай Дойнов намира онова, което винаги е усещал като дълбок стремеж в душата си. Тук той става ученик в Младежкия окултен клас, работи, строи, помага, участва активно в интензивния живот на Братството. Организирането на съборите на Рила му носи нов подем, знания и идеи. Разговорите с Учителя, общият братски живот отварят пред него нови духовни простори и той се превръща в човек, търсещ познанието не само в строго научните закони, но и в окултните науки. „Окултните знания стават достъпни само ако човек е достатъчно нравствено и духовно издигнат. Това няма нищо общо с образованието и социалното положение“ - пише по-късно Николай Дойнов.

Необичаен, белязан от резки промени е житейският път на Николай Дойнов, за който сам той разказва в автобиографичната си книга *И очите ми видяха Изгрева*. Този път бележи необикновената съдба на човек, познал какво е да се издигнеш от беден прекупвач на стоки до милионер, а след това да загубиш всичко спечелено; какво е, след като си достигал социални върхове и почести, да се озовеш на гъното на обществото - в ада на концлагера в Белене като един от множеството затворници, подложени на крайни лишения и тежък изправителен труд.

Необикновено в живота на Николай Дойнов е също и това, че той - математик, физик и астроном, години на-

ред изкарва прехраната си като строителен работник, а в същото време търси отговор на вечните въпроси за връзката между човека и звездите, за скритата мъдра целесъобразност в природата, в историята и човешката съдба. Плод на тези размисли са множеството му статии и есета, изнасяни като лекции и разпространявани между негови съмишленици.

Освен това Николай Дойнов търси сведения за отгадна отминали времена и събития, които вълнуват творческото му въображение, и открива там необикновени личности, загадъчни съдби. Така се раждат неговите мъдри легенди, които той нарича „летописи“: *Алмагеста – най-великото построение, Аиа Бен Якзан, Мей Ту, Зимбабве* и др. В тези творби се преплитат древна мистика и послания от вековната история с мъдрите слова на Учителя Петър Дънов. Авторът сякаш ни доверява онова, което са споделили с него великите същества на звездния мир, нежните повелителки на водите, безплътните феи на въздуха – така самата разумна природа разкрива пред нас своите тайни. Трудовете на Николай Дойнов по астрология, хиромантия и физиогномия се отличават с научна точност и дълбочина, с оригиналната си интерпретация на фактите от гледна точка на езотеричните области на човешкото познание. В тях авторът разкрива връзката между човека и природата, закономерното влияние на звездите върху човешката съдба, вниква в уникалността на всяка душа и в особената ѝ роля в живота на Вселената. Тук откриваме и теми, новаторски осмислени от гледище на психоастрологията и хирософията.

Книгите от творчество на Николай Дойнов, публикувани досега, са: *Науките на първата човешка раса – ръководство по астрология, френология, хиромантия* (1993 г.);

Звездният мир – астрологията, в две части: *Звездният мир – човекът*, и *Науката астрология – древна и вечно млада*; автобиографичната му книга *И очите ми видяха Изгрева* – страници из историята на Бялото Братство (1999 г.). Някои от статиите на автора са публикувани в том XIX на *Изгревът на Бялото Братство*. Издателство Бяло Братство предостави на читателите непубликувани досега текстове на Н. Дойнов, събрани в книгите *Из летописите на древността*, т. I и II (2015 и 2016 г.) и *Астрология из свитъците на древността* (2016 г.).

До края на земния си път през 1997 г. Николай Дойнов изнася лекции, консултира астрологично голям брой хора, като внася в тях светлина, утеха, разбиране за истински ценното в живота. Неговото творчество носи белега на първите предвестници на епохата на Водолея, която ще обедини в едно наука и религия.

Иванка Софронова

ОТ МИКРО- ДО МАКРОКОСМОСА

Уверено можем да кажем, че Николай Дойнов е писател и учен с разностранни интереси и възможности както в областта на тематиката, така и по отношение на жанра. Докато в предишните му книги, които издаде издателство Бяло Братство, преобладаваха легендите и прегаанията, предадени под формата и със спецификата на късия разказ, а след това запознахме читателите с неговите мемоари и астрологични анализи, сега предлагаме текстовете, които са изградени като научен анализ.

Н. Дойнов не открива нови научни факти, но анализира постиженията на науката по оригинален и своеобразен начин. На пръв поглед темите на публикуваните в книгата творби са познати: покоят и движението, гишането, силата, законите на небесната механика, свойствата на светлината и на слънчевия спектър, поляризацията и принципите на развитие на човека и т.н., но обяснението и тълкуването им е ново и много по-различно, защото е направено през гледната точка на окултната наука. Научните факти в книгата са обяснявани и тълкувани от окултния ученик, преминал през школата на Учителя Петър Дънов. С това Николай Дойнов преминава отвъд границите на постиженията на официалната наука и използва понятия от области, които все още са чужди и недостигнати от науката – говори за четвъртото измерение, за жизнения елемент, за характеристиките на нищото и т.н. В това отношение най-интересни са текстовете *Празното пространство*, *Студената светлина*, *Необятният мир* *силов океан*, *Жизненият елемент* и др.

Интересното и различното в тази книга с научни текстове е, че авторът разглежда гаден научен факт в

контекста на необикновено разширено пространство и време. Законите за устройството и функционирането на Вселената не са плод само на изследванията на съвременните учени, а Н. Дойнов ги открива още във философията на древните мислители, във формулираните постулати например на Хермес Трисмегист, на Платон и на Аристотел. Затова авторът се позовава на имената и достиженията на учени от Изтока, от Античността, от Египет, от Възраждането и от по-новите времена.

Разнообразен е интересът на изследователя към най-различни области от науката. Той анализира откритията в сферата на структурата на кристалите, на елементарните частици, интересува се от свойствата на химичните елементи в състава на водата, от причините за такива явления като звука и цветовете. Но всичко това е пречупено през знанието на тайните науки и окултизма.

В тази книга читателят пътешества в света на микрокосмоса и на макрокосмоса, за да се домогне до един нов начин на мислене и до нова гледна точка за явленията в света. В това е голямата ценност на тези текстове, които се издават за първи път. Те са плод на дългогодишен размисъл на един задълбочен изследовател на законите на Земята и на Космоса. Творбите съчетават и събират по нов начин откритията на съвременната наука и обогатяват нашата представа за света и за скритите сили в него. Това прави новата книга на Николай Дойнов предизвикателство за съвременния читател, който мисли, че знае достатъчно за заобикалящата ни Вселена. Тук обаче той ще се докосне, ще се замисли за скритите и тайни страни на познанието, ще бъде провокиран от една по-различна гледна точка за огромния свят от най-малкото до най-голямото.

Спаска Миховска

ДВАТА ПРИНЦИПА

За творческия замах на великото няма значение размерът на формата, която то създава. Дали ще бъде някаква малка, невидима за нас форма, или необятна галактика, те всички имат своята цел и задача и се ползват еднакво пълно от даровете на онзи необятен миров океан от живот и мъдрост, в който са създадени, в който се развиват и са потопени.

Внимателните наблюдения всякога ще ни говедат го извода, че в тази среда от живот и мъдрост творят два напълно симетрични принципа. Единият е принципът на Любовта, на доброто, според който всяка творба се създава и развива, за да бъде полезна, за да е в услуга на другите, да улеснява тяхното развитие. Другият е принципът на злото, според който всяка жива твар живее и се развива, за да използва само за себе си всичко онова, което другите са придобили. Тези два принципа и създадените от тях форми са в една вечна и непримирима борба. Единият – за да твори и съдейства за прогреса на всяка жива форма; другият – за да руши и спъва еволюцията им.

Примери за този процес има на всяка крачка. За камъка, който така нехайно подритваме под краката си, за парчетата варовик, които тъпчем по нашите пътища, ние никога не се замисляме плод на какъв чуден и велик процес са те и каква мъдрост е вложена за тяхното образуване. Безброй микроскопични същества с непознато за нас умение са могли да извлекат от морската вода такива ценни и подходящи елементи, за да го образуват. Те се раждаха,

живяха и оставяха своите черупки и скелети от този ценен минерал на дъното на океаните, за да може в течение на милиони години да образуват дебелите пластове скали, тъй полезни за нас. Но ние не се замисляме за великия промисъл и план, за великата жертва, направена от безкрайно многото творби на този миров създател. И защо? Защото този велик творчески замах бе изпълнен, за да бъде улеснен някога животът на човека – същество, което още не беше се появило тогава.

Каква би била човешката култура, ако нямахме тези образувания, тези скали, които извън тяхното пряко използване дават възможността за получаване на вар; а от една разновидност на този варовик, наречена *мергел*, се получава цимент? Какъв би бил животът на човека, ако пак такива малки животинки, бактерии от почвата, от водата и от въздуха, в онези далечни времена не бяха образували земното масло, тъй нареченото *черно злато*?

Какъв би бил животът на човека без многобройните семена, които създават цялата обстановка около него и тъй ценните продукти, без които неговият живот би бил немислим? Какви усилия и творчески напън са били необходими, за да се създаде всичко, с което сме заобиколени и което улеснява живота не само на човека, но и на стоящите по-долу от него същества? Спомням си израза на Учителя, когато той ми каза: „Една част от животните приеха вегетарианството и с това улесниха еволюцията на човека“. Това е израз, показващ тежкия изминат път, път на усилия, на напрежение от различни същества, за да се постигне този резултат.

А ето и творбите на другия принцип, който с непогозирано за нас умение използва мъдростта, в която те са потопени, за да постигне своите цели на разрушение

и устрем да се спъва животът и неговото развитие. Познато ни е само нещо от безбройните вируси, микроби и бактерии – все агенти на този разрушителен принцип. Тук не само природата, но и човекът се е впрегнал да се бори срещу тях. И тук вече той разбира каква сериозна задача е борбата с тях, каква учудваща мъдрост използват те не само да се защитят, но и да изпълнят своите пъклени планове.

В тази борба човекът наистина с голямо умение изработва разни препарати и отрови, имащи унищожително въздействие върху тях. Но скоро се разбира, че те в многото случаи действат временно върху някои от микроорганизмите, след което се появяват нови видове, на които тези препарати вече не въздействат. Тези миниатюрни животинки са намерили средствата и начина да се възползват от необятната мъдрост, в която са потопени, за да се приспособят и да се защитят от тези унищожителни за тях фактори.

В това отношение е характерен случаят с т.нар. препарат ДДТ. Известно е, че на Земята има около 1,5 милиона вида живи същества. От тях само насекомите са 1 милион, докато всички останали същества не надминават 500 000 вида. Тези насекоми в преобладаващото си множество спъват и вредят за развитието на другите форми. Кой не е изпитвал тяхното вредно и госагно присъствие?

Да вземем например комарите и тяхната чудовищна роля в живота, на първо място за човека, като носители на най-разпространената болест в света – маларията. Статистиките показват, че на Земята боледуват от малария 300 милиона души. Цели области от нашата Земя, ценни със своите условия за живот, са недостъпни за човека заради комарите. Колко много затрудняват те творче-

ския замах на човека. Например прокопаването на Панамския канал за малко не се проваля заради тях, защото само за първите 8 години там загинаха от малария 50 000 души работници и 70 инженери. И благодарение на крупните мерки, взети от умни хора, това дело можа да се завърши. И само това ли са спънали тези кръвожадници?

И ето, преди около 30 години ученият свят оповести, че е поднесъл на човешкия рог голямо откритие. В живота на хората беше въведено едно ново синтетично отровно вещество, което унищожаваше всички насекоми – това беше ДДТ. То имаше голямо предимство пред всички препарати от този рог, защото поражаваше насекомото, щом то само се допре до него. Това откритие бе оценено като много голямо благо както за човека, така и за животните. С това вещество бяха пръскани домовете, оборите, градините, парковете, нивите – и всички насекоми изчезваха. Човешкият рог въздъхна с облекчение. Много скоро обаче тази радост потъмня – унищожените пакостници малко след това отново се появиха, но вече като нови, устойчиви на отровата видове. Тази силна отрова вече не им действаше.

Тази борба не засяга само формите на физическия свят – тя е борба и в емоционалния, в умствения и в идейните светове. Когато човек има добро разположение, радост и светлина на ума, той прилича на градина, отрупана с плодове и цветя. Тогава опасността да бъде ограбен е налице. Ще дойде някой да обере плодовете и да изпокъса цветята, да строши нарцисите в градината му. Тогава идва мъката и нарушеното равновесие на вътрешния му мир.

Тази борба засяга и висшите йерархии. Изригванията на пламъци от лъчистата материя на Слънцето, изхвърлени на стотици хиляди километри, тези отвори по не-

говата повърхност, които ние виждаме като петна, не са нищо друго освен дейност, насочена срещу тъмната страна на Битието от разумните същества там.

В един разговор с Учителя по този въпрос той ми каза: „По време на Атлантида ние загубихме сражението, защото не можахме да проникнем в най-дълбоките помисли на злото. Но сега победата е на наша страна“. Необятна е мъдростта на Бога! И Учителя пак каза: „Най-трудно от всичко се изучава Божествената Мъдрост. Тази мъдрост е в услуга и се използва както от принципа на доброто, тъй и от принципа на злото. Това е така, за да има движение и за да може мъдростта да се изучава всеотстранно“.

Колкото едно същество е по-разумно, толкова по-здраво е впрегнато в тази борба, толкова и то живее в една среда на по-интензивно движение. Човекът е единственото същество, създадено на Земята по образ и подобие на Бога, както са писали онези, които много дълбоко са познавали живота. Той е единственото същество на Земята, облечено в една осезаема триизмерна форма, което може да мисли, да търси закономерностите, да прави връзка между причини и последствия сред многобройните факти и явления, които стават около него, да прониква, да прави крачка в тази мъдрост. И колкото по-добре схваща и се задълбочава, колкото проявява по-голям интерес, толкова у него се разраства идеята и той да стане един създател, един творец на факти и събития. Този умствен процес е една мисловна дейност.

Всяко живо същество, което идва на Земята, включително и човекът, се изгражда в своята форма и проявява качества, способности и възможности съгласно един модел, направен от по-рядко вещество, неосезаемо за нашите пет сетива. Този модел го наричат двойник. Той се съз-

дава и оформя от мисълта - тя е, която твори и създава. Мислещи същества са човекът и много йерархии над него. И според това, на кой от тези два принципа служи това мислещо същество, с такива качества ще бъде и изграденото същество, плод на неговата мисъл.

По този повод Учителя един път каза: „Въшките са създадени от човека“. Това важи не само за тях, но и за много други вредни творения - те са плод на разрушителната и егоистична човешка мисъл. Следователно борбата на човека с вредителите на живота ще бъде не толкова с външните средства, с разните отровни препарати, които заедно с вредното нанасят поражение и на полезното, но ще се изразява в едно освобождаване на човека от мисълта и желанието му да живее само с права, без задължения, да живее като паразит, за сметка на другите, да бъде проводник на разрушителните сили в природата.

За правилното развитие на човека е от изключително значение на кой от тези принципи служи. Когато човек се ражда на Земята, той се развива и оформя съобразно своя двойник, който е поле на космични сили, а животът му протича съобразно разположението, връзката и взаимоотношението между тях. Тези сили са същите, които са създали Слънчевата система. Слънцето, Луната и всяка една от планетите са носители на една от тях.

Има подчертана връзка между положението на тези небесни тела и разположението на силите, които те носят в човешкия двойник. В момента на раждането за мястото, където то става, разположението на Слънцето, Луната и планетите е напълно идентично с разположението на силите, които те носят в човешкия двойник. За положението на тези сили там се вади заключение от звездната карта, която се изчислява със съответни таблици.

Ако човек в живота си преди това раждане е служил на принципа на доброто, тези сили, изразени в Слънцето, Луната и планетите, са разположени на благоприятни места и във формата на знака на Мерцедес – с ъглово разстояние от 120 градуса. Животът в такъв човек тече свободно, плавно, безпрепятствено, той се радва на добро здраве, на успехи в живота и на благоприятни условия за своето развитие.

Ако обаче в миналия си живот той е служил на принципа на злото, то Слънцето, Луната и планетите са на неподходящи места, а взаимното им разположение е във форма на кръст – с ъглово разстояние от 90 и 180 градуса. Това създава дисхармонично взаимоотношение на силите в двойника, а жизнените сили на човека вървят неритмично, често с прекъсване. В моменти и периоди на такива прекъсвания злото се изявява със страшна сила, като създава болести, нещастни случаи, катастрофи, осакатявания, неуспехи, спънки и трудности във всяко отношение и от най-различно естество.

Празно място в пространството няма. Там, където единият принцип не се проявява, действа другият. Особено тежки са случаите, когато в такова положение се намират Слънцето и далечните планети Сатурн, Уран, Нептун и Плутон, които са най-строгите съдници. Те учат хората на смирение и мъдрост с много строги методи. И само малцина от сегашните хора са узрели, за да се ползват от онова, което те могат да дадат. Тези планети имат чудни богатства на умение и мъдрост, но ги дават само на малкото избраници, успешно завършили техните школи.

Кръстът като символ е познат още от най-дълбока древност много преди християнската ера. Саабей и първите астролози са го издигнали като символ на страдания-

та. А Учителя казваше: „Условията за вашето развитие в сегашния си живот сте ги създали от начина, по който сте живели в миналия. А начинът, по който живеете сега, ще създаде условията за бъдещия ви живот“.

април 1970 год.

ДИШАНЕТО

Дишането е един процес на приемане и изхвърляне. Той е най-важният процес, без него животът – навсякъде, където протича, било в живите форми, било в световите наг нас по небесната сфера, е невъзможен. При дишането се приема някаква съвкупност от газове и при този процес се осъществява нейното разпадане, като една част от нея се приема – тази, носеща живота; а другата, носеща смъртта, се изхвърля. Този процес е съпроводен със средства и усилия, непознати на живите форми, на съзнателния живот на човека и на всичко, което го осъществява; той е непознат и за сивото вещество на мозъка. Този процес се ръководи от бялото вещество на мозъка. Дишането в най-широк смисъл не е само приемане на въздуха, но и на нещо друго.

Известно е, че всичко е потопено в онази среда от сила, която едга в ново време, към 1930 г., беше наречена от гениалния италиански физик Енрико Ферми¹ *необятен миров силов океан*, от който всичко черпи сили за своята проява и живот. За този океан, за неговото естество и съдържание много добре са знаели и разбирали Саабей² и древните мъдреци. Те са казвали, че той има двойствена природа – Небе и Земя, както е отбелязано в първата глава от книгата *Битие* на Петокнижието.

Какво е значението на този израз – „Небе и Земя“, откъде е взет той? Еврейските първенци, които през 586 г. пр.Хр., когато вавилонският цар Навуходоносор II³ освободи еврейския народ от египетско робство, отидоха във Вавилон⁴. Те посетиха Вавилонската кула, която не беше нищо друго освен висше учебно заведение – университет, създаден от учениците на Саабей, когато халдейският народ е дошъл там по указание на своя учител, тъй като Егем, както се е наричала земята, където е живял този народ, по указания на техния учител е щяла да бъде залята от океана. Тази земя Егем, което ще рече Рай, е била там, където сега е Персийският залив. Еврейските първенци, влизайки в този университет, прочетоха скрижалите там и не са могли напълно да разберат и разчетат този израз – „Небе и Земя“, както и поясненията по тях.

За Земята, която изразява единия дял от характерните качества на този океан, са прочели, че е „безвигна и пуста“, което ще рече, че е неутроена, че е свят на ограниченията, на тъмнината, на покоя и на смъртта. Но тези първенци за Небето, което е другият дял от този силов океан, нищо не са отбелязали, което говори, че не са могли да го разчетат и разберат.

Този университет – Вавилонската кула, както всички учебни заведения в древността, е бил посещаван от най-изтъкнатите синове на околните народи, които са престоявали по-дълго време там, за да се учат. На своите народи те са оставили свещени книги, в които е отбелязано, че са разчели Небето добре и че то е свят на радост, светлина и живот.

Понеже всички хора от разните народности, които са отивали там, са говорили помежду си на своите родни езици, естествено е да се получи едно разнообразие на езици-

те, които са говорени във Вавилонския университет. Еврейските първенци, хора с принизени знания и мъдрост, не са разбирали това разнообразие на говора и са отбелязали, че Бог е разбъркал езиците на хората, защото те били построили кулата. Тези два свята – Небе и Земя – се намират в този необятен миров силов океан.

Всяка форма, която носи живота, приема с дишането въздуха и силите от този океан, в който се намират Небето и Земята – приема активните сили, носещи живота, и пасивните, носещи смъртта – отровите. За малко време организмът успява да разпадне този поток, тази съвкупност: той загърбва жизнените сили от него и изхвърля земята – онзи дял, който носи покоя и смъртта. Че наистина е така, се вижда и разбира добре, когато едно живо същество е поставено в малко по размер и плътно затворено помещение. От издишването, което носи отровите, покоя и смъртта, това същество, след като е изчерпало жизнените сили в помещението, преставя да живее. Дишат не само живите форми на Земята, но и тези по другите планети и небесни образувания, дишат и самите планети от необятния силов океан, диша цялата Вселена. Защото всичко в небесните простори е живо – състои се от живи форми. Всички те при дишането се разширяват, а при вдишването се свиват.

Така например от видни астрономи е установено, че при вдишването нашата Земя се разширява с двадесет сантиметра; и с толкова се свива при издишването. Тя вдишва сила от мировия океан, приема само жизнения дял от него, за да може да се движи и да живее; и после издишва, изхвърля мъртвия, отровния дял. С този процес на дишането живеят всички небесни образувания. Изхвърлената мъртва отровна част от този океан като субстанция

е много рядка. За нашата Слънчева система тя получава от Слънцето обединителна сила, като се събира и образува облак мъглявина. Слънцето застава с излъчваните от него сили този облак да се движи в орбита, определена от него, да го обикаля, за да може бавно, но сигурно облакът да се облагороди в течение на многото милиони години и да стане носител на живота. Това е така, защото всяко нещо, което е създадено веднъж, не може вече да излезне – то се включва в безкрайния път на еволюционния процес.

Тези облаци мъглявини са т.нар. комети, някои от които са така големи, че когато минават най-близо до Слънцето и до Земята със своята импозантност, с дългата си оранжево-огнена глава и опашка, са обръщали вниманието на човешкия рог. Такава беше Халеевата комета през 1910 г., когато Земята бе най-близо до нея и мина през нейната опашка. Могъща, широка, огненочервена лента с главата отпред – от хоризонт до хоризонт. Тя на всеки 75-76 години идва отново най-близо до Слънцето – в перихелий, както се казва от астрономите. Този път бе определено, че в началото на 1986 г. тя ще мине най-близо до Слънцето. Земята тогава беше много далече от нея и нямаше възможността да видим величавото зрелище, което наблюдаваха хората при нейното идване през 1910 г.

Още от най-дълбока гревност мъгреците са разбирали естеството на кометите – че те са носители на издишаните отрови и на смъртта от небесните образувания. С това те са приемали, че с идването си близо до Слънцето, и по-специално до Земята, кометите са били предвестници на нещастия за човешкия рог – нещастия, произлизащи от отравянето, от заблуждаването на човешките мозъци, и по-специално на умовете на тяхната управляваща върхушка, за да ги тласнат към неразумни постъпки, а не само към някакви материални сътресения.

Интересно нещо представляват спектрите на всички светещи небесни образувания, които ни дават да разберем, че Вселената диша – свива се и се разпуска. Спектрите, както е известно, са една поредица от цветове, които не са неподвижни поради движението на самите тела. Когато движението на цветовете е откъм червения цвят на спектъра, то тялото, което го дава, се отдалечава от нас, а когато това движение е към виолетовия край, небесното тяло се приближава към нас. Това е съгласно закона на Кристиан Доплер⁵. Астрономите са установили, че движението на цветовете по всички спектри на небесните образувания, които могат да се наблюдават от Земята, се придвижват към червения край на спектъра. Това говори, че те се отдалечават, което ще рече, че Вселената се разширява и е в процес на вздишване. Няма да бъде недопустимо да се приеме, че ще дойде времето на обратния процес – процеса на свиването на вздишването.

Човекът има контакт с четирите известни свята. Кои са те? Идеиният, или както са го наричали в древността – *свят на огъня*, населен с разумни същества, наречени *саламандри*. Вторият е светът на интелекта, на мисълта, наречен *свят на въздуха*, населен с разумни същества с името *силфи*. Третият свят е светът на чувствата, наречен *свят на водата*, населен с разумни същества, които са наричали *ундини*. И най-после е четвъртият свят – светът на материята, триизмерният свят, наречен *свят на земята*, населен с разумни същества с името *гноми*. Те също приемат сили за своето съществуване и живот от мировия океан с цялата негова двойственост. От него те приемат жизнения гял и изхвърлят този на покая, на разрушението и смъртта, който носи отрицателните, демоничните прояви на тези четири свята с техните идеи, мисли, чувства и постъпки.

Ето защо човекът трябва да внимава, да следи какво приема от тях - жизнените сили на вдишките, което е висшата проява на тези светове; или издишките - отрицателните, демоничните подтици.

3 октомври 1987 год.

МЕЗОНИ

В ежедневиия си живот ние употребяваме много понятия, които не разбираме и не знаем какво всъщност представляват те. Казваме: „Светлина, топлина, електричество, магнетизъм; Любов, живот, омраза, завист, възхищение“ и много още понятия от този род, които така са сраснали с нашия говор, че ги употребяваме някак си, като че казваме най-простишки неща, за които не трябва да се мисли и говори. Всъщност няма нищо по-сложно и по-велико от тях.

Само малка част от по-изтъкнатите учени са се задълбочавали да обяснят тези понятия. Част от тях приеха, че това са някакви вълнообразни движения. Но за да можем да имаме едно вълнообразно движение, разпространяващо се със скорост около тази на светлината, освен източник е необходимо да има още и среда, по която да минават вълните. А за такава скорост на вълнообразното движение е необходимо средата да бъде плътна и пръгава като най-добрата стомана, да прониква навсякъде и най-после да не оказва никакво съпротивление при движението на телата било тук, на Земята, било извън нея - на планетите, кометите и слънцата. Такова нещо очевидно няма. Следователно това твърдение отпада. Остава да се приеме, че тези понятия носят в себе си вид вещество.

Учителя казва: „Освен познатите ни три състояния на материята има още и четвърто, наречено лъчисто, а също и пето, и шесто състояние...“. Обаче дали има и повече, той не казва. Тези по-висши състояния на веществото не трябва да ги търсим някъде извън нас, някъде в един отвлечен свят, в един камък или в едно растение. Във всяка частица от животното, от човека, във всяка частица, каквато и да е тя, се съдържат тези състояния на материята.

И наистина, разглеждайки строежа на материята, изследванията на учените установяват, че атомът е основен градивен елемент на веществата. Оказа се, че той е нещо много сложно – едно централно ядро, около което на грамадно разстояние обикалят частици, наречени *електрони*. Учените дават и сравнение. Ако ядрото е оловна топка в размер на портокал, електроните ще бъдат балони с диаметър $1\frac{1}{2}$ метра при разстояние от ядрото от 3000 до 4000 км. Оказва се, че това пространство е запълнено с частици, които учените нарекоха *мезони*.

Мезоните са едно особено състояние на веществото. Те са твърде активни частици, бързо се променят и се разпадат на други частици, които влизат във взаимоотношения една с друга. Всичко това в тях става за милиардна част от секундата, като те се движат със скорост, близка до тази на светлината. В тези мезони се намират и частиците на светлината, които учените наричат *фотони*. Там са и частиците на топлината, на положителното и отрицателното електричество, на магнетизма, на любовта и на живота, на омразата и завистта, на възхищението и още много други.

Тези висши състояния на веществото не са само в атома на триизмерната материя, но и извън нея, и нався-

къде около нея. Древните философи са ги изразявали с термина движение. Авероев⁶ казва: „Движението е най-съвършеното състояние на веществото“. Той отъждествява движението с понятието Бог. И според Авицена⁷ „движението е включено в материята“. А Учителя казва: „Онова, което привежда в движение всичко, аз наричам Бог“. Колкото по-съвършено е едно нещо, толкова то се движи по-бързо. Само разумното се движи. Това значи, че тези стихийно движещи се мезони са нещо разумно.

Величието на едно същество сега в това, доколко то познава и може да си служи с висшите състояния на материята. Обикновените науки си служат и изучават трите първи състояния на материята: твърдо, течено и въздухообразно, а окултните науки изучават и си служат със следващите след тях по-висши състояния на веществото. Всеки, който съумее да опознае тези състояния на веществото и да си служи с тях, е окултист. Не ги ли познаваш и не можеш ли да си служиш с тях, ти си обикновен човек, живееш още в обикновените три състояния на веществото и в обикновената наука.

Законът на Нютон⁸ за взаимоотношението на телата гласи: Всички тела се привличат със сила, равна на произведението на техните маси, делено на разстоянието между тях на квадрат. Алгебричният израз на закона е: $F = G m_1 m_2 / r^2$ (G - гравитационна константа). Този закон ясно показва, че между телата всякога има една непрекъсната циркулация на мезони, които учените нарекоха гравитация. Тази циркулация се осъществява с такава скорост, че досега не е намерен метод, с който да се измери.

Освен тази обмяна между телата учените установиха, че елементите радий, уран и торий имат излъчвания на елементарни частици. Тези елементи нарекоха ради-

оактивни. По-прозорливите учени с право твърдят, че всички елементи са радиоактивни, че всички елементи излъчват. Авицена, големият мъгрец на древността, е казал: „Има едно непрекъснато изтичане на движението от материята“.

* * *

Някои оригинални случки сочат интересни контакти на хората с този мир на мезоните, с този мир на движението.

По времето на руския император Александър I⁹ из Урал намират някакъв голям скъпоценен камък, който по състав и цвят не бил като нито един от познатите скъпоценни камъни. Решават да го дадат на най-добрия майстор да го обработи и да му даде най-подходяща форма, да го полира и да го поднесат на императора като подарък за рождения му ген. Този особен камък нарекли в чест на царя *александрит*. Занасят камъка на майстора с поръчка да го изработи възможно най-добре, тъй като ще бъде за подарък на най-високопоставения в държавата, а също и за определената дата – рождения ген на царя – да бъде готов. Като приближило определеното време, отиват при майстора да видят докъде е стигнала работата с обработката. За голяма изненада пратениците видели, че камъкът не е бутван – стоял си така, както го били гонесли.

– Но ти защо още нищо не си направил? – запитали те майстора. – Нали знаеш, че го искаме за рождения ген на царя, а той приближава? Ние знаем, че обработката на скъпоценните камъни изисква време.

Майсторът ги погледнал и рекъл:

– Преди да почна да обработвам камъка, аз трябва да го питам каква форма ще иска да му дам, а досега не можах

да направя такова запитване. Това ще стане едва тази нощ.

Всички знаели, че майсторът е чужак, особен човек, но с много ценни качества, и всякога бил точен за всичките ангажименти, които поемал, а и по-голям майстор нямало никъде в страната.

– Бъдете спокойни. В уговорения ген камъкът ще бъде готов – добавил майсторът.

На уречения ген пратениците, все хора с разбираня за скъпоценните камъни, ахнали от почуда, когато приели разкошно полираня и с изящна форма скъпоценен камък.

С кого в скъпоценния камък е влязъл във връзка майсторът, с кого е говорил?

– Е, прояви на чужак – ще кажат някои.

* * *

Радиация има и при растенията. И при тях също освен аромат, който по-голямата част от тях изпускат като защитно средство срещу бактериите на смъртта, има едно изтичане на елементарни частици, което не трябва да се смесва с аромата. Много хора отглеждат цветя, плодове и зеленчуци, като правят връзка с тези радиационни излъчвания и по този начин просто се влюбват в растенията.

При животните е същото. И за тях са писани много истории за трогателни връзки както за животните помежду им, също и за връзки между животните и хората. А радиациите, които хората имат, създават отношенията между тях в ежедневиия ни живот.

* * *

Интересна връзка в това отношение преживях и аз с една гиня.

Учителя имаше голямо разположение към плодовете, но моето впечатление беше, че към гините той имаше особено предпочитание. Затова, щом излезеха гините, често му носех от тях и за мен това беше голямо удоволствие. Един ден видях каруца, пълна с гини, спряла пред магазина на един продавач на плодове. Най-отгоре на каруцата гледам една гиня, така красиво оформена, че някак ми се усмихваше. Мигнах няколко пъти, поозърнах се с оглед на това, да не би да съм изпаднал в някакво по-особено състояние, да не е станало някакво разстройство на зрението ми. Не, всичко друго наоколо бе все така нормално, а обстановката ми беше позната, тъй като често ми наваха оттам. Пак погледнах гинята – топлата и приятна усмивка не беше изчезнала от нея и аз я купих.

Беше горещ летен ден, чувствах голяма жажда. Срязвах гинята. Бе великолепна прясна гиня, напълно узряла – и резен по резен я изяхох цялата. Като станах, почувствах се така лек, подвижен, пълен със сила и живот, като че ли целият бях пълен със светлина. Наоколо ми също се разливаше една мека приятна светлина, изпълваше ме някаква тиха радост. Рекох си: „Ето философския камък, панацеята, която толкова столетия алхимиците са търсели като средство за помладяване, за придобиване на здраве и живот“. Толкова бях радостен, че едва сгръжах порива си да не викна: „Хубавата напълно узряла прясна гиня е най-можещото средство за младост, сила, здраве и живот“. Реших всеки ден да изяждам поне по една гиня, но дано се случват все такива... Това състояние, което за пръв път изживях, беше съвършено ново за мен. То продължи известно време, като бавно затихваше.

На другия ден отидох пак при същия продавач. Купих си гиня. Беше също добре узряла, разкошна и вътре сякаш

бе пълна с рубини. Сладка, приятна за ядене, но само толкова. Онези състояния, които имах от първата гиня, ги нямаше – нито светлината, нито лекотата, ни енергията, ни тихата радост – само приятните вкусови усещания. Продължих програмата за ядене на гини и през следващите дни. За голяма моя радост те се случваха все хубави, сладки, приятни за ядене – но само толкова. Преживяното от оная първа гиня остана като свиден спомен.

В класа след тази случка Учителя ме погледна, усмихна се и каза: „Пишете за следващия път темата „Най-хубавият плод“. Разбрах тогава по какъв начин Учителя ми беше благодарил – като ми даде да преживея нещо особено, нещо възвишено и оригинално. Това беше отплата за малкото внимание, което му бях оказал.

Това, което преживях с тази гиня, в никакъв случай не мога да го приема само като някакво състояние. Аз преживях нещо много реално, чрез този плод приех нещо много съществено и осезаемо. Учителя ме беше поставил във връзка с този свят на мезоните. И аз приех нещо от техния живот, от тяхната любов, от тяхната сила и светлина и от всичките онези усещания и качества, които имах за момента.

* * *

Какво би станало, ако всякога, когато приемам храна, бих могъл да влизам в контакт с този свят! Тогава непрекъснато бих бил в онова състояние, което за кратко преживях; бих бил вечно млад, енергичен, пълен със светлина и доволство. Такъв един контакт не е невъзможен, защото и в ежедневието си живот ние понякога имаме моменти на повишени състояния, което е плод именно на нещо, прието от този свят на движението.

В Библията се говори, че патриарсите на човешкия рог са живели по няколко столетия. Това не трябва да се приема като легенда, като някаква алегория, а като нещо възможно. Те са могли в по-голяма или по-малка степен да се ползват от тази по-възвишена страна на храната.

Идеята на алхимиците била да търсят вещество, което те нарекли панацея, даващо им младост, живот, здраве, радост и всички ценности от този рог, към които човек всякога се е стремял. Тази идея не е била нещо напразно, а е напълно осъществима, стига вместо това вещество да се търси незнайно къде, да се знае, че то се намира навсякъде. Само трябва да можеш да се свържеш с него – там е цялата мъдрост.

Легендата, изнесена от Лев Толстой¹⁰ за житеното зърно, едро като кокоше яйце, в основата си има една вярна идея, една истина. Пра-праягдовците ни са били млади, здрави, стройни хора, не грохнали и прегърбени като техните пра-правнуци, защото са яли жито, едро като кокоше яйце, т.е. приемали са храна от по-високо естество. Значи тук е прокарана идеята за възможността на човека да се ползва от този по-висш свят на веществото. Същата идея е прокарана и в гръцките легенди, където се казва, че боговете на Олимп са се хранели с нектар и амброзия, които дават вечната младост и безсмъртие.

На едно място Учителя прокарва следната мисъл, която пояснява това: „Любовта, състраданието, омразата, грубостта, безсърдечие – това не са никакви състояния, през които човек минава. Те са известен рог материя, с която той си служи. В отношенията на хората има обмяна и на частици от по-висши състояния на веществото. Значи ние приемаме и даваме нещо. Връзката, обмяната не е само тук, между хората на Земята – тя може да продъл-

жава и да съществува и тогава, когато единият от тях си е заминал“.

* * *

Една случка с наш приятел е интересен пример за такава обмяна. Той е човек едър, здрав като планински масив. Има качествата на орлите – обича да живее по високите планински върхове; обича бурите, снежните виелици, умората при изкачване на върховете, аромата на хвойната и клека. Когато му се заговори за тих, спокоен, уседнал живот в топла стаичка, той махва с ръка и с досада отговаря:

– Не, не, такъв живот не мога да живея. Без планините не мога!

И той с наслада говори за онези напрегнати преживелици със стихииите на планината. Веднъж поклати глава и каза:

– За голямо съжаление не всичко свършва благополучно. Шегата с планината не бива.

И ни разказа следното:

– Един път срещу Нова година тръгнах за Юмрукчал, балканския първенец. С мене пожелаха да дойдат баща и син, мои добри приятели. Имаше вече сняг и те бяха добри скиори. Взехме раниците и ските, тръгнахме с влака до Карлово, а оттам – за хижата. На сутринта времето бе страшно – заваля сняг, излязоха мъгла, вятър и виелица. Аз не съм свикнал да взимам времето под внимание и ние тръгнахме. Снегът валеше ли валеше, а нагоре ставаше все по-гълбок и по-гълбок, вятърът духаше все по-силно, а мъглата ставаше все по-гъста. Минахме покрай някаква горска барачка, но понеже там нямаше никой, ние продължихме нагоре. Времето ставаше още по-настръхнало, снегът бе вече много гълбок и аз тръгнах напред да проправам

пъртина. От време на време се обръщах, за да гържа връзка с моите гругари. По някое време пак се обърнах, гледам – няма ги. Извиках няколко пъти – никакъв отговор. Сепнах се. Върнах се назад, пак виках, но и този път нямаше отговор, нито хора. Снегът валеше, вятърът фучеше, а мъглата бе толкова гъста, че едва се виждаше на метър-два. Студени тръпки от ужас ме полазиха и аз с още по-голям устрем тръгнах да обикалям, да викам, но нямаше никакъв отговор. Времето напредваше. Аз бях вече целият мокър, мокрите ми крака започнаха да леденяят и чувствах как студът със своите зловещи клеци вече ги сграбчваше, за да им отнеме живота.

Мина госта време, откакто виках и обикалях. Изморен, изтощен, мокър и замръзнал, спрях до една скала, потънал вече до пояс в сняг. Изведнъж чух как нещо свисти около мене, нещо като техните гласове, които викаха: „И ти трябва да станеш като нас, и ти трябва да дойдеш при нас“.

Озърнах се – наоколо нямаше нищо освен виелица, сняг и мъгла. Тогава разбрах, че моите приятели не са вече между живите. Изтръпнах и скочих, но разбрах, че вече нищо не мога да направя, чувствах, че загивам. Отпуснах се, някаква сладка грямка ме обзе. Гледам пред мен – елхи, накинчени с пъстри запалени свещички и звънчета, които някак сладко звънтяха.

– Ах – сепнах се аз, – значи умирам...

Някак си ми се втична в главата тази мисъл. В този момент гледам – от едната ми страна, до рамото ми – Учителя, а от другата стои моят баща. И двамата не бяха вече на физическия свят. Учителя ме бутна по рамото и ми каза:

– Слушай, това, което беше досега, е нищо в сравнение с онова, което иде. Ти знаеш какво нещо е физкултура-

та, нали? Само физкултура, физкултура, разбираш ли, физкултура – повтори няколко пъти натъртено Учителя.

Настръхнал, сепнах се, поогледах се наоколо – само вятър, сняг и гъста мъгла. Беше вече тъмно и непрогледен мрак. Нощта бе вече настъпила. Почнах да скачам, да се бия с юмруци, да правя разни движения, доколкото ми позволяваха вкочанелите ми ръце и крака. Това правих непрекъснато цяла нощ. Откъде се взеха тези сили, това не мога да разбера и досега, след като бях толкова изтощен още през деня. Нощта ми се видя безкрайно дълга. Никога не съм прекарвал такава дълга и ужасна нощ.

Най-после се развидели, вятърът бе вече поутихнал и мъглата се поразреди. Тръгнах предпазливо и вървях, без да зная накъде отивам. Знаех, че около Юмрукчал има пропасти, както ги наричат – „джендеми“, в които човек лесно може да намери своя край. Вървях доста време и най-после гледам – през разредената вече мъгла пред мен нещо се тъмнее. Като направих още няколко крачки, видях, че е някаква постройчица. Когато съвсем се доближих, разбрах, че е същата онази горска барака, край която бяхме минали предния ден с моите приятели. Сега отново се намирах тук, но вече сам, без моите другари. Влязох едва вървейки, клатушкайки се от умора и изтощение. Вътре един горски работник, който току-що бе дошъл, разпалваше огъня. Пагнах като сноп – изнемощял, мокър и измръзнал. Огънят и братските грижи на работника, топлината в уютната стаичка бързо възвърнаха силите ми.

Когато напролет снегът се поразтопи, намерихме труповете на двамата мои приятели – баща и син, легнали един до друг край поток до един камък, в който навярно са се спънали и са пагнали в дълбокия сняг. Вероятно не са могли да се измъкнат поради липса на сила от голямата умора, а и ските на краката са им пречели да се изправят.

* * *

Така мезоните – това висше състояние на веществото – пратени му от Учителя, спасиха нашия приятел от бялата смърт. Той му ги е изпратил, тъй като мезоните на неговите спътници, загинали горе до скалата, искаха да смутят нашия приятел. И в единия, и в другия случай имаше една връзка, един проводник, по който протичаха мезоните на завистта и мезоните на Любовта и живота. По-силни и по-могъщи бяха мезоните на доброто, на Любовта, пратени му от Учителя и от неговия баща. Те спасиха нашия приятел в тези изключително тежки времена.

октомври 1964 год.

ВСЕМИРНИЯТ ЗАКОН – ГРАВИТАЦИЯТА

Човекът всякога се е стремил да търси причините на събитията и на явленията, които стават около него – това е и една от отличителните му черти от животните. За тази мозъчна дейност той има специално развит център в горната част на челото, който у различните хора е разработен повече или по-малко. Оттам е и способността да се търсят причините на явленията с по-голям или по-малък устрем.

Някои от най-изтъкнатите мислители и учени са се задълбочавали да търсят закони или даже някакъв основен закон, който да обяснява, да подчинява ако не всички явления, то поне цяла серия от такива. Един от тези учени е Исаак Нютон, който, наблюдавайки пагането на телата, е извлякъл закон за техните взаимоотношения, който гла-

си: Две тела си взаимодействат, като се привличат право пропорционално на произведението от техните маси и обратно пропорционално на квадрата от тяхното разстояние.

Фактите от близкия на нашите пет сетива свят потвърдиха верността му и учените побързаха да го нарекат Всемирен закон на гравитацията. С други думи те искаха да изтъкнат, че този закон е всеобхватен, че е закон, който обхваща отношенията на всички тела във Вселената. Оказа се обаче, че когато се навлезе по-дълбоко в явленията във Вселената, особено в световите на най-малките частици – микрокосмоса, както и в света на свръхголямото – мезакосмоса, този закон не е верен и оттам гръмката му титла като всемирен закон трябва да отпадне.

Според този закон всички небесни тела и всички обединения трябва да имат сферична форма – комети, планети, звездни купове, мъглявини, галактики. Когато за първи път астрономите са забелязали странните форми на галактиките, онези грамадни необятни обединения на най-различни слънца с техните семейства от планети, че имат форма на дискове, на разтеглени къдели, на цвекла и най-различни други форми, някои от тези, които са ги наблюдавали, не могли да си обяснят противоречието на тези форми с изискванията на закона за гравитацията – и казали, че това са капризи на природата. Не, капризи в природата няма, а има закономерност, има висша разумност, има и човешка нагустост, която мисли, че ще разбере всичко.

Галактиките са грамадни оазиси на живот в безкрайното мирово пространство, където стотици милиарди слънца са събрани в едно семейство, разположени най-често във формата на леща и на диск. Стотици хиляди такива галактики сега са фотографирани с най-мощните телескопи.

Нашата Слънчева система е скромнен член на една такава галактика, в която има милиарди слънца от най-различни величини. Изучавайки движенията и взаимоотношенията на отделните слънца в нея, шведският астроном Ланг Рагон и холандският астроном Ортон стигнали до извънредно сложни закони, които определят формите на отделните подгрупи на слънцата, звездните купове, мъглявините и прочее образувания в галактиката, както и формата на самата галактика, а също и движенията на слънцата и техните взаимоотношения.

През 1944 г. американският астроном Бааде след дълги и внимателни изследвания върху нашата галактика дошъл до извода, че в естеството на слънцата, в техните движения, в скоростта, която имат, има голяма разлика. Онези, които са към центъра на галактиката, се различават от онези, които са в края ѝ, както по скоростта, с която се движат, така и по своето естество. Оттам той се опитва да класифицира звездите на два типа - на такива, които са в ядрото и около него; и такива, които са в периферията. Астрономите решават обаче, че такава класификация е много проста и неприемлива.

Нашата галактика, която има формата на леца с диаметър 10 000 светлинни години и дебелина 10 000 светлинни години, поражда много въпроси. Защо има такава форма? Защо слънцата не са разположени равномерно - на места са по-нагъсто, а другаде - по-нарядко? Защо има ядро и каква е тази привилегия за онези слънца, които са в ядрото, защо други могат да бъдат по-близо до него, а трети са отхвърлени някъде далеч? Тези въпроси всемирният закон на гравитацията не може да обясни.

Ние ще трябва по безспорен начин да се съгласим, че животът на слънцата в ядрото на галактиката е в много

по-висок стадий от живота на слънцата, които са близо около него; и най-после те се различават от онези, които са в края. Имат привилегия слънцата, които са в ядрото – те са нещо по-съвършено, по-велико в своя стадий на развитие. Американският астроном Бааде е прав, като иска да предложи една класификация на слънцата в галактиката по отношение на тяхното място в нея.

Учителя казва: „За нашата Слънчева система настъпват по-благоприятни условия“. Ако разгледаме положението на Слънчевата система в нашата галактика, която се намира на разстояние $2/3$ от ядрото (30 000 светлинни години), то в своя път на движение със скорост от 250 км в секунда нашата Слънчева система следва да навлезе в един рояк от слънца. Влизайки в контакт с по-многобройни слънца, които са източници на могъщи жизнени сили, Слънцето и неговото семейство естествено ще получат и своя голям дял от живот във взаимоотношенията си с тях, и по-ускорена еволюция.

Още по-интересен е случаят с кометите, които със своите форми и прояви по най-безцеремонен начин детронират „всемирния закон“. Кометите са небесни тела, които обикалят около слънцата по по-малко или повече разтеглени елипси. Предположението, че е имало комети, които са се движели и по параболи, и по хиперболи, е напълно опровергано. Това дава основание да се приеме, че кометите са рожби на Слънчевата система, на Слънцето и на неговите планети. Те обикалят в най-различни периоди около Слънцето, като почнем от планетата Енке, която е най-близката до него и не се вижда с просто око и която го обикаля за 3 години и 4 месеца, и стигнем до такива комети, които имат период на обикаляне с хиляди години. Техните орбити за разлика от тези на планетите, които се намират

приблизително в една плоскост, минават по най-различен начин и склочват помежду си най-различни ъгли. Броят на кометите се изчислява с хиляди, а Кеплер казва, че планетите в мировия простор са толкова, колкото рибите в океана. Изчислено е, че за 100 години средно се появяват 5 най-големи комети, сензационни по своята импозантност, 50 от които се виждат с просто око, но по-слабо, и около 400 до 500, които се виждат само с телескоп.

Когато кометите са много галеч от Слънцето, те представляват мъгляви сфери, а доближавайки се до него, те добиват един величав вид, като оформят опашка с по-слаба светлина, глава – с по-голяма яркост, и ядро в центъра на главата, което е най-ярко. Размерът на някои от големите планети е наистина гигантски. Главата им често пъти в диаметър е повече от 1 милион км, значи почти колкото е слънчевият диск, а опашките им достигат понякога по 150, 200 и повече милиона км дължина. Появила се през 1882 г. комета е имала опашка, дълга 900 милиона км; това значи, че тази опашка е била дълга, колкото е шест пъти разстоянието от Земята до Слънцето. Опашките на кометите в противоречие с всемирния закон за гравитацията не са насочени към Слънцето, а в обратна посока.

Някои комети, за да се насмеят още по-добре над този закон, пускат опашки и в двете направления – и към Слънцето, и в противоположна посока. Такава беше кометата, която ние, които бяхме на Рила през лятото на 1957 г., наблюдавахме във вечерния зрач след залеза на Слънцето. Кометата се виждаше като някаква къделя. Това бе кометата Аренг-Роланг, така наречена в чест на нейните откриватели. За опашките, насочени в противоположна на Слънцето посока, имаше хипотези, но опашка-

та на тази комета, насочена към Слънцето като исполинска игла, дълга няколко милиона километра, съвсем обърка учените.

Материята, от която са съставени кометите, е толкова ефирна и толкова рядка, че много астрономи с право ги наричат „видимото нищо“. Изчисленията са показали, че тяхното вещество е 10 милиарда пъти по-рядко от гъстотата на въздуха при земната повърхност. Твърдението, че ядрата и главите са съставени от твърди късове материя, а опашките – от прах и газове, не се потвърждава от наблюденията.

На 29 октомври 1835 г. видният астроном Бесел, наблюдавайки появилата се тогава величава комета, видял как тя закрива една малка звезда. Той забелязал, че дори когато звездичката се намирала съвсем близко до ядрото на кометата, нейният блясък не отслабнал и светлината ѝ не претърпяла никакво пречупване. Това показва, че не само опашката, но и главата на кометата е много разрежена.

Появилата се на 3 септември 1882 г. комета също даде възможност да се потвърди голямата разреженост на кометното вещество. След като приближила Слънцето, тя неочаквано изчезнала. Голяма част от наблюдателите не разбрали защо е станало това. Кометата минавала между Земята и Слънцето, пред слънчевия диск. Всички астрономи насочили телескопите си, но дори и с най-силните не забелязали никаква следа от кометата по слънчевия диск, нито пък се забелязало някакво смущение в силата на слънчевата светлина. Главата и опашката не са могли да се видят върху диска на Слънцето. След $5\frac{1}{2}$ часа, след като кометата заобиколила Слънцето, отново се появила. През това време тя се движела със скорост от 480 км в секунда. На 27 септември ядрото на кометата се утължава и след

няколко дни вече се разделя на няколко части. Защо е станало това, никой не могъл да обясни, нито даже „всемирният закон“. Разкошната опашка на тази комета е била дълга 900 милиона км.

Появилата се през 1910г. Халеева комета, внимателно изследвана от най-изтъкнатия по това време астроном Камий Фламарион¹¹, също е дала възможност да се разбере голямата ефирност на кометното вещество. На 19 май същата година хората навсякъде с тревога са очаквали края на света, защото Земята щяла да се сблъска с кометата. В този ден Земята минала през опашката на кометата, а главата ѝ, която била между Земята и Слънцето – през слънчевия диск. Всички астрономи тогава бяха насочили най-мощните телескопи към Слънцето. Минавали часове на напрегнато внимание, но не се забелязала никаква следа по диска на Слънцето нито от главата, нито от ядрото на кометата. Главата и ядрото на кометата минали през диска на Слънцето, без да се забележи нищо. Минаването пък на Земята през опашката ѝ също с абсолютно нищо не се означавало. Останали само страхът и ужасът у хората за края на света.

Какво всъщност са кометите, от каква субстанция са те? Ако бяха съставени от познатите ни видове вещества, газове, прах и твърди късове, както предполагат астрономите, то при преминаването на главата през слънчевия диск все нещо щеше да се забележи. При преминаването на Земята на 19 май 1910 г. през опашката на Халеевата комета, ако тя беше от някакъв прах, щяхме да имаме звезден дъжд. Ако ли пък опашката беше съставена от газове, все щеше да има някакво отражение в атмосферата на Земята, някакво пречупване на слънчевата светлина, а то нищо не се е случило. Най-после в атмосферата

на планетите има и прах, и газове, т.е. би следвало да приемем, че и те трябва да имат опашки, а ние знаем, че таква неща няма. Ясно е, че кометите имат някакво друго, непознато състояние на веществото.

Учителя казва, че кометите са „боклучкийски коли“. За изхвърлената смет, която носят кометите, небето полага щедри грижи, за да направи нещо и от този боклук.

Като почнем от минералите и свършим до човека, те всички приемат и изхвърлят нещо. Приемат онова, което ги ползва, и изхвърлят онова, което не може да им бъде полезно. Минералите радиират, растенията, животните и човекът също отделят вещества. И Слънцето, и планетите също са подчинени на този закон. Техните отпадъци още не са оформени в такъв вид вещество, каквото ние познаваме, и съществуват без въздействието на онези сложни и могъщи сили, които са включени в материята, без онази велика закономерност, която цари между елементарните частици в тази материя. Това е веществото на кометите.

Много от идеите на учения, които често се явяват в света, не са нищо друго освен едно обединение на отпадъчни човешки мисли, които както в кометите блестят, имат импозантен вид, по своя размер съперничат на Слънцето, а като пуснат и своите грамадни опашки, смайват неподготвения човешки ум, хипнотизират го, увличат го, спъват прогреса на човешкото общество. И чак когато човечеството изстрада и плати огромния данък на своята заблуда, чак тогава разбира празнотата и нереалността на тази смраг. Това например стана с Инквизицията¹², с жажгата на Хитлер за световно господство през 1939 г. и др.

През всички времена хората са гледали на кометите като на нещо злокобно. Но те не са разбирали, че коме-

тите не са в състояние да направят някакъв физически ефект, както вече видяхме, а да внесат една хипноза в състоянието на хората, да им втълпят в главите някакви отпагъчни идеи – само на това са способни.

При приближаването на кометите към Слънцето в тях стават интересни явления. Бесел – един от най-добрите наблюдатели на кометите, намира, че някакво вещество се изтегля от кометата към Слънцето, а после се връща и образува опашката. Няма никакви сериозни обяснения за явленията, които стават в кометите, нито с техните форми и опашки. Твърдението, че слънчевите лъчи упражняват едно механично налягане върху частиците на кометното вещество, като ги отблъскват в пространството и по този начин се образуват опашки по посока на слънчевия лъч, не се потвърждава от наблюденията и изчисленията. Бесел с право твърди, че от Слънцето освен притегателни има и отблъскващи сили, нещо, което напоследък много се разисква – съществуването на антигравитационни сили. А ние ще трябва да приемем, че има и други много сложни сили, с които Слънцето въздейства както на кометите, така и на планетите. В потвърждение на това са и още други факти.

Въпросът за формата и броя на опашките е особено показателен за странните сили, излъчвани от Слънцето, защото едни опашки са прави, други повече или по-малко са криви. Броят на опашките е също показателен. Има комети с една, с две, а появилата се комета през 1774 г. е имала шест опашки. Кометите имат също различна яркост. Така например появилата се през февруари 1843 г. комета е била толкова ярка, че се е виждала и денем. Тя е минала само на 127 000 км от дъска на Слънцето, като е летяла със скорост от 586 км в секунда.

Учителя казва: „Разумният свят не гържи сметка за времето. Той разполага с безкрайно време, но и за най-малката изразходвана енергия, за силата се гържи сметка. Ако някой си позволи да изразходва напразно и най-малката сила, Небето го гържи отговорно“. Каква висша разумност, каква необходимост е наложила тази комета да мине тъй близо до Слънцето и да ѝ се придиге такава голяма скорост? Това е скорост, 300 пъти по-голяма от скоростта на изстрелян куршум? Можем ли да си представим каква грамадна сила е била необходима за скоростта на тази огромна комета.

Каква жертва прави разумният свят, когато е необходимо! Спомням си една случка от времето на Учителя, показателна за това. Един от нашите млади тогава братя – хубав, строен, напет – беше решил да отиде в странство да следва. Отива да си вземе сбогом с Учителя, като очаквал да получи някои напътствия и благословии за светли перспективи. Учителя го погледнал и строго му казал: „Слушай, и в дъното на ада да слезеш, пак ще те измъкна“.

През ноември 1892 г. се появила комета с много странни качества. Тя нямала опашка, а била просто един сферичен воал, обемът на който непрекъснато се увеличавал, като с това светлината ѝ намалявала. Дискът на кометата нараснал в диаметър до 3 300 000 км, което прави около 13 пъти обема на Слънцето. Светлината ѝ толкова намаляла, че с просто око не се виждала. След месец кометата почнала да намалява своя обем, като с това се засилвала и светлината ѝ. Можем ли да си представим какви сили от Слънцето са участвали, за да имаме такова явление? Много още странни прояви имат кометите; и да смятаме, че всичко това се управлява от закона на гравитацията, е съвсем нелогично.

Друг учен, който иска да ни поднесе „всемирен закон“, е един от най-големите изследователи в областта на атомната физика Вернер Хайзенберг¹³. На 25 февруари 1958 г. в Гьотингенския университет той изнесе лекция на тема „Прогресът в теорията на елементарните частици“. В тази лекция Хайзенберг съобщава, че на него и на неговите сътрудници се е удало да изведат математическо уравнение, което може да обясни цялата структура на Космоса. Никой засега не оспорва големите качества на този учен, но да се мисли, че едно математическо уравнение ще може да обясни отношенията на телата, формите и силите в един безкраен свят, е нещо много пресилено.

От Учителя съм научил, че наистина има един всемирен закон – законът на Любовта, но почнах да разбирам колко е сложен и велик той, когато понадникнах, доколкото ми позволяват за това човешките възможности, в тези необятни светове на микро-, макро- и мезакосмоса. Колко сложни и непонятни неща има там личи от това, което Учителя казва за себе си по отношение на Любовта: „На закона на Любовта аз едва съм надигнал крайчеца“.

ноември 1964 год.

СИЛА

Едно от най-често употребяваните понятия в живота е силата. Но за неговото естество и същност ние малко знаем. Знаем и разбираме само, че тя е онзи фактор, който носи движението, обмяната, промяната, живота. Няма ли движение, няма ли промяна, няма ли обмяна, на-

става някакъв чудовищен покой, едно ужасяващо застинало мъртвило. За такова състояние Учителя казва: „Най-голямото нещастие, което може да сполети един човек, е самотата, абсолютната самота, лишена от движението, от промяната и обмяната“. Това значи да няма около тебе предмети, растения, животни, хора – да е пълен пустош без никакви възприятия и никаква обмяна. Всички онези, които са загубили възможността на движението или пък нещо близко, с което са се обменяли – растение, животно или човек, са изпитвали нещичко от това ужасяващо състояние.

Силата е нещо, което всякога се е отъждествявало с живота, с Бога, без да имаме ясна представа за нея. Колосът на френската математическа мисъл и на теоретичната механика Анри Поанкаре¹⁴ казва: „Най-голямата спънка за нас, учените, е това, че не знаем какво нещо е силата“. Оттук трябва да направим извода, че от това понятие можем да очакваме най-различни изненади и безкрайни форми на прояви. В това ще ни убеди следното.

Известно е, че всяка форма пред нас е плод на сили. Какви възможности в своето безкрайно разнообразие носи тя, можем да узнаем и от факта, че учените са установили, че всички снежинки, които пагат през зимните дни над нас, са все различни по своята форма, нямало и две еднакви. Всеки е имал случая да бъде навън през гните, когато тихо пагат тези чудни творби на силите. Чувства се една приятност, една тиха радост от контакта ни със силите, които са ги създали. Магнитните обединителни сили, силите, които творят, носят със себе си радостта. Оттук следва изводът, че всички снежинки са плод на различни сили, или може би на една по своето естество сила, но с различно напрежение, което е същото.

За човека силата е от изключително значение за неговото съществуване и прогрес. Ние, хората на Земята, приемаме за източник на сила храната, течностите и въздуха. Наистина, лишим ли човека в продължение на десет минути от въздух, той престава да живее по този начин – умира, както казваме ние. Същото става, ако три гена го лишим от вода и ако 40 генонощия му се отнеме възможността да приема храна. Влизайки в човешкия организъм, част от веществото на тези материални образувания се разпада и организъмът получава сили да живее. Разпадането на веществото е първият източник на сила. За да се приемат тези вещества и за да се извлече от тях сила, имаме сложни системи в човешкия организъм: стомах, черва, жлези, бели дробове и прочее. Но само оттам ли, от този процес ли можем да имаме сила?

Известно е, че ако един човек е задоволен с всички тези материални източници на силата, но се остави в продължение на десет генонощия без сън, той също умира. Явно е, че по време на съня човекът също придобива отнякъде по някакъв начин и чрез нещо сила.

Спомням си едно интересно събитие от живота ми около Учителя. За изработване на някои качества и за добиване на известен опит Учителя ми беше дал следната задача – в продължение на две седмици нощем всеки от нас сам поотделно да отиде на Витоша. Някои от приятелите обаче в този случай не бяха спазили важното правило за ученика, според което зададените упражнения трябва да се изпълняват усърдно и в мълчание. Бяха се разбърбили, което нещо беше стигнало до ушите на някои упадъчни елементи на тогавашното общество. Те се подстриха да извлекат полза за лично удоволствие от този случай, най-вече от някои от сестрите. Учителя, схванал техни-

те помисли и кроежи, беше предотвратил всички техни домогвания, както ние по-късно разбрахме, но с цената на много усилия от негова страна. Когато изтекоха двете седмици и упражнението мина благополучно за всички, при една среща с него той каза: „Държахте ме цели две седмици без сън, знаете ли какво нещо е това?“. Източникът на сили не идва само при разпадането на веществото, както се приема.

През 30-те години на нашия век бяха открити т.нар. *елементарни частици*. Това са непонятни и неразбрани по своето естество частици, малки миниатюри, на които дадоха още името *кванти*, което значи зърна. Те идват при нас в една плътна маса с чудовищна за нашите представи енергия и със скорост, близка до тази на светлината. Велики пратеници от боговете в слънцата, без които животът би бил невъзможен, те разбиват плътно затворените атоми и ги правят гостъпни за приемане. Тяхното откриване предизвика буря в умовете на гениалните физици от човешкия рог.

Най-напред се загаде въпросът откъде идват те и как и откъде вземат своята енергия, която носят, а също и възможността да се движат с такава скорост. Прие се, че те идват от Слънцето, но може би някои от тях да идват и от другите слънца на нашата галактика. При това положение ако се смята, че тяхната енергия идва от разпадането на веществото, както се приемаше от науката, то учените си направиха труда да изчислят, че Слънцето при този процес на разпадане щеше да свърши само за три милиарда години. Ние имаме безспорни доказателства, че и преди три милиарда години Слънцето е било приблизително същото. Явно това предположение не можеше да се приеме. Ако пък тези частици идват от другите слънца на

нашата галактика, то направените изчисления показаха, че тя цялата ще се свърши само за десет милиарда години – явно и това беше неприемливо.

Колостът на атомната физика през нашия век Енрико Ферми даде единственото правилно обяснение на този факт. Той прие, че мировото пространство представлява един безкраен, непонятен по своето могъщество силов океан, от който елементарните частици и всички тела в небесната сфера вземат сила. Това нещо се потвърди от пуснатите по-късно в пространството изкуствени спътници. Това бе голямата новина, която те донесоха. Досега са открити около 200 вида елементарни частици с много странно естество и свойства.

Светилото на Франция в атомната физика Луи де Бройл¹⁵ даде някаква странна представа за квантите, като каза, че те са „хем вещество, хем вибрации“. Най-правилното обяснение, което ще приемем за тях, е, че те са от някакво специално естество на веществото, способно да възприема енергия от този необятен миров силов океан.

Ако се спрем на друга тяхна особеност, ние ще можем да направим още една крачка към разясняване на тази възможност да се черпи енергия от този миров източник. Едни от елементарните частици се поглъщат още в атмосферата, други идват до Земята, трети проникват на най-различна дълбочина в нея. А има и такива, каквото е т.нар. *неутрино*, което преминава абсолютно безпрепятствено през цялата Земя и навсякъде през всички небесни тела. За таква едно действие се иска колосална енергия. Явно е, че различните елементарни частици имат различна възможност да приемат сила от този необятен миров силов океан – едни повече, други по-малко. Ще приемем, че това зависи от естеството на тяхното вещество. За

всички то не е еднакво. Техните прояви са толкова странни и различни, че желанието на учените да ги подведат под някаква система, каквото направи гениалният Менделеев¹⁶ по отношение на елементите на нашата Земя, останаха напразни.

След всичко това нека сега се върнем към човека. По време на сън, припадък или упойка от човека излиза нещо, което преди това е движило неговата съзнателна дейност, ръководило е неговия главен мозък. Това нещо само с една връзка е подхранвало в по-малка степен дейността на гръбначния мозък, за да може да функционират онези органи, които не се контролират от нашето съзнание – сърцето, белите дробове и въобще всички вътрешни органи. Прекъсне ли се тази връзка, тогава имаме тъй наречената смърт. Това, което излиза от нас, можем да го наречем с някакво име, но най-подходящото е да бъде наречено двойник на човека. „Това е истинският човек“ – казва Учителя. Той го създава, оформя го, дава неговите способности, качествата и условията за неговия живот.

Всичко това човекът получава според развитието на този двойник. Той е изграден от специално естество на веществото, подобно на това на елементарните частици, способно, като излезе от нас, потопено в мировия силов океан, да приема енергия, тъй необходима за съществуването на човека. Двойниците на различните хора са строго индивидуални, защото всички хора са различни. И както при елементарните частици имаме различия и възможности те да поглъщат енергия от мировия силов океан, така и при човека двойниците, благодарение на своето естество, могат да приемат повече или по-малко сила от този силов океан. И тук имаме градация: колкото повече сила има човекът, колкото двойникът му приема повече сила, толкова човек е по-здрав, по-бодър, по-разположен.

Много пъти сутрин като станем, се чувстваме бо-гри, весели, разположени, готови да литнем. Друг път се събуждаме без разположение, потиснати, махмурлици, както се казва. Явно е, че при единия случай двойникът е успял добре да се похрани с енергия от силовия океан, а в другия по ред причини - по-малко. За да може един двойник да приема по-добре, по-пълно сила, той трябва да бъде добре организиран и подготвен преди съня. Човекът, който има добре организиран двойник, носи много ценни качества. Той възхвалява доверие и разположение към себе си, околните чувстват несъзнателно неговата мощ и сила и са готови с разположение, без подкана и насилие да приемат неговите указания.

Всеки човек трябва да се стреми да има организиран двойник, за да може да приема все повече и повече от благодатната сила на мировия силов океан. Кои е пътят към това? На първо място човек трябва да се стреми всяко движение, което прави, всяко чувство, което го вълнува, всяка мисъл, която е в ума му, да бъдат изпълнени с подготвено внимание. Затова Учителя казва: „Когато се играят упражненията, човек трябва да бъде съсредоточен, трябва да мисли само за това. Мисълта му трябва да съпровожда всяко движение, без никакво разсейване“. Тогава двойникът бавно, но сигурно ще укрепне, ще бъде добре организиран и с по-голяма възможност да черпи сила от мировия силов океан.

Отначало това приемане на сила от двойника за нас става несъзнателно, нашата воля не взема участие в него, ние не разбираме как и колко сила приемаме, защото главният ни мозък, който ни дава съзнателните процеси, засега с много малки изключения не е достатъчно добре организиран и облагороден, за да може да взема участие в този

велик процес. Но ще дойде време, когато това приемане и използване на тази сила ще стане един съзнателен процес, както това е при Мировите Учители, които понякога идват на Земята. Тогава ще можем да правим чудеса с тази сила, да приемаме колкото искаме от нея и като тях да спазваме великия закон – „само ако изразходваната сила ще донесе прогрес на съществото, за което се изразходва“.

Друга една грижа, която човек трябва да има, е да не изразходва напразно силите си. Най-обичайният и ненужен разход на тази Божествена сила имаме, когато човек се гневи. Гневът е не само напразно изразходвана сила, но тази сила, пропилена без цел, руши. За този случай Учителя казва: „Природата е крайно прецизна по отношение на изразходването на енергията. Тя гържи сметка и за най-малкия разход. За времето тя е щедра и не гържи сметка“.

май 1979 год.

ОБМЯНАТА

Обмяната е един израз на силата, която създава обединението. За да имаме обединение на каквото и да било – на частици, живи форми, животински или човешки общества, трябва първо да дойде обмяната между отделните частици, между отделните по-големи части, които те излъчват. Изобщо обединение има само там, където има обмяна. Тези понятия – обмяна и обединение, като израз на силата не могат да се обяснят напълно, тъй като колосът на френската математическа мисъл и на теоретичната механика Анри Поанкаре е казал: „Най-голямата спънка на учените е, че те все още не знаят какво нещо е силата“. Но ако ние боравим с някаква сила, трябва да проучваме нейните качества и резултатите, които тя е способна да ни даде. Усилията, които човек ще направи в това направление, ще му донесат знания, мъдрости и възможности за творчество. Така например електричеството е сила, с която човешкият род непрекъснато борави, но все още не е разбрал какво нещо е то. Проучвайки неговото естество, качества и възможности, които то е способно да даде, човекът е постигнал много в своя полза.

Такава една сила е и Любовта. Какво нещо е тя, ние далеч още не сме в състояние да знаем. Но проучвайки нейните качества и възможности, ние ще придобием знания и мъдрости. Първото качество, първата проява на Любовта, това е обмяната. Обмяната има ценното качество да обединява. Всяко нещо пред нас е плод на обединението на многото частици, в основата на което сега обмяната на силовите излъчвания между тях. Обединение можем да

имаме само тогава, когато има обмяна. Например водородът и кислородът са газове, но те образуват вода само тогава, когато между тях гоїде силата на обмяната, на любовта, на обединението. Не гоїде ли тази сила между тях, се образува разрушителният гърмящ газ.

Същото е и когато имаме тъй необходимия напоителен гъжг. Прието е да се мисли, че гъжг може да гоїде, когато има три елемента: молекули на водата във въздуха, прах пак там и студено течение. Но случаите пред нас показват, че това не е достатъчно, че само тези три елемента не могат да дадат гъжг. Така например в Червено море имаме толкова водни пари и молекули на водата във въздуха, че онези, които са пътували по него, казват, че дрехите им стават мокри благодарение на многото влага на въздуха от силното изпарение на водата там, от високата температура и от праха в изобилие от околните пустини. Има също и хлад през нощта, но въпреки това там гъжг не пада, не вали, защото го няма най-важния елемент – обединението, силата на любовта, за да се образува гъжг.

За да има валежи, трябва първо да гоїде една обединителна сила, която да групира молекулите на водата във въздуха в групи от молекули – тогава се получават облаците. Облаците не са нищо друго освен израз на обединителната сила. В гревността е имало хора, които са могли да гадаят по облаците, разбирайки обединителните сили, които са ги създали. След това трябва да гоїде нова обединителна сила с по-голямо напрежение, която да обедини групите молекули в още по-големи, които вече ще дадат водните капки – гъжда.

Един от най-изтъкнатите учени, които се занимават с произхода на живота, което не е нищо друго освен

проява на обмяна на любовта и оттам – на обединението, е професор Опарин¹⁷. В едно свое изказване той отбелязва: „Смята се, че това, да се занимава човек с произхода на живота, е най-неблагогарната задача – губене на време“. То съвсем не е така. Човек в процеса на работата и в усилията си да проникне в тази загадка се натъква на крайно интересни закони, необясними все още.

Изследвайки дълги години този въпрос, той е констатира, че във всяко вещество бавно, но сигурно прониква силата на любовта, на обмяната, която създава обединението. Настъпва едно съгъстяване на тази обединителна сила, която създава първите зародиши на веществото – атомите, които създават все по-сложните молекули, а те от своя страна в продължение на този процес на обединението създават групи молекули, които се обособяват вече като телца под микроскопа, а после, продължавайки този процес на обединението, стават видими и за обикновеното око.

Айнщайн¹⁸ със своята математическа формула $E=mc^2$ съвсем ясно доказва, че всичко е съгъстена сила. Кой създава този процес на обединението, на обмяната, този велик и неразбран още от хората единствен принцип на Любовта? Така в процеса на обединението стигаме до много сложните молекули на най-съвършеното вещество – белтъците, които вече почти могат да станат проводници на живота. Животът протича само там, където има белтъци, защото само те могат да отговорят на сложните изисквания на живота.

Храненето е също процес на обмяната, което е един велик процес в природата. Без него никое същество не може да съществува. Но едно същество може да приеме нещо като храна само тогава, когато между него и хра-

ната настъпни обмяна. Така например една гладна овца не може да изяде пържола от месо, макар пържолата да носи със себе си хранителни вещества – елементите, които могат да задоволят глуда. Но понеже между пържолата и овцата не може да настъпни обмяна, тя не може да я приеме като храна. Оттук може да се изведе и правилният извод, че при всеки човек, който ще се храни, най-добре ще протече този процес, когато между него и храната, която ще приеме, настъпни обмяната. Трябва да настъпни едно раболепие към това, което човек ще приеме като храна – тя трябва да му е приятна. Или казано още, храната трябва да събужда апетита му – тогава само ползата от нея е голяма, защото обмяната ще бъде по-пълна.

Любовта между хората, независимо дали я съзнаваме, или не, е могъщият фактор на обмяната, която създава обединението между тях. Колкото човек е потопен в по-голямо и по-хармонично общество, толкова и обмяната е по-интензивна, обединението – по-дълго, а оттам и животът по-активно се извява, човекът се чувства по-добре и по-задоволен. Ето защо при хората, които имат сходни разбирания и идеи, обмяната е по-интензивна и оттам идва и по-пълното обединение. Те всякога се стремят да живеят в общества, където обмяната е по-активна, а обединението е по-пълно; и оттам животът е по-интензивен, става с по-голямо задоволство в човека. Хора, които са живели в едно сравнително хармонично общество, където е имало и по-пълна обмяна, мъчно понасят разгядата с това общество. Клокочещият живот притихва и те се чувстват незадоволени – оттам е и по-бавният път в еволюционния процес у тях.

Изследвайки този въпрос за обмяната и обединението, учените са стигнали до интересни изводи. Земята,

казват те, се е образувала преди шест милиарда години, а животът и живите форми са се появили преди три милиарда. Оттогава благодарение на обмяната и обединението е протекъл еволюционният процес на живите форми, докато се е стигнало до човека. Какво би било, казват учените, ако този процес по обмяната и обединението би протекъл по-бързо, с една скорост, по-голяма само с една десета? Тогава, казват те, сегашния човек с неговите качества и способности щяхме да го имаме още преди триста милиона години.

Кое определя темпото, скоростта и еволюционния процес на планетата Земя? Това са обмяната и обединението. Колкото любовта между отделните членове е по-силна и по-пълна, толкова и еволюционният процес на членовете на това общество е по-пълнен и по-бърз. Оттам е и по-голямото задоволство от живота, защото той тече по-богато и по-интензивно. Човекът се чувства по-радостен и по-щастлив. Ето защо идва сегашният стремеж на хората към струпване в големи общества и създаването на големи селища и градове. А сега, в ново време, онова, което по-рано е открито и придобито за сто, става само за няколко години.

Но обмяна и обединение създават не само любовта и доброто, но и омразата и злото. Оттам е и обединението на онези частици и елементи, които имат за задача да спират живота. Това са отровите. Могъщи са те и само грам от тях е способен да отнеме живота на десетки живи същества и хора. Обединението на злото и омразата носи в човешките общества войните, ограниченията, заробванията, разрушенията, като всичко това спъва прогреса на човешкия род. Първата задача на обединеното зло е да внесе разединението и несъгласието в обединеното добро.

Ние виждаме от историята, че темпото на живота и на еволюционния процес не е било равномерно, че е имало периоди не само на по-бавен темп, но и на пълен застой – на мрак, който се е дължал на пристъпите на злото. Човешкият род трябва да се пази от пристъпа на злото, като подсили любовта към всичко живо, което ще донесе и по-интензивно, и по-благородно обединение.

15 март 1988 год.

НАЙ-МАЛКИЯТ

През 1944 г., малко след 9 септември, Учителя бе още в Мърчаево. В един слънчев приятен неделен ден отидох там, имаше и други наши приятели. В обществото на Учителя всякога съществуваше едно оживление, беше приятно, имаше живот.

Следобед сестра Юрданка Жекова, която винаги гържеше връзка с него, ми каза:

– Учителя като че ли иска да отиде на Изгрева.

По това време София след бомбардировките имаше печален вид. Въпреки това цареше голямо оживление, вървяха много хора, движението на трамваите бе особено претоварено, още повече, че днес беше неделя, и то следобед.

– Как ще блъскаме Учителя в това движение и в тази навалица до София, и оттам – през целия град до Изгрева – си мислех аз.

И реших в себе си да пратя по-малкия си брат Стефан, който също бе тук, в селата, да отиде в Княжево или даже в София, за да намери и да докара една лека кола, с която да

заведем Учителя до Изгрева. Имах у себе си пари за заплащане на колата, тъй че пречка нямаше, за да се осъществи тази моя идея. Но все пак трябваше да се уверя дали наистина той ще иска да отиде, тъй като казаното ми от сестрата не беше категорично. Отидох при Учителя и го запитах дали днес ще иска да отиде на Изгрева. Той така ми отговори, че аз не разбрах ще отиде ли, или не. Трябваше решението му да гоиде отвътре в мен. Почувствах само, че не трябва да питам повторно и да настоявам за обяснения. Не разбрах и дали да изпратя малкия си брат да говее кола за него.

Излязох от стаята му и седнах на двора, на пейката пред масата, където се хранехме, като реших да чакам, за да мога да го придружа, ако тръгне. Не след много Учителя, приготвен, излезе и тръгна. Тръгнах и аз с него да го придружавам, тръгнаха и някои други приятели. Из пътя бях непрекъснато до него. От Мърчаево до село Владая вървахме пешком, исках да го заговоря за положението. Разговорът не вървеше, защото Учителя беше погълнат в себе си и нямаше разположение да говори, мълчахме и всички ние. Аз се безпокоях за начина, по който ще трябва да минем през разрушения град и през навалищата, по трамваите, за да стигнем до Изгрева.

Така стигнахме до село Владая, а оттам имаше рейс до Княжево. Когато автобусът гоиде, накачиха се всички; последен бе Учителя, а аз – след него. Той се качи и така се сви на едно местенце на последната седалка, като че ли искаше въобще да не заеме, ако е възможно, никакво място. От всички движения, които той направи, за да се прибере и за да може да заеме колкото се може по-малко място, а и в цялата му осанка видях олицетворената му скромност, съзрях израза на най-малкия, на най-незначителния. Имах

пред себе си един релефно изваян в най-красиви черти образ на скромността, която никъде не бях виждал.

В Княжево един любезен шофьор, който чакаше пред колата си, улесни нашето отиване на Изгрева. Аз възгърнах с облекчение. Но интересно нещо – щом се качихме, нещо почна отвътре да ме пита: „Имаш ли пари за колата?“, и докато не бръкнах в джоба си и не извадих парите да ги видя, тази мисъл не ме остави. Бях до шофьора, обърнах се и се усмихнах на втория урок, който днес получих – че макар и да се знаят нещата, те трябва да се проверяват, защото може случайно да съм загубил парите или да съм ги забравил.

Както за този случай, така и за всички случаи, които се отнасяха за него, Учителя избираше най-безшумния, най-скромния, най-опростения и естествен метод за постигане на поставената задача, а това е присъщо на най-великите. Най-малкият! „Аз съм най-малкият брат“, е казал някога той, когато са се интересуvalи от него.

* * *

Една от най-големите загадки в света сега, а навярно тя дълго ще остане такава за изучаване, е естеството на космичните лъчи, на тези пратеници, които ги има и пътуват навсякъде из пространството. Те идват до нас, до нашата планета от Слънцето, от звездния мир.

Учените са открили засега около четиригесет вида от тези високи гости, които са тъй малки, скромни и безшумни, така неосезаеми за нас и вършат такава колосална работа, за която хората нито усещат, нито разбират, нито пък имат някаква представа, с изключение на някакъв тесен кръг от учени. Без тях животът би бил невъзможен. Тези високи гости са различни по размера и по силата,

която имат в себе си, по скоростта, с която се движат, и по всяка вероятност и по задачата, която имат. Едни с по-малка сила остават в горните пластове на нашата атмосфера – те вършат своята работа и не могат да слязат по-долу, други стигат до повърхността на високите върхове, трети слизат долу. Други, имайки по-голяма сила, проникват на най-различна дълбочина и в нашата планета.

По тези гости, плод на една велика разумност, плод на кондензираната мисъл на висши разумни същества, ще можем да съдим за ранга на техния източник, за онова вишше разумно същество, от което те са частица. Тези гости творят живота и създават условия за неговото развитие. Разлеждайки техните качества, размера им или тяхната маса, силата, която имат, скоростта, с която се движат, ефекта, който произвеждат, виждайки и разбирайки това, ние съдим какви са.

Измежду тях са най-малките, най-неуловимите, идващи с най-голяма скорост и носещи със себе си най-могъщата сила. Кръстиха ги *неутрино*. Кръстник им бе един от тримата учени, признати за най-гениалните на XX в. – Енрико Ферми. Тези най-малки и най-скромни гости от Слънцето и звездния мир, идващи до нашата планета, минават през нея без абсолютно никаква спънка. Нашата планета е напълно прозрачна за тях. Те не оставят следа в никакви уреди. Свободно минават не само през нашата Земя и през стени, дебели цели километри, през олово, желязо и какви ли не още най-плътни материали, но свободно минават и през атомните ядра, плътността на които е милиони пъти по-голяма от тази на оловото. Навсякъде минават те, навсякъде проникват. Те са навсякъде, във всички процеси, и вършат непонятна за хората работа.

Учените са успели да открият и още някои от качества на най-малките, но най-великите. Те не се кичат с такива сили като електричеството, затова учените установяват, че са неутрални, не носят нито нещо положително, нито отрицателно. Такива сили – на привличане и отблъскване – са много прости за тях. Те са неутрални, защото са далече от пристрастието, тъй както и Бог е неутрален – и злото, и доброто за Бога са еднакви. Тези сили навсякъде вършат своята работа – и в средите на доброто, и в средите на злото.

Те се движат с най-голяма скорост. Каква е тя? По всяка вероятност с по-голяма от тази на светлината, защото фотоните, тези съставки на светлината, са много по-големи от тях. Много от частиците на космичните лъчи се поглъщат от атмосферата, от водата, от земята и прекъсват своето съществуване. За тези най-малки частици погодно нещо няма. Те не прекъсват своето съществуване и са вечни, тъй както е вечен Бог. Те си свършват работата и отминават, без да може нещо да ги погълне.

За да се свърши някаква работа, е необходима сила. И учените продължават, че тези частици могат да преминават милиони километри, без да се изложат на опасността да бъдат погълнати от някои други частици от космичните лъчи или от някъде другде, както това става с другите частици. Учените се оплакват, че те се измъкват безпрепятствено от нашите уреди и се появяват като призраци навсякъде. Но все пак на тях им се отдаде случай с много усилия и остроумни прибори да констатират следите им, защото тяхното съществуване бе предположено от швейцарския физик Волфганг Паули¹⁹ през 1933 г. Какво прозрение на мисълта, какъв проблясък!

Сегашните учени стигат до извода, че взаимодействията на телата могат да се разделят на четири класи: първо, гравитационни взаимоотношения, които са от значение само при много големи маси; тогава телата падат върху Земята благодарение на тази сила; второ, силови взаимодействия – това са взаимодействия на сили, които имат много малък радиус на действие, но се проявяват с огромна сила, естеството на която е съвсем непознато. Тази сила е, която свързва т.нар. частици *нуклеони* на атомните ядра.

На трето място са електромагнитните взаимодействия, които създават всички ефекти на електричеството и магнетизма и всички химически процеси. Те са най-проучените и засега са в най-голяма служба на човека. И най-накрая се нареждат т.нар. *слаби взаимодействия*. В тези взаимодействия вземат участие сили, които извършват великите процеси в елементарните частици, те са най-великата лаборатория в природата, лаборатория, в която само боговете работят. В тези лаборатории се създават животът и условията за развитието му. Нашите герои, най-малките, вземат участие преди всичко в тези процеси, те са изключително тяхно дело, защото това са великите маги в тази необятна лаборатория, които преобразуват веществото, за да стигне то до най-висшия си стадий – живота.

Със сложни и остроумни методи е открито, че тези най-малки частици имат и свои антиподи – антинеутрино. В природата никога не се създава нещо, без то да има задача. Взаимодействието между тези два антипода създава могъщото първично силово поле, откъдето всичко черпи сила.

Изследванията са показали, че колкото едната звезда и едно слънце – тези обиталища на най-разумните същества

– е по-ярко и има по-висока температура, толкова тя е по-голям източник на тези най-малки частици, на кондензираната мисъл, любов и живот на тези висши обитатели на слънцата. И колкото си по-малък, толкова си по-могъщ и с по-голяма проникновеност. В това ни убеждава по един безспорен начин светът на елементарните частици, светът на онези велики гости от звездния мир, на първо място от най-близката до нас звезда, нашето Слънце.

Учените сега с право си поставят задачата да намерят начин как да могат да уловят и да проучат най-малките частици, защото те, идвайки от дълбините на тези слънца, проникват и минават навсякъде, следователно те носят сведения за всичко. Учените днес искат да създадат нова клонка на астрономията – неутрино-астрономия. Това ще се отгаде някога на човека, но гали ще стане по този начин, по който сега искат – с уреди, поставени дълбоко в земята, там, където само тези частици проникват. Или пък ще постигнат това, когато в човешкия мозък се създадат клетки, които със своето съвършенство, със своята подготовка ще бъдат способни да реагират на техните импулси и ще могат да влизат във взаимоотношения с тях. Тогава човечеството ще влезе в нова велика ера. Бог е неосезаем, защото е най-малък, но е навсякъде, Той е вечен и с най-могъща сила.

* * *

В гревността един богаташ отива при един мъдрец и му казва:

– Аз ще ти дам една шепя жълтици, ако ми кажеш къде е Господ.

Мъдрецът отговаря:

– Аз ще ти дам десет шепи, ако ми кажеш къде не е Господ.

Един ден бях в братската градина на Изгрева, помагах нещо на бай Раги – симпатичния ни брат, който бе отгал живота си в грижа за тази братска градина. Гледам, че Учителя угваше по пътеката, която минава край нея, и гледаше към мен. Разбрах, че иска нещо да ми каже. Отидох при него и видях, че беше нещо много измъчен.

– Слушай – каза ми той, – изпълнявай човешките закони.

Беше по времето, когато имаше много ограничения и закончета в стопанския живот.

– Изпълнявай ги! – повтори той с тих и умолителен бащински тон.

Изненадах се. Стана ми някак си неудобно и се засраших, че се стига дотам, та Учителя да ме съветва да не допусна такова нещо в стопанската ми дейност. Трепнах, защото току-що бях минал през много опасен път и само той ме бе спасил от въжето. Та трябваше ли пак да му създавам такива грижи около мен, и то за какво, за някакви чисто материални неща! Почувствах се като един неуморим палавник.

– Пак ли ще мина по такъв път?! – изстенах аз.

– А, не, не, този път само ще те пооскубят – отговори той.

В устрема на младостта и поради една стихийност, която ме съпътстваше, аз не взех под внимание това, което каза Учителя. Десет години по-късно не само че бях оскубан, но и кожата ми беше остъргана. От големите материални възможности, които имах, нищо не остана.

И други неща ми е казвал той, изглеждащи съвсем невероятни. Казвал ми е, че ще ми се случат съвсем чудни, изненадващи събития, но когато след десетина години те станаха, аз бях поразен. Учителя беше проникнал и в

най-дълбоките гънки на една човешка гуша, бе проследил пътя ѝ за всяка крачка и беше показал посока как тя да мине този път възможно най-безболезнено. Така лъчите на най-малкия проникваха дълбоко-дълбоко през цялата човешка гуша, тъй както тези, най-малките пратеници, идващи от слънцата и от великите братя там. А да се проникне изцяло в една човешка гуша е по-мъчно, отколкото през цялата наша Земя.

Аз говоря за най-малките – както за Учителя, така и за елементарните частици, които минават навсякъде и проникват във всичко. Най-малкото е най-велико. Тези елементарни частици, наречени от учените хора *неутрино*, са именно най-великото. И аз приемам, че на самото Слънце има седем йерархии, които пращат своите елементарни частици – червено, жълто, оранжево и т.н. Това са седем йерархии, които са способни да пратят елементарни частици, за да проникнат в нашата Земя и да подкрепят и създават живота.

Но ето, тук има една по-висша йерархия, която е над тези седем йерархии и която създава неутриното, което е способно абсолютно без всякаква пречка да проникне навсякъде. Именно тук е моята мисъл за най-голямото и за най-малкото. Най-малкото фактически е най-велико, най-голямо. Учителя боравеше с другите светове, защото те са продукт на този микрокосмос.

април 1966 год.

ПОКОЙ И ДВИЖЕНИЕ

Покоят и движението са две състояния, които са характерни за природата на необятния миров силов океан. Те са изключително важни за живота и за неговите изяви, затова тези две състояния са изнесени в свещените книги на всички народи, а също и в нашата Библия, с понятията *небе* и *земя*. Но в нея е казано нещичко само за Земята – за покоя, че Земята е била безлюдна и пуста, а за Небето – за движението, нищо не е отбелязано.

Движението създава живите форми, обединението, топлината, светлината и радостта, докато покоят търси начин да притъпи, да спре това движение, като създава разединението, студа, тъмнината, мъката и смъртта. Колкото една жива форма е в по-първичен стадий на своето развитие, толкова покоят е по-ясно изразен, движението е по-медлено, животът по-бавно тече. Покоят обаче със своята натрапчивост не изоставя и висшите форми на живота, и човека, като в своя устрем се стреми да спъне неговото развитие.

Гениалните хора на човешкия рог изцяло са отгадени на стремежа към движението. Проучвайки всички закони на този свят, те създават все по-бързи съоръжения, даващи възможност за по-големи скорости както за самия човек, така и за неговите нужди – автомобили, влакове, самолети, ракети, совапки. Така те предоставят и известни улеснения, които дават възможност за по-малко време да бъдат заговорени обикновените човешки нужди, за да остане на човек и време за постигане на по-висши цели, каквито са науките, изкуствата и творчеството в най-ши-

рок смисъл. Това е време за създаване на напрежение, необходимо за осъществяването на тези цели, които не само ще създават ценни качества на човека, но и го тласкат с по-бърз темп по пътя на неговата еволюция.

През 1600 г. един от най-гениалните хора през епохата на Възраждането – Джордано Бруно²⁰, преди да бъде изгорен на кладата, е казал на инквизиторите: „Невежеството е единствената наука в света, която се добива без труд, усилия и напрежение“. Спъването на науката през всички времена на човешката история от покоя – т.е. от невежеството, е било ясно изразено. Така например в зародилата се вече Инквизиция, която е била един от най-големите пристъпи на мрака, през 391 г. обезумелият от фанатизъм и превърнал се в проводник на покоя патриарх Теофил²¹ в Александрия в чудовищния си стремеж да спре и потъпче светлината, вдига на крак подчинената му тълпа, като я насочва срещу академията и библиотеката там – източниците на светлината и движението, за да разрушат и изгорят свитъците в нея. Успяват в това само за едната част.

През 415 г. оформената вече Инквизиция със своите агенти залавя и изгаря на площада в Александрия една от най-способните по това време жени, Ипатия²², преподавателка в Академията, заради нейните прогресивни научни изказвания най-вече по отношение на Земята, Слънцето, Луната и планетите.

Цели четиринадесет столетия този мрак на Инквизицията, чак до 1828 г., залива Европа, като я вмирирва на изгоряло човешко месо. Мохамедовите пълчища през 641 г. завладяват Египет и Александрия, водени от халифа Омар²³. Обладани от фанатизъм и невежество, изправени пред библиотеката, неговите военачалници питат своя вожд:

– Да изгорим ли свитъците в този храм на науката?
Той отговорил:

– Ако писаното в тях го има в Корана, то те са излишни, защото вече е написано там.

Изгарят и друга, по-голяма част. Най-после през 1517 г. турският султан Селим I²⁴ завладява Египет, влиза в Александрия и по същите причини изгаря и останалите свитъци от библиотеката на гревните просветени хора.

Пак умните и способни хора създадоха приказни удобства и улеснения за човека сега, които особено през зимните мрачни и студени дни са много приятни. Създадоха ги, за да може човекът при тези съвършени условия да се занимава с науките, изкуствата и творчеството. Но за обикновения човек при тези удобства покоят е тъй напращив, че мъчно може да се преодолее, за да може да го остави или да излезе навън да се раздвижи, да поеме чистия свеж въздух из просторите извън града, да приеме нови впечатления. Много трудно е, задоволен с приятна храна и напитки, той да изостави мекото кресло в затоплената стая, цветния телевизор пред него. Но този човек, погдал се на покоя с дни, седмици и месеци, отваря в себе си вратата на могъщите фактори на този покой, на неговите агенти – болестите, които упорито и нахално му идват на гости. Защото болестта не е нищо друго освен един израз на агентите на покоя, които проникват в неговото тяло. Обикновеният човек при такива случаи се извинява с фразата: „Няма смисъл при такава обстановка да се излиза навън в това мрачно и студено време“.

Ако човек успее да събуди в себе си устрема да се освободи, макар и временно, от тази очарователна обстановка, той ще даде път на движението в себе си – да излезе, да се разходи, да приеме нови впечатления и възприятия, кои-

то са способни да раздвижат неговата мисъл и чувства. Защото свежият въздух ободрява, активизира функциите в него, както и кръвообращението и дълбокото дишане, чрез което се масажират черният гроб – най-голямата, най-важната и сложно устроена жлеза в човешкия организъм, изправността на която носи правилното функциониране на всички останали жлези – и оттам, доброто здраве. След като се завърне, нека той даде път на своя интелект в търсене на знанието, мъдростта и изкуствата. Така, като е дал път на активността и в тази по-висша сфера, всичко това носи на човека не само здраве, но и възможността за по-бърз напредък в неговия еволюционен път.

За много твърдения и науки като например за астрологията, за хиромантията, за френологията и за други окултни науки, някои хора уж с големи етикети на челото си, с достъп до списания и възможност за писмено изразяване твърдят, че те са заблуди и заниманията с тях са празна работа и губене на време.

Един от големите светила на историческите науки Александър Горбовски²⁵ в своя труд *Загадки в най-старата история* отбелязва: „Най-лесното нещо в една област от науките е да се каже, че тя е заблуда“. В такъв случай няма нужда от проучвания, събирания на факти и търсене на законите, които създават тези факти. Невежеството и по-която ще си кажат гумата и ще спънат човешкия прогрес.

Напрежението и движението в търсене на новото, на истината, създават в човека не само здраве, но и придобиване на знания, на мъдрост, и най-важното – на устои срещу пристъпите на злото.

Мнозина биха казали, че човекът, който се е поддал на покоя, както и онзи, който го е отстранил и се ръководи от подтика за движението, ще свършат и ще отидат на

онзи свят. Това е вярно, но какъв ще бъде резултатът при човека, погдал се на покой, и при онзи, който е дал път на движението, когато животът им свърши? Всеки човек, който напусне своето тяло и отиде в онзи свят, след време идва отново – ражда се на този свят. Въпросът за прераждането се е разбирал от всички разумни хора още от най-дълбока древност и досега като един необходим процес в развитието на живота, на живите форми и на човека. Защото няма начин да се обясни голямото различие, което има между един обикновен, примитивен човек, и един гениален в която и да е област човек.

При новото раждане онзи човек, който се е погдал на покой в миналия си живот, ще гоїде без никакви качества и способности, без подтик за дейност и творчество. Животът му ще го тласка насам-натам като лист, откъснат от дърво, духан от вятъра без цел и посока. Към дейност ще го тласкат само насъщните му необходими нужди. Той ще прекара един скучен, еднообразен, пълен с лишения живот. Докато другият, който се е погдал на движението в предишния си живот, ще има изобилен, задоволен, разнообразен, пълен с подтици живот, даден му от качества, способностите и усилията, от устоя, които е придобил в миналото, като той ще има условията да ги развие по-добре.

Всичко това при единия и при другия човек ще се изрази в разположението на Слънцето, Луната, планетите и зодиакалните съзвездия в звездното тяло на двамата.

Да гледаш през ясните и безлунни нощи трепкащите над главите ни звезди – „очите на ангелите“, които със своя цвят, блясък, температура, движения и със силовите си вибрации излъчват, значи да разбереш величието, движението, активността и богатствата, които те носят

и дават. Това нещо е постигнато от съществата на тях, плод на което е движението и активността, които при тях са тъй ясно изразени.

30 март 1988 год.

ЗВУК

*В начало бе словото и словото
бе у Бога, и словото бе Бог...*

Най-голямата загадка, най-великото, онова, което създава и поддържа живота, е движението. А звукът е движение. Никой досега не е дал някакво определение или разяснение на тази загадка. Ние, хората, познаваме само някои от проявите на движението, но какво е всъщност то, никой досега не е казал или отбелязал. Най-великите представители на човешкия род са се занимавали с този въпрос през всичките времена на историята. Ученикът на Христа - Йоан, е засегнал с тези слова въпроса за движението - и то с каква дълбочина.

Авицена в своята школа отпреди хиляда години е имал цяла дисциплина, цяла наука за изучаване на движението като предмет от най-висшите науки. Целият свят, цялата Вселена, всичко, което ни заобикаля, е плод и съществува благодарение на тази загадка - движението, проявено в най-различни среди.

Звукът е едно от проявленията на движението. Движението, проявено в пъргава среда, дава звук. Пъргави среди са въздухът, водата, металите, минералите, дървото. Прояви ли се движението в тях, получаваме звук. Предста-

ва за тази проява на движението ние имаме чрез нашия орган – ухото. Но този орган у човека не може да възприеме всички прояви на движението в пъргавите тела. Едно нормално ухо долавя като звук трептенията от 15 метра в секунда, какъвто имаме от слабо опъната струна, до 20 000 метра в секунда, каквито звуци имаме от най-високия регистър в човешкия глас и при пиколото.

Между този интервал ние имаме усещане за звук. Под него има също така вибрации, които не се улавят от нашето ухо и ги наричат *инфразвуци*, а тези, които са над горния праг, наричат *ултразвуци*. Въздействието на тези три категории звук върху живота, върху живите форми и човека е извънредно голямо, но е още много слабо проучено. Всяко движение е израз на сила. Следователно когато възприемаме каквито и да било звуци, ние приемаме и нещо от света, от който те идват – нещо реално.

Всички светове – от най-елементарния, от най-нисшия до най-великия – Божествения, използват звука за въздействие над живота, върху живите форми и човека. Нисшите светове си служат със звуци, които имат особен строеж и се определят с общото име *шум*. Изследванията, които учените са направили върху тях, показват, че те по своя строеж крайно се различават от хармоничните приятни звуци, които наричаме *тонове*.

Шумът има т.нар. непрекъснат звуков спектър. С други думи шум имаме при елементарните вълни, възлите на които са разпръснати в безредие и безпорядък. Безпорядъкът е една от най-характерните черти на Черната ложа. Безпорядъкът, когато се вмъкне в човека, внася елементи от този изостанал свят, който действа разрушително и похабяващо върху мозъчните клетки. Човекът трябва да се бори срещу тях, за да се предпазва от тяхното злокобно

въздействие. Шумът е проява на демоничния свят. Вълните в него са в пълен безпорядък, а безпорядъкът е израз на злото.

Тоновите имат много по-различен строеж. Изследванията са показали, че те имат т.нар. прекъснат или линеен звуков спектър. С други думи възлите на елементарните вълни са хармонично наредени било в равни интервали, било в някои други хармонични съотношения. Това нареждане на възлите действа особено благоприятно на всяка жива форма и по-специално на човека. Хармонията гради, съзидва, дава растеж. Въздействието им върху мисълта, чувствата и импулса за движението, особено подчертано при маршовете, подсилва импулса за движение. Има тонове, които подсилват дейността на мисълта, други – дейността на емоциите. Трети, каквито са маршовете, подсилват импулсите за действие.

Има една аналогия между светлинните и звуковите спектри. Всички елементи от таблицата на Менделеев при висока температура светят и дават спектри, които са непрекъснати, както при шума. Слънчевите лъчи, лъчите на звездите слънца, дават също спектри, само че те са прекъснати, линейни, както при тоновете. В тази прекъснатост, в тези линии на слънчевите спектри се крие Великото, Божественото, което тези светлини носят, тъй както в линиите, в прекъснатостта на тоновете се крие тяхното висше, Божествено съдържание. И колкото хармонията в линиите на звуковия спектър е по-голяма, толкова и Божественото съдържание в тях е повече. Оттам е и по-доброто им въздействие върху човека. Хармонията е качество на висшите разумни светове. И всеки, който иска да влезе в тези светове, който иска да получи нещо от тях, трябва да слуша, да приема мелодиите с хармонични

тонове. Този свят на хармонията в своите изяви е безкраен, той идва от най-различни висши светове.

Грамадното богатство, което Учителя донесе от тъй хармонични мелодии, свидетелства за изключителната роля, която той отгаваше на музиката като средство за внасяне на хармонията в човека и в човешките общества. За щастие това богатство е записано и поколенията ще имат възможност да се ползват от него. Но имаше музикални моменти, и ние чухме музика, която за съжаление не можа да се запише. Навярно нямаше подготвени хора, които да са в състояние да преведат, да запишат и да изпълняват музиката и хармонията от един много висок свят.

Ние, учениците от Общия клас, имахме случая два пъти да чуем гуети, които по своята величавост оставиха у мен незаличими спомену.

Беседите, които Учителя държеше преди построяването на Изгрева, ставаха в салона ни на улица *Оборище* №14. Учителя тогава изнасяше своите беседи вечер. Ние, младите тогава братя, седяхме най-отзад. Между нас имаше един, който, както бях чул, бе следвал музикална академия във Виена. Беше слабичък, малко мургавичък, с тъмни коси и очи. Всякога, където и да отидеше, носеше със себе си и цигулката – свиреше на нея. Той имаше една-единствена тема за разговор – музиката. Наричаше се Киселков.

Учителя както всякога дойде на малката катедричка, извади си цигулката и даде знак именно на този брат да отиде с цигулката си при него.

Двамата почнаха да свирят, но такова нещо, каквото не бях слушал никога. Тогава често ходех на концерти и имах сравнително добра мярка за хубавото. Засвириха едни бързи, чудно хармонични вариации. Бях просто прико-

ван и целият се бях обърнал в слух. Не бих могъл да намеря гуми, с които да изразя величието на това, което слушах. Свиренето продължи госта, не по-малко от половин час.

На следващата беседа в сряда се повтори същото. Учителя пак повика този брат и свиреха други чудни вариации. И този път прекрасният концерт продължи госта. Тези два концерта оставиха у мене дълбоки следи и когато се заговори за музика, всякога си спомням за тях...

Един ден група братя и сестри се бяхме събрали около Учителя и както често ставаше, заговорихме за музиката. В подходящ момент на разговора се обърнах към Учителя и му припомних за тези два концерта, които дадоха с брат Киселков. Изразих своето възхищение от тях и своята скръб, че едва ли ще имам вече някога случая да чуя още веднъж такава музика. Учителя се обърна към мен, погледна ме и каза: „Този, който тогава свиреше с мен, не беше Киселков, а ти ще имаш възможност да чуеш и по-хубава музика“. Аз само слушах, не поисках обяснение, защото разбрах.

След разговора реших в себе си да поговоря с брат Киселков, когато не виждах вече между нас, но когато често срещам на една улица, по която минавах сутрин, отивайки на работа. Навярно се бе загомил и ходеше за хранителни продукти, за мляко и пр. Искан да видя какво впечатление има той като музикант и изпълнител, взел участие в този дует, как е преживял тези величави моменти, какви следи са оставили те у него. Обичах да изчерпвам въпросите колкото се може по-добре.

Една сутрин пак го срещнах, поздравих го любезно и като се спрях, почнах да му припомням случаите за двата концерта, които дадоха в нашия салон той и Учителя. Нашият брат Киселков се спря, замисли се дълго, най-после се

усмихна и с мек дружески тон ми отговори: „Право да ти кажа, брат, нищо не мога да си спомня от това, което ми разправяш. Няма нищо в главата ми за такива концерти“. Изслушах го, извиних му се внимателно и си заминах.

Да, този, който тогава тъй вълнуващо свиреше заедно с Учителя, не е бил Киселков. Това бе само една демонстрация. Поднесе ни се нещо от един висш, непознат за нас свят, от разумно същество, което се прояви чрез Киселков. Но нямаше подготвени хора нито да изпълняват, нито да запишат, нито да разберат музиката от такъв висок свят, за да се слуша и след това. Тя отмина в пространството. Прегели за хармонията, както и за всички прояви на разумния свят, няма. Това, което днес е хубаво, утре може да бъде още по-хубаво.

Аз съм останал с убеждението, че Учителя търсеше някой много подготвен в музиката човек, в смисъл да може, като чуе нещо, да го запише точно или ако има нужда да го разработи. Но не се намери такъв случай. Сестра Лиляна Табакова²⁶ ми е разправяла, че Учителя е искал от нея тя да поднесе на някои музиканти в операта да разработят отделни неговии песни и мелодии. И те са правили нещо и веднага Лиляна Табакова, която е добра музикантка, го е изпявала, но тя цитира какви са били гумите на Учителя: „Ето виж, тук има нещо от едн-коя си опера, тук има нещо от друга опера“. И Учителя не беше съгласен към неговите мелодии да се прибавя мотив от някои опери.

Ето друг един случай, когато виждах, че Учителя търси някой човек, добре подготвен теоретически, за да може практически да запише и въобще да хармонизира мелодиите. Сийка Динова, наша сестра, имаше един братовчед. Той беше виден музикант, забравих му името. Поканила го бе на обед в салона на Изгрева, в трапезарията. Двамата

сме до Учителя. По едно време аз се записах и започнах да говоря за богатите хора. Братовчедът изведнъж подскочи много сурово и жестоко и каза: „Остави ги тези богати хора“. После разбрах, че е комунист. Това ми даде основание да мисля, че Учителя е искал да има един такъв подготвен човек. Мога да кажа, че този братовчед беше подготвен човек, и то мисля, че е имал дори някакви композиции. И Учителя нареди така, че той да гоїде на масата при нас да се храни. Но не знам по какъв случай аз пък почнах да говоря за двама богати, за една случка, която преживях, и той така жестоко и сурово рипна, бих казал, невъзпитано. Отиде си и после не се мярна вече.

Ние в Братството нямахме много издигнат човек, който да разбира музиката в пълния смисъл на думата. Там има закони, теории. Само този брат даде нещо – Асен Арнаудов. Учителя бе много доволен от това, което той даде.

Нашият брат Ради беше посял един слънчоглед до тротоара, близо до вратите на салона, където Учителя гържеше своите беседи и където също много се свиреше, дори при вратата на малкото му салонче. Това беше приемната, където той също свиреше. Мелодиите се чуваха добре от мястото, където бе посаден слънчогледът. Този слънчоглед порасна много висок и цветът му стана много голям, не по-малко от 30 сантиметра.

Юни 1966 г.

РЕД И БЕЗРЕДИЕ

Един ден отивам на Изгрева и се насочвам към току-що направената стаичка на Учителя, която още не беше измазана отвън, но той се засели там през съборните дни.

Беше летен ден. На мястото пред стаичката имаше построени палатки на наши братя и сестри, дошли от провинцията за събора през 1926 г. – първият събор на Изгрева. Ръководителите и старейшините наредиха те да си построят палатките пред стаичката на Учителя. Обаче те бяха построени в пълен безпорядък – кой както е намерил и както е могъл – без ред, без порядък, един – тъй, друг – инак и т.н. Това беше неприятна гледка.

И аз като отидех на Изгрева, всякога си казвах: „Чакай да отида към Белия граг“ – така си го наричах.

Един ден, като отивам там, мисля, че беше малко преди почване на събора, Учителя излезе от стаичката си, гоїде при мен и ми каза:

– Ела да разчертаем местата, за да се построят палатките в ред.

По природа съм импулсивен и готов всякога за инициатива, затова без да чакам Учителя да каже в какъв ред да се построят палатките, за да разчертаем мястото, почнах да обяснявам как най-добре ще трябва да стане това. Учителя ме погледна и каза:

– Какви ти са съображенията за този ред, който предлагаш?

Казах му своите съображения. Израз на съгласие грейна на лицето му и ние почнахме разчертаването.

Колко важен урок ми даде Учителя! В порядъка има всякога мисъл, има идеи, има съображения, има закономерности. Във Вселената има светове на безреגיע и светове на порядък. Задачата на разумните същества е от безпорядъка да създават светове на порядък, светове на закономерност.

Учителя казва: „Когато влезете в едно разумно общество, в обществото на великите братя, вие ще бъдете оценени според идеите, съображенията и закономерностите, които ще представите за разрешаването на един безпорядък“.

Въпросът за реда и безреגיעто в природата е особено важен. Там най-ярко се вижда, най-ярко проличава йерархията на боговете, силата на тяхната мисъл, величието на техните идеи и дълбочината на техните съображения. И затова колкото едно същество е по-разумно, то може да внесе в безпорядъка по-съвършен порядък, защото носи по-могъща мисъл, по-велики идеи, по-дълбоки съображения.

Учителя ме опита - ти като идваш, каква мисъл имаш, какви идеи носиш, какви съображения ще изнесеш за разрешаването на този безпорядък, пред който се намираме, безпорядъка, в който бяха наредени палатките.

Безреגיעто спъва проявлението на Божественото. Всеки порядък почва с движението. Там, където има движение, има и процес на порядък.

Първата стъпка на гемоничния свят е да внесе безреגיע, а първата стъпка на разумния свят е да внесе порядък. И затова Учителя изтъкна:

– Събор ще има, но първо това безреגיע да се махне!
Така го разбрах и така го разбирам и сега.

* * *

Учените, които се занимават с естеството на веществото, се спират и на порядъка в него. Те намират, че в газовете има пълен безпорядък, защото молекулите там се движат, блъскат се в пълно безредие. Установено е, че молекулите в газовете се движат от няколкостотин до 1000 и повече метра в секунда, като се удрят помежду си. Ако ние приемем, че има едно безцелно хаотично движение, то би следвало след непродължително време движението на молекулите да спре. Такова нещо обаче не става никъде, в никои газове. Молекулите постоянно се движат. Откъде вземат те сила, за да се движат непрекъснато, и гали техният контакт е едно безцелно блъскане – на това още не е отговорено.

Щом има движение, значи има процес на порядък. Следователно веществата не са свят на пълно безредие. Ние, хората, не познаваме още света на пълния покой, не познаваме вещество, в което да няма движение. Има ли такъв свят и такова вещество? Можем да приемем, че има, но и той, и веществото в него ще бъдат свят на пълно безредие.

От всички вещества на планетата Земя има едно непрекъснато изтичане на молекули – резултат на променящ се порядък в това вещество. Когато това отделяне е по-интензивно, ние усещаме мирис. Порядъкът е един вечен, непрекъснат процес.

В минералното царство има строго и безупречно подреджане на частиците – те са като войници в прави редици, в строй. Тук съществува свят на дисциплината, свят на механичната закономерност. Но и тук в зависимост от порядъка едни и същи атоми, наредени по различен начин, дават различни вещества. Така например графитът

и диамантът, които по своя състав са еднакви, имат грамадна разлика само благодарение на реда, в който са поставени атомите им. Диамантът е най-твърдото вещество в света, а графитът е мек, размазва се между пръстите. Диамантът изгаря при 700° температура, а графитът изгържа и 3000° . Относителното тегло на диаманта е 3.5, а на графита – 2.1. Графитът пропуска електрическия ток, диамантът – не.

Има два порядъка, плод на две ицеи, на две съображения. В металите има някакъв друг много странен порядък. Някои електрони преминават ту в едно, ту в друго атомно семейство, движат се и когато това движение получи едно направление, една посока, тогава имаме електрически ток. Човек не може да не изпита чувство на благоговение прег тази проява.

При промяна на външните условия – натиск, топлина и светлина, порядъкът в телата се променя, той въобще не е статичен. Някои тела са особено чувствителни към тези промени. Това е особено характерно за т.нар. полупроводници, които със своите свойства бързо променят порядъка си вследствие на промяната на външните условия, приемат свойства, които напоследък се използват особено много за създаване на уреди, улесняващи човешкия живот.

В растителния свят въпросът за порядъка е извънредно важен и сложен. Има молекули в него, атомите на които са така наредени, така скачени една след друга в една дълга редица, че ако увеличим тази молекула до такъв размер, че нейната дебелина да стане 10 см, дължината ѝ ще нарасне на 10 км. Какъв е замисълът на този порядък, за да имаме някои чудни свойства, тъй необходими за човешкия прогрес?

Така например молекулите на каучука са такива гиганти по своята дължина и са твърде малки по своята дебелина, но как тези молекули са наредени и свързани, за да може една каучукова нишка да се разтяга няколко пъти от своя размер и след това, като я пуснем, да приеме своето първоначално положение – това е загадка, която още не е изяснена.

Електронните микроскопи, които ни дават увеличението от няколко десетки и стотици хиляди пъти, ни откриват непознат по своето съвършенство и разумност свят на порядъка в живата клетка. При едно увеличение от 90 000 пъти с такъв микроскоп на пласт от хлорофилни клетки виждаме един чуден порядък в молекулите на клетката – тези хлорофилни зърна, които обръщат слънчевата енергия във вещество, в белтъци, мазнини, въглехидрати и соли. Този процес по всяка вероятност би бил невъзможен, ако молекулите на хлорофила бяха разпръснати как да е. Природата е създала чуден порядък. Тези молекули са обградени между редуващи се пластове от молекули на белтъци и мазнини, образуващи отделни купчинки. Такова разположение гарантира непрекъснатата работа и безопасността на процеса. Ако една групичка по някаква причина излезе от строя, работата не спира, замества я друга.

Между растенията на нашата планета има цяла група плодове или гругки, някои от които образуват в корените си продукт като скорбялата. Но каква голяма разлика има в скорбялата, дадена от различните растения, плод на порядъка в техните атоми и в техните молекули. Житото е едно от тези растения, но разликата между скорбялата на неговото зърно и тази на гругите е огромна.

Трябва да признаем, че на нашата планета няма растение, плодът на което да има по-съвършени качества от

това на житото. В египетските пирамиди са намерени житни зърна, които в течение на 5 000 години са запазили своята жизнеспособност, своята кълняемост. Посети след толкова години, те поникват. Друго растение с такава издръжливост не е познато. Скромно и тъй непретенциозно, то дава на човека всичко необходимо в най-съвършен вид.

Имал съм случая при продължителна оскъдица на хранителни продукти да проверя, че организмът ми най-много жагуваше за хляб. Прег житеното зърно не може да не се изпита чувство на смирение и благоговение. Защо? Защото като бях в концлагера, там ни даваха по малко парченце хляб, който беше качествен, беше житен и много вкусен. И бях решил, като се върна и ако се върна някога жив и здрав в света, да се храня само с хляб. Та след този случай имах голямо възхищение от житеното зърно. С неговите качества то задоволява всички нужди на организма. Значи такива ценни качества има то.

Един ден сме се събрали братя и сестри около Учителя. Между другото разговорът се поведе за растенията. В подходящ момент изразих своето възхищение от житеното зърно като за най-велик представител на този свят и прег онези разумни същества, които са могли да създадат в него тези ценни качества. Мисълта ми беше Учителя да каже нещо по-конкретно както за тези богове, така и за тяхната лаборатория, за методите и средствата, с които те изпълняват своите замисли, за идеите и съображенията, които те влагат в това творчество. Учителя ме погледна и без да разбере другите, ми направи знак да не говоря повече за това. Ние не бяхме готови да надгърнем и да разберем нещо от този свят. А още по-малко бяхме готови да ни се даде представа за самите творци.

* * *

В животинския свят порядъкът е в още по-съвършен стадий. При едно увеличение от 250 000 пъти, направено също с електронен микроскоп на една молекулна нишка, взета от мускула, който движи крилата на насекомото, се вижда чудна картина на порядък, като така се дава възможност на мускула да се свива и разпуска. Но как точно става това, каква е връзката и реда между молекулите, за да имаме това свойство на мускула да се свива и разпуца? Какъв разумен порядък е включен тук, за да може един мускул да изпълнява такива сложни задачи, когато му се налага? А в органите и мозъка? Такъв порядък творят боговете, пред които човек трябва да се смири и да благоговее.

Има нещо обаче на планетата Земя, което поставя в затруднение и най-разумните същества. То е порядъкът в самия човек. В човека има една гива, инертна, пасивна, непослушна, своенравна, неприемаща никакво внушение природа, която нищо не дава и нищо не приема, а търси да използва само създаденото. Внасянето на ред в тази природа на човека е най-трудната задача засега.

Учителя казва: „Природата се е видяла в чудо, докато накара човека да работи. Природата се е видяла в чудо, докато накара човек да учи. Тя се вижда в чудо, докато вкара в тази природа на човека движението – този пръв елемент на започващия порядък“.

Порядъкът започва от движението, това не може да стане по друг път. При тази задача и боговете са изправени пред затруднения, и те мислят, и те търсят най-добрия изход.

* * *

Един ден Учителя се обърна към един от възрастните тогава братя, дългогодишен учител в началните класове, и го попита:

– Лесно ли е да се възпита едно непослушно гете?

Братът поклати глава и лицето му изрази изживените мъки от трудностите, които е имал с такива деца.

Друг път Учителя каза: „Да имаш една разумна жена, един разумен мъж, едно разумно гете е едно благословение. Но да имаш една неразумна жена, мъж или гете е цял аг“.

Рег и безрегие – два свята, два антиноба. Рег – свят на великото, разумното, съвършеното, свят на светлината и закономерността. Безрегието – свят на непрогледен мрак, свят на беззаконието.

* * *

Да разкажа един случай. Това стана с нашия много интелигентен брат Георги Радев²⁷. Той превеждаше, знаеше езици, обаче не се включи в една работа, където да има рег и порядък. Учителя му бе казал да се залови на една редовна работа, той не го послушал. Мисълта на Учителя е била такава, че всеки човек трябва да има една работа, където да се внася рег и порядък, а не така – сега това, утре – друго, следобед – едно, преди обед – друго. Да има някакъв стил, някакъв рег в неговия живот по отношение на работата, която върши; в творческите задачи, които си поставя човек, трябва да има някакъв порядък.

Ние не бяхме добре организирани първо по уреждането на Изгрева. Даже съм отбелязал в спомените си, че не послушахме Учителя за местата, когато ги закупувахме. Не организирахме системно Изгрева, за да стане едно братско общество. Всеки, който купуваше, който правеше дом, си ограждаше мястото, къщички се строяха насам-на-

матък, който както намери и какъвто план се даде. Изобщо създаде се един безпорядък, особено на т.нар. Гьонгово място, което беше до Изгрева. Там който и да е дошъл, си правеше барака – който както намери и където намери, без ред. И затова Учителя, както му описах случая, каза:

– Николай, да преместим бараките.

И както разговаряхме, бяхме се събрали така и аз казвам на приятелите:

– Братя, понеже има нужда от място за Братството, да се преместят бараките оттам.

И изведнъж Игнат скочи и започна да защитава тези, които са си направили бараките. Аз много основателно му обясних, че не може да се търпи този безпорядък, че прави лошо впечатление на хората, които минават, и е добре бараките да се преместят по-голу, пак на братско място. Той не млъкна, обаче другите братя се съгласиха и почнахме да местим бараките. Такъв случай вече съм описал с Щиляна Русева и нейната барака.

Общо взето Учителя не обичаше безпорядъка и бурно реагираше срещу него. Между другото, когато вземем мястото до Изгрева, където сега е гробът на Учителя, който както дойгеше от провинцията, носеше гръвче и го посяваше където и да е – в безпорядък. Учителя един ден каза: „Така в безпорядък не може, ще махнем безредието и ще останем порядък на това място“.

Така и стана. После изкопахме големи трапове, посяхме череша и те много бързо пораснаха, защото аз наредих траповете, където ще се засажда гърветата, да бъдат широки два метра и дълбоки поне метър, почвата да се размеси. И като посяхме гърветата, те станаха безупречно хубави и дадоха рано плод. Всичко това в един хубав порядък – и резултатът беше учудващ.

Смята се, че физическият свят е работа на Черната ложа, смятаха го за нещо отделно, съвсем различно и изолирано, а то едното и другото влизат едно в друго. И Учителя по този случай казва: „Ако вие не разбирате физическия свят, и духовния няма да разберете“. Следователно щом ние сме пратени в един физически свят, трябва да го разберем добре, за да можем да разберем и духовния. Това го е казал Учителя.

БАГРИ И ЗВУК

Едно от най-големите богатства, които ни дават слънчевите лъчи, са багрите, цветовете. Те не са нищо друго освен различни по своето естество и скорост на движението силови ядра от слънчевите лъчи, отразени от предметите – от триизмерните форми. Цветовете съдържат силови ядра, най-различни по своя размер, по скоростта на движението и по силата, която носят.

От тях нашите очи – най-съвършените органи на възприятието, могат да доловят седем цвята, които ние схващаме като червен, оранжев, жълт, зелен, гълъбов, син и виолетов, без да се смятат различните многобройни преливания на тези цветове, които могат да се образуват. Ако една триизмерна форма отрази пагналия върху нея слънчев лъч с всичките силови ядра, които той носи, то ще виждаме предмета бял. Ако отрази един от тях, виждаме предмета в един от изброените цветове – само отразения цвят. Ако отрази част от лъчите, ние виждаме някакви междинни цветове. Неотразените цветове от пагналия върху предмета слънчев лъч се поглъщат от него. Всеки цвят, който ние виждаме, е поток

от силови ядра, които очите ни приемат, защото те въздействат на сивото вещество на нашия мозък и оттам идва съзнателната реакция от видяното – приятна или неприятна.

Ако ние посетим в топлия късен пролетен ден една свежа девствена поляна, незасегната от разрушителните действия на човека и от стихийните процеси на природата, ще можем да видим проявите на щедрата ръка на благородната природа, която е обляла тази поляна с чистите багри от слънчевия спектър, изразен най-напред с изобилния зелен цвят, а след това ще наблюдаваме цветя, отразяващи цялата гама от багри. Всички тези цветове въздействат чрез очите ни върху сивото вещество на нашия мозък благоприятно и ние изпитваме чувството на задоволство. Защо и кои са причините на този ефект на задоволство?

В природата има израз на две основни изяви. Едната е на реда и порядъка, а другата – на безредието и безпорядъка. Всяко нещо, което може да ни донесе излъчването на порядъка, се приема от сивото вещество на мозъка ни като много приятно. Оттук всички багри от тази поляна, които ние приемаме с очите си, са приятни, защото е установено, че силовите ядра, които тези цветове излъчват, са наредени в един абсолютен порядък, а багрите им са също с един хармоничен израз. Оттам е и грамадната полза за човека да гледа девствените ливади през топлите свежи пролетни дни, защото цялата тази област е изпълнена с хармонични трептения, които въздействат върху човешкия мозък и го облагородяват. Такива девствени места са полезни не само заради свежия чист въздух, но и затова, че цялата област, изпълнена с хармонични вибрации, въздейства и облагородява самата атмосфера.

Ходенето из такива гевствени места е особено полезно и необходимо преди всичко за хората с възбуждена нервна система. Днес, когато източниците на замърсителите с отрови са особено изобилни и които крайно много понижават с това качеството на атмосферата, благородната природа прави всичко възможно чрез цветята и багрите да поддържа едно облагородяване на атмосферата и на обстановката около нас. Хората, които имат подтик да отглеждат цветя, както и художниците, са благородните помощници на тази природа.

Всички цветя и багри, носещи хармонични силиви ядра, са способни да създават и да се изразяват във форми, излъчващи също хармонични вибрации, които пак така се приемат с разположение от мозъка ни и с това въздействат възпитателно и облагородяващо. Творците на модата, които се стараят да изразят някоя своя идея с формите и цветовете, вложени в техните творби, също допринасят за облагородяването на пространството около нас.

И в този свят на багрите и формите гемоничната природа не е останала назад, за да въздейства върху живота, върху живите форми и човека, като създава цветове и форми, носещи безредието и безпорядъка, действащи на сивото вещество в човешкия мозък дисхармонично и гразнещо и затова ние ги изживяваме като нещо неприятно. Те влошават извънредно много самата атмосфера и пространството около себе си. Всички тези дисхармонични багри и форми ние окачествяваме като боклуци. Те със своите дисхармонични вибрации са не само неприятни, но и вредни, като влошават както реакциите на мозъка и го тласкат към царството на гемоничната природа, така и на атмосферата и цялото околно пространство. Затова те не трябва да се гледат, не трябва да се живее в близост до

тях. Грамадните купища боклуци създават сериозна задача на хората, които управляват големите селища и градове.

Звуковете и тоновете имат тясна връзка с цветовете и също са израз на силовите ядра, които създават движението – те са израз на живота. Движението в пъргава среда дава звуковете. Пъргавата среда са въздухът, водата, металите, минералите, гървото. Представа за звуците придобиваме чрез ушите, но този орган у човека не може да възприеме всички прояви на звука. Едно нормално ухо долавя звук с трептения от 15 метра в секунда, както е звукът от слабо опъната струна, до 20 000 вибрации в секунда. Такива звуци има при най-високия регистър на човешкия глас, при писъка, при високите тонове на пиколото и др. Между тези интервали е усещането за различните групи звуци. Пог долния праг имаме звуци, които не се долавят от нашето ухо и се наричат инфразвуци, а тези, които са над горния праг, се наричат ултразвуци.

Въздействието на тези три категории звуци върху живота, върху живите форми и човека е извънредно голямо. И тук, при звука, имаме израз на силови ядра, следователно ние приемаме нещо от света, от който те идват, приемаме нещо реално. Всички светове – от най-елементарния, от най-нисшия до най-висшия – Божествения, използват звука за въздействие върху живота, живите форми и човека. И тук за достигане на своите демоници задачи отрицателната природа си служи със звуци, които имат дисхармоничен строеж, строежа на безредието. Те са не само неприятни, но и са способни да рушат благородното – тях ние възприемаме като шум. Изследванията, които учените са направили върху шума, са показали, че той по своя строеж е израз на безредието и се различава коренно от хармоничните и приятни звуци, които наричаме тонове.

Тоновите имат много по-различен строеж, силовите ядра в тях са наредени в най-правилен и хармоничен ред. Това хармонично нареждане действа особено благоприятно на сивото вещество в човешкия мозък, като носи и подсилва неговата активност, а оттам – и тази на самия човек. Тази хармония в тоновете активизира мисълта, чувствата и импулса за действие.

Всички празненства на хората са съпроводени с музика, хорá, танци и пластика, които активизират тези три свята, като създават добри отношения и ярки изживявания. Има тонове, които въздействат на мисълта, като я активизират; други въздействат на емоционалната природа, а трети, каквито са маршовете, подсилват стремежа за действие. В древността, особено в Египет, много са уважавали музиката, пойните птички и особено щурца, когото са обожавали.

Има една аналогия между светлинните и звуковите вибрации. Всички елементи в таблицата на Менделеев при висока температура светят и дават спектри, които се определят като непрекъснати, тъй като между багрите няма прекъсване с линии. Слънчевият лъч и лъчите от звездите дават също спектри, само че в тях между тоновете се явяват тесни бели линии, затова тези спектри се наричат прекъснати. Такова прекъсване има и между тоновете. В линиите на спектрите на слънчевия лъч и тези на звездите се крие най-великото – Божественото, което тези светлини носят. Тези линии се дължат на силови ядра, изтичащи от Слънцето и звездите, които са с изключително малък размер и се движат с грамадна, непонятна за нас скорост. Като преминават през стъклената призма, те минават свободно през молекулите на стъклото, докато силовите ядра на цветовете на слънчевия лъч

като по-едри и с по-малка сила се удрят в молекулите на стъклото и според скоростта, с която се движат, се отклоняват на различни ъгли съгласно формулата от механиката $E=mv^2/2$. Лъчите на Слънцето и на звездите имат такива малки и активни силови ядра, които произхождат от разумни същества от най-висок ранг и действат изключително благоприятно на човешкия мозък и на човека. Те са багри от непознато за нас, хората, естество. Затова Саабей и гревните звездобройци са наричали звездите „очите на ангелите“.

Добре е в ясните безлунни нощи извън населените места да се гледат звездите, защото малките силови ядра от тези линейки действат успокояващо, приятно и полезно.

25 април 1988 год.

ЧАСОВНИКЪТ НА ЖИВОТА

Има един основен принцип в природата, който учените наричат *движение* по липса на по-подходяща дума, а религиозните наричат този принцип Бог. Но нито едните, нито другите имат ясна представа за неговата същина. Този принцип създава всички процеси, които съществуват в природата. Процесите са подчинени на втори принцип – на принципа на ритмичността, на принципа на импулсите.

И животът, тази висша проява на разумния свят, си има свой ритъм. Този ритъм, това чукане на часовника на живота, проявен във формите, където той протича, не е всякога равномерен, нито пък е еднороден; той ту усилва своя ход, ту го намалява, а характерът му се мени в безкрайни нюанси.

При човека, където животът на нашата планета е проявен в най-високия си стадий, тази ритмичност е изразена най-ярко. За всеки отделен индивид тя има своята характерност, но и за всеки индивид в течение на денонощието, пък и през цялото време на живота му, също е различна. Ускори ли се чукането на този часовник, стане ли то по-интензивно, човек се чувства енергичен, бодр, весел и разположен; забави ли се, имаме обратното явление на тези състояния.

Всички хора повече или по-малко преживяват напрежения – физически, психически или интелектуални, в резултат на което има изразходване на сила, което дава онова състояние, което наричаме умора. Има индивиди, при които умората не засяга така дълбоко и те бързо я ликвидират. Същото се отнася и за състоянието, когато по ред причини става известно нарушение на жизнените функции на хората, изразено в ред болезнени състояния. Те имат способността бързо да ликвидират тези нарушения; а при други е обратното. При едните чукането на часовника е по-интензивно, по-енергично, а при другите – по-бавно, по-слабо.

Нарушение на хода на жизнения часовник става и тогава, когато човек променя бързо мястото си при пътувания с кола, с влак, със самолет или с каквото и да е превозно средство. Не е еднакво състоянието също и тогава, когато човекът е на различна височина от нивото на мировия океан. Има още много случаи, когато и без да са налице никакви външни причини, става промяна в този ритъм у човека. Има приливи и отливи на енергия, без за това да са налице видими, осезаеми за нас явления.

Цяла плеяда от учени, разбирайки грамадното значение на този часовник, са впрегнали своите усилия да търсят устройството на неговия механизъм, да търсят

скритите сили, които го задвижват, онези причини, поради които той ту усилва, ту забавя своя ход; да открият мястото и начина, поради които тези сили се зараждат. Изследванията в това направление, които тези хора, търсещи с похвално усърдие истината, са показали, че през известни часове на денонощието човек е по-податлив на болести, а през други – не. През едни часове на денонощието той е по-податлив на лекуване, а през други – не. Освен това и някои лекарства действат по-добре през едни и по-слабо през други часове на денонощието.

Направените в това направление интересни опити с плъхове ясно показват чудната проява на този жизнен ритъм. Плъховете са инжектирани през различни часове на денонощието с еднакви дози от никотин или други отрови. През едни часове 78% от тях са умрели, а направените през другите часове инжекции, пак със същите дози, са умъртвили само 6% плъхове.

Доказано е също, че през денонощието температурата на човешкото тяло също не е постоянна. През деня тя е по-висока, а през нощта спада. Изследванията са показали също, че соковете, които жлезите с вътрешна секреция отделят в тялото на човека, не са в еднакво количество в кръвта през двадесет и четирите часа на денонощието. Става въпрос за тези сокове, наречени хормони, които са от изключителна важност със своето възбудително въздействие за правилния и интензивен ход на всички функции в организма и които регулират обмяната на веществата, в резултат на което имаме по-добро самочувствие, бодрост и жизненост. Напоследък изследванията в тази област показват, че най-много хормони и най-голяма концентрация от тях в кръвта на човека има около 6 часа сутринта, а най-ниска е тя към 10 часа вечерта, кое-

то ще рече, че сутрин към 6 часа човешкият организъм е наситен с най-голяма жизненост, а към 10 часа вечерта е с най-малка.

Като имаме предвид грамагното значение на тези сокове за здравето на човека, от извънредна важност е да се знае кои са причините за този неритмичен ход на жизнения часовник, както и причините, които го задвижват да трака по-бързо в известни часове или да забавя своя ход в други; важно е и къде се намира този часовник. Всеки ще си даде ясна сметка от какво грамагно значение е откриването на тази тайна. Учените, които ще изпращат космонавти в орбита или пътници до съседните небесни тела, трябва да могат да предвиждат какви изменения ще се получат в ритмите на живота, в ритъма на всички функции на органите в човешкото тяло, а също и как да се справят с тях.

Лекарите, които дават лекарства, трябва да знаят по кое време на денонощието тези лекарства ще действат най-добре. Разбирането на механизма на този часовник ще донесе и още много изгоди на човешкия род. Усилията на учените да търсят разгадаването на тази тайна в някакво вещество, което според тях се намира в човешкия организъм и за което те смятат, че зарежда, задвижва и регулира този часовник, е похвална. И ние трябва да приемем, че рано или късно то ще бъде открито. Но после следва друга крачка, която ни насочва да търсим причините за присъствието и за създаването на това вещество. Тази нова крачка, това ново търсене непременно ще доведе до причини, които са извън нас; до причини и фактори, които вече не ще можем да уловим в нашите епруветки, не ще можем да претеглим на нашите везни.

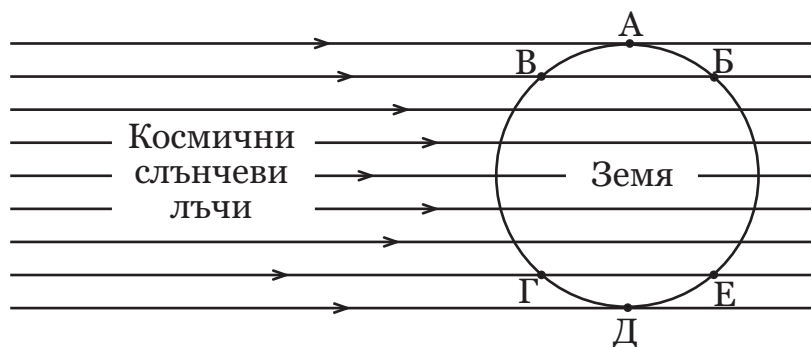
В последно време учените стигнаха до голямата възможност да открият тъй наречените космични лъчи.

Разбра се, че всяко небесно тяло отделя нещо от себе си, което пътува с грамадна скорост в пространството. Това нещо, както и да се погледне, не е без смисъл и значение в природата – то е една велика разумност, плод на която е всичко, което имаме и което ни заобикаля. Природата не може да си позволи да има в себе си неща без смисъл и значение. Тези космични лъчи представляват малки искрящи силови точки. Те естествено ще имат значение преди всичко за живота, а животът във формите на природата е най-важната грижа за разумния свят, тъй както всеки човек и всеки колектив, вложил своите средства в някакво предприятие, има като първа и най-важна грижа съдбата на тези средства, вниманието те да бъдат не само съхранени, но и увеличени.

За нашата планета и за живота върху нея е от най-голямо значение онова, което можем да получим от най-близкия, от най-могъщия за нас източник на силови лъчи, а това е нашето Слънце. Това небесно светило, което е 1 300 000 пъти по-голямо от Земята, направено от изключително по своята активност вещество, изпраща могъщи потоци силови лъчи, носещи живота. Стигайки до нашата Земя, тези силови потоци навлизат в самата планета, възбуждат веществото, от което тя е направена, и при това въздействие в планетата започват процеси като разпадане на веществото, незабележими за нас, при които се отделят лъчи, елементарни частици и отрови, поглъщащи живота. Ние знаем, че на нашата планета има вещества, носещи в себе си смъртта, носещи диаметрално противоположните възможности на живота – възможности за неговото поглъщане и унищожаване. Това са вещества, носещи в себе си покой. Тях ние наричаме отрови. Известно е, че само грам от stronций 90 е в състояние да

отрови милиони хора. Откъде кобрата, тази най-отровна змия, и още много такива като нея, пък и някои растения, взеха отровата, която е в състояние да простре на земята стотици хора? Взеха го от земята, от елементите на нашата планета. Качеството на земното вещество е такова, че то включва в себе си смъртта, покоя, отровата, гуаметрално противоположния принцип на живота.

Онази част от земната повърхност, която се намира на изток, малко преди изгрева на Слънцето, а и по време на самия изгрев получава силовите космични слънчеви лъчи в най-чистата им форма, защото тези лъчи по това време засягат най-малко Земята. Веществото на Земята все още не е възбудено и отделянето на земните лъчи е най-слабо. Това са лъчи, притъпяващи със своите отрови въздействието на слънчевите животворни лъчи, носещи и подтикващи живота. Във веществото на Слънцето отровите са изключени и в това е разликата между естеството на слънчевото вещество и това на Земята. На това се дължи фактът, че при разпадането на слънчевото вещество се отделят космични лъчи и частички, носещи живота.

По-късно, с издигането на Слънцето над хоризонта, в огряната от лъчите му Земя под тяхно въздействие за-

почват промени в земното вещество, при което се отгледят и земните космични лъчи, носещи отрова. Чертежът, поставен по-горе, ще изясни казаното:

А - при изгрев на Слънцето

Б - по време на изгрева

В - по обяд

Г - след обяд

Д - привечер

Е - при залез на Слънцето

Секторът АБ е мястото преди изгрева на Слънцето. Космичните лъчи на Слънцето са засегнали най-малка част от Земята и възбудата на веществото в тази област е най-слабо. Тази възбуда е най-малка в планинските върхове, във водните площи - морета и океани, а също и в местата, покрити с гори. В сектор ЕД, който е при залеза и малко след залеза, също има благоприятни условия за приемане на силови слънчеви лъчи, но поради наситеност от земни излъчвания в атмосферата, породени от целодневното въздействие на космичните слънчеви лъчи, и качеството им е значително понижено. И наистина - и привечер около залез, и малко след него разположението у човека е повишено.

Учителя казва, че и изгревът, и залезът на Слънцето са добри, но изгревът е по-добър. Той казва още: „Половин час преди изгрева на Слънцето и при изгрева човек може да получи най-много енергия. Ако времето е облачно, това приемане не се възпира. Облаците не пречат на приемането на тези животворни лъчи“. Но дебелият тухлени и бетонни стени, разбира се, ще попречат на това. За да може човек да се ползва от тях, от силата на тези лъчи, той трябва да бъде на открито.

Казаното от Учителя е потвърдено от откритието на учените - че в утринните часове на деня хормоните и

възбудителните вещества, отделяни от жлезите с вътрешна секреция, са в най-голямо количество. Това ни дава право да приемем, че мястото на този жизнен часовник е на Слънцето и че силовите лъчи, които то изпраща, са факторите, задвижващи и определящи неговия ритъм. То съдейства този ритъм да бъде по-правилен и по-интензивен. На човека му остава само да приеме тези лъчи и да се възползва от тях.

Ето защо всички велики духовни водачи на човечеството от най-дълбока гревност досега са учили, че утринното излизане малко преди изгрева на Слънцето и при самия изгрев е от най-голяма полза за човека. А посрещането на самото Слънце, приемането на неговите първи лъчи чрез нашите очи е от изключителна полза, защото енергия приема не само тялото, но и най-вече главният мозък. Той е командният апарат, който понася най-големия дял от напреженията, които човек има. Главният мозък трябва да бъде най-добре наситен с енергия, за да се справя по-добре с трудностите на деня. Казвам: това е важно най-вече за главния мозък, защото колкото една клетка е по-съвършена, толкова и възможността ѝ за приемане на тези сили е по-голяма, а клетките на главния мозък в това отношение са от най-голяма класа.

Влиянието на слънчевите лъчи като могъщ фактор на жизнени сили за човешкия организъм се разбира най-после от всички, но това влияние е все още някак смътно и неясно за мнозина. Голяма част от хората днес приемат, че въздействието на слънчевия лъч е най-благоприятно, когато неговото топлинно въздействие е най-силно, а това е от 12 часа на обяд до към 4 часа следобед – нещо, което е погрешно. Полза през тези часове, а особено през горещите летни дни, няма. За планинските райони, за покритите с

гори места, за големите водни площи – морета и океани, лъчите са добри от зори най-много до към 11 часа преди обяд; добри са също и след 4 часа следобед, но предобедните са от най-голяма полза. Възбудата във веществото на Земята тогава е най-малка.

По-внимателните издирвания довеждат до още по-интересна връзка между този часовник на живота в човека и Слънцето. Раждането на човека е преминаване от един свят в друг. Този момент е най-важен в жизнения му път. Наблюденията са показали, че има много интересна връзка между момента на раждането и положението на Слънцето за мястото, където то става. Хората, родени по време на изгрев или малко преди изгрева на Слънцето имат много по-голяма жизнеспособност, отколкото другите. Те са всякога енергични, богри, лесно ликвидират умората, ако такава е настъпила при по-голямо напрежение, а също възстановяват нарушението на жизнените си процеси, изразени в заболявания, което е нещо по-рядко за тях. През целия си живот те запазват една подчертана бодрост, изблика на постоянен приток на енергия и неморимост. Тясната зависимост между Слънцето и човека не е само при този случай – зависимост има и през останалите часове от генонощето.

Съвременните физици приемат, че Слънцето се състои от 12 концентрични слоя, като първите 6 откъм центъра му представляват според тях зони на ядрените реакции, зони на ядрения синтез. С други думи там са великите лаборатории, където веществото се превръща в енергия. А ще трябва да се приеме също, че там има и обратен процес – превръщане на енергията във вещество. От останалите 6 слоя изтичат радиациите, които достигат до нас.

По всяка вероятност ще трябва да се приеме, че има известна зависимост между тези 12 концентрични слоя на Слънцето и онова въздействие, което то оказва върху живота на Земята, проявяващо се през всеки два часа, което прави също 12 дъла. Рогените през различните 12 дъла на денонощието носят в себе си по нещо характерно. Също така и състоянието на хората, импулсите им за проява през всеки два часа на денонощието след изгрева е различно, има в себе си нещо по-характерно.

Значението на Слънцето не е само в създаването на живота и в условията за неговото поддържане. Неговото въздействие и участие, погледнато от наше гледище, се простира и до най-малките подробности, и до най-незначителните прояви на това велико течение, наречено живот. От най-малкото създаване, включително до човека – всичко определя своето съществуване и дейност благодарение на участието на Слънцето. Ето защо не трябва да се приема, че е без значение какво ще бъде положението на Слънцето по отношение на мястото, където става едно събитие, като почнем от раждането – най-важното за едно същество, и стигнем до последната му най-малка проява. А това са въздействия на различните часове на денонощието.

Ден и нощ – за 24 часа, Слънцето движи своя часовник на живота. А човек доколкото може настройва своя жизнен часовник към времето на Слънцето, както и часовника на живота.

април 1968 год.

НИЩОТО

В предната горна част на човешкия мозък се намират група клетки, които подтикват човека да се интересува и да търси причините, последствията и връзките между всички явления, събития и факти в света; да търси нещо и там, където е напълно очевидно, ясно и разбрано, че няма какво повече да се намери. Хората, в които са добре развити тези центрове, са в челната редица на човешкия прогрес, те са откривали непознати светове с нови закономерности, с нови представи за нещата дори и там, където не е могло да се очаква нищо ново.

Така например Николай Лобачевски²⁸, Янош Бойяи²⁹ и Гаус³⁰ са видни математици, спрели вниманието си върху съвършено очевиден и безспорен факт, какъвто е и петиият постулат на Евклид³¹ – великият математик на Александрийската школа³², създател на сегашната геометрия, живял три века преди Христа. Този постулат гласи: „Ако в една плоскост имаме права и точка, лежаща вън от нея, то през точката може да се прекара само една права, успоредна на дадената“. Нещо съвършено очевидно, ясно и разбираемо. Тези математици обаче, загълбавайки да се ровят в тази безспорна очевидност, откриха един нов свят, една нова геометрия.

Имаме и още много такива случаи, при които съществуват наглед напълно очевидни, ясни и разбираеми неща, в които човешкият ум е съвсем безсмислено да се рови. Челните представители на човешкия род, загълбавайки често пъти в тези безспорни очевидности, са откривали чудни и смайващи неща – светове с нови закономерности,

с нови явления, с нов облик. Едно таква очевидно нещо е въпросът за нищото, или както се казва още – за вакуума.

В най-новата научна литература се съобщава, че физиката и астрофизиката в последно време получават цяла редица от изключително интересни данни за съществуването на светове, които по форма, съдържание и закономерности са съвсем различни и непонятни за нас. На първо място привличат вниманието изследванията, направени върху празното пространство. По-рано се приемаше, че вакуумът не е нищо друго освен част от пространството без каквото и да било съдържание, едно нищо. С други думи – той е пространство, лишено от каквото и да било вещество. Но това толкова естествено и на пръв поглед очевидно ясно и разбрано схващане се оказва нещо много сложно и то ще даде простор за открития на човешкия рог в много бъдещи векове. Този вакуум е една голяма загадка.

Най-напред се изясни, че в природата абсолютна празнота и чисто пространство не съществува. То липсва дори и там, където няма абсолютно никакво вещество, разбрано според сегашното наше гледище. Която и да било област от пространството абсолютно всякога е изпълнена ако не с вещество, както ние го разбираме, то с някакъв друг вид материя или пък с някакви видове силови полета – електрични, магнитни, гравитационни, а навярно и още други, непознати нам.

Скоро след това се изясни и нещо още по-интересно, нещо, което донесе голяма изненада. Установи се, че ако въпреки всичко успеем по някакъв начин да изпразним абсолютно от всичко една област от пространството, да изгоним от него всички частици, разните космични лъчи и най-различните силови полета, и в този случай е констатирано, че въпреки това там остава нещо. Това нещо въпреки всички усилия и с всички използвани средства и ме-

тоди не би могло да се изземе. По-нататъшните изследвания са показали, че това останало нещо, което не може да се премахне с нищо, е способно да създава нещо реално, да ражда елементарни частици, да създава вещество. Нещо повече – това нищо може да влиза във взаимодействие с всичко, а също така могат и да се констатираат процеси, ставащи в самото него. „Звучи много странно – заявяват учение, – когато се изтъква, че нищото създава нещо, че се създават материални частици от нищо.“ Съвременните учени приемат един основен закон, върху който е изградена цялата сегашна човешка наука. Това е законът за съхранение на енергията. Според този закон енергията нито се създава, нито се унищожава – тя само се преобразява.

С откритието от началото на нашия век, че материята е съгъстена енергия, получихме и едно разширение на този закон. В него се включи като елемент и веществото, което ще рече, че то може да се трансформира на енергия и обратно. Но как тогава ще оправдаем факта, че в нищото се създава нещо? Сегашните физици имат всичкото основание и са склонни да приемат, че това нищо, този вакуум, е някаква особена форма на нещото, че е някакво специално състояние на веществото, което не разбираме и не можем да доловим с нашите пет сетива.

Задълбавайки по-нататък в тази загадка на нищото и в онова, което то непрестанно ни поднася, учените стигнаха до извода, че това нищо, този вакуум не е нищо друго освен един безкрайно голям запас от енергия, намираща се в два противоположни знака – колосална, непонятна за нас по своя размер енергия, която, разделена в два противоположни знака, се намира в едно равновесие. Този вакуум се оказва единство и съвкупност от две противоположности.

По-нататък разсъжденията и изводите налагат да се приеме, както вече се констатира, че настават моменти,

в които почват различни процеси. „Когато тази съвкупност започне да се дели и да вибрира, тогава почват да се образуват други форми, други състояния на материята, което всъщност съставлява онова, което наричаме Вселена“ – заключават учените.

Вакуумът, това чудно нещо, е началото на всичко във Вселената, той е онзи първоизточник, от който възникват всички останали видове вещества. Приема се също, че заедно с проучванията на известните засега силови полета – магнетични, електрични, гравитационни, ще се дойде и до проучването на това могъщо и необятно силово поле на нищото. Ще се дойде до извода, че всичко, което виждаме и което ни заобикаля, като почнем от най-незначителните явления и стигнем до образуването на космичните лъчи, не е нищо друго освен едно леко размъргване на неговата повърхност, някаква лека проява на това велико нищо. Това важи както за онези миниатюри с чудовищна за своя размер енергия, така и за избухванията на свръхзвездите – тези величави явления в Космоса.

Съвременната наука вече разполага с определени данни, че вакуумът, нищото, играе важна роля в много природни процеси. Това долавят учените сега, а ще дойде време да се разбере, че нищото играе изключителна роля във всичко. Съветският академик Наан обърна внимание по-специално на един интересен факт, открит при изучаването на т.нар. гравитационни взривове, които са особени процеси, ставащи във Вселената, при които се осъществява едно неугържимо катастрофално сливане или разпръсване на изключително големи маси вещество.

Изчисленията показват, че в района на подобни взривове съществуват области, в които от гледна точка на съвременната наука няма въобще нищо – нито вещество, нито движение, нито каквото и да било. Но от друга стра-

на, колкото и да ни се струва странно, тези удивителни области съществуват и на тяхната граница се започва чудовищен процес с обекта, намиращ се в състояние на катастрофално разширение. С други думи в случая се разбира, че в този вакуум, в това пространство на нищото настъпва някакъв съвсем непознат за нас процес, от който възниква нещото. Но тъй като подобно явление е невъзможно, то очевидно тези взривове сочат, че в нищото има нещо съвсем ново за сегашния научен свят.

Във Вселената са открити още и свръхплътни обекти, които са изключително могъщи източници на енергия. Наричат ги квазери. Те, заедно с току-що казаното за гравитационните взривове, ще дадат нови доказателства за това и още по-дебело ще се подчертае, че в нищото има нещо много, много по-сложно, отколкото ни се струваше досега.

С право всеки може да си зададе въпроса: „Кой пък създава това „размърдване“? Кой ръководи тези процеси в нищото, където се създава началото на всичко? Трябва ли да се приеме, че това става някак така, от само себе си?“. Тези въпроси са представлявали интерес за събудения човешки ум още от най-дълбока древност. Великите учители на човешкия род, задоволявайки интереса на народа към това начало, векове и хилядолетия преди нас са давали отговор с чуден по своята образност и красота език за Нищото, което създава всичко. Всяка епоха си има своя изразен език за понятията, свой диалект. Тези учители, засягайки това начало, са си служили със символи, слабо повдигайки завесата на тайните.

Разглеждайки внимателно изказванията на великите учители за великото Начало, ще видим, че няма разлика

между това, което сега е постигнато от учените, и даденото от тях. И не само това, ще разберем, че те са се изказали в много по-определена и пълна форма. Така например в казаното от Хермес³³: „В начало Бог създаде небето и земята, а земята беше неустроена и пуста“, ясно се изразява този дуализъм в света на нищото, като с една величава щриха се определя естеството на едната от тези сили – „неустроена и пуста“, което ще рече – без движение и без живот.

Пет века преди Христа великият учител на китайския народ Лао Дзъ³⁴ казва: „В началото бяха две сили – Ин и Ян. Всичко, което е било леко, се устремило нагоре и образувало небе, а всичко, което е било тежко, се спуснало надолу и станало земя. Между небето и земята се появил първият човек Пан Гу. Той бил огромен“. Това, което създава тези сили, той го нарича Дао и казва за него:

Дао е вечно като съществуване и действа без усилия.

Дао е пусто, но действайки, е неизчерпаемо.

Дао е вечно, безименно, макар и невидимо.

Никой не може да го подчини, то прониква навсякъде.

Благодарение на него се раждат всички неща.

Но то не им разпорежда, не им става господар.

То извършва подвизи, но не се изявява.

Дао е нещо неясно, мъгляво.

О, неясно, о, мъгляво, в тебе има образи!

О, мъгляво, о, неясно, в тебе има нещо!

Великият образ няма форма. Дао е скрит, няма име.

Дао е светло, Дао е тъмно. И двете си приличат.

Дао е движение и покой.

Движението постоянно нарушава покоя.

Христос навярно е казал много за това начало, но до нас е достигнала характеристиката само за светлата

половина на това нищо: „Аз съм пътят, истината и животът – Любовта, Мъдростта и животът“. Неговият ученик Йоан също дава характеристика на този велик свят на Нищото: „В начало бе Словото и Словото бе у Бога, и всичко чрез него стана...“. А по-нататък казва: „И светлината свети в мрака и мракът я не обзе“. Какъв чуден образ за естеството на това нищо! Думи, които навярно ги е чул от Христа.

По-късно в светлината на Средна Азия най-яркият представител на арабската култура Абу Али ибн Сина, наречен още Авицена, живял между 957 и 1037 г., казва за Началото: „Светът е съставен от нещо, което е движение, и от нещо, което е покой“. Това е още една ярка характеристика на онова, което представлява нищото. И Боян Мага³⁵, основателят на богомилското учение, нашироко е третиран въпроса за дуализма в нищото и навярно е дал някаква интересна характеристика за него, но за голямо съжаление не са запазени негови оригинални изказвания.

Изказванията на Учителя за тази велика загадка носят в себе си красотата и образността, които ни поставят по-близо да разбирането на това Начало: „Доброто и злото са две начала, създадени по силата на един и същ закон“. Но ето и най-великото, казано за това: „Материята е съгъстена сила“, нещо, което и Айнщайн по-късно установи: „Силата е съгъстена светлина, светлината е съгъстена мисъл, мисълта е съгъстена любов, Любовта е проявление на Бога“. Учителя даде пътя и начина за ползването на този океан от сили в нищото. Той казва: „В изпълнение волята на Бога е силата на човешката душа“. А как ще се изпълни волята на Бога – той ни учеше на това в продължение на 50 години.

Има ли тогава разлика между казаното от тези велики учители и това, в което учените едва сега надзъртват

и което почват да разбират – че има един свят на вакуума, велик и могъщ свят на нищото, необятна лаборатория, в която работят боговете и в която се създава всичко. Това са богове, озарени със знание и мъдрост, разполагащи с наука, за която Учителя често е загатвал – с истинската наука.

Известно е едно сказание, оставено от гревността, което подказва за величието на това всеобхващащо нищо. Един богат човек отива при един от учителите и му казва: „Ще ти дам шепи жълтици, ако ми покажеш къде е Господ“. Мъдрецът му отговорил: „Аз ще ти дам десет шепи жълтици, ако ми кажеш къде не е Господ“.

Сегашните учени бавно, но сигурно ще разберат, че светът, с който ни запознават нашите пет сетива, е само една отсечка, само едно проявление на необятния могъщ живот, едно дихание на вечното Нищо. Природата е употребила много милиарди години, за да ни изработи сетивата, с които да изучаваме тази проява, тази отсечка от живота, защото в нас беше вродена жаждата да изучим и опознаем този свят. За да разберем и другите светове, и другите прояви на живота, ще трябва да имаме и съответните сетива, за което на първо място трябва желание, жажда те да се развиват и усилия в продължение също на много векове.

Учените направиха грешка, като отрекоха религиозните проникновения и откритията на онези хора, които следваха ученията на великите учители. А религиозните гейци също направиха грешка, като отрекоха учените. Няма разлика между тях. Разликата е в езика, но това не изменя същината.

юли 1968 год.

МАЛКИТЕ БОГОВЕ

Ако погледнем от голяма височина многото милиони хора, струпани в някой от големите градове на света, ние ще видим отделните членове на това множество като точки – еднакви по размер и вид. Няма да можем да направим разлика между тях, за нас те ще бъдат еднакви. Всъщност така ли е? Не, ни най-малко. Всеки свят, всяко обединение е създаване на разумното в природата – и когато ние го гледаме отдалеч, той за нас е някак просто и еднообразно устроен. За да разберем един свят, трябва да се доближим, да влезем в него, да бъдем в контакт с членовете на неговите обитатели. Тогава ще видим колко разнообразен, сложен и велик е той. Позната е мъдростта, че колкото човек знае по-малко, толкова за него всичко е по-просто и по-лесно, защото той е далеч от световите, от истината – гледа отдалече.

Величието и могъществото на гениалните хора сега в това, че те със своята мисъл могат да се доближат, да влязат и да бъдат в контакт с обитателите на света, който е предмет на тяхното внимание, и да покажат на хората, да им дадат нещичко от голямото му разнообразие и възможности, които той крие в себе си.

В случая за хората от големия град освен голямо разнообразие между членовете му има и някои индивиди, които особено много се отличават от другите. Това са онези гениални хора, които са създали и създават условията за живота на това общество. Те проправят и пътя към усъвършенстване на условията за живот. По външен вид те почти не се отличават от другите членове на об-

ществото и трябва да имаме още по-голямо внимание и проникновение, за да можем да влезем в контакт с тях, за да ги разберем и да проумеем нещо от тяхната дейност. Тези гениални хора са само една много малка част от това множество, но без тях животът на обществото би бил невъзможен в това състояние, в което той в момента се намира.

Така например колко хора знаят как се прави кибритът, как се произвежда електричеството, как се създават всички онези улеснения, които едно сегашно общество има. Това е плод на знанието и умението на едно много ограничено малцинство, като се има предвид, че много от хората не могат да си зашият и едно копче на дрехата. Какво би станало, ако това малцинство от способни хора, които дават характера и облика на културата, изчезне? Цялото това общество би се върнало назад едва ли не до каменния период.

Ние имаме всички най-сериозни основания да приемем, че примитивните народи, каквито е имало и все още има на нашата планета, не са нищо друго освен общество, от което по ред причини способните хора са изчезнали. Величието, културата и прогресът на един народ във всички времена се е създавал и поддържал от тях - пратениците на боговете. Няма ли ги, този народ изостава, блатясва и потъва в забвение.

Да знаеш и да можеш да направиш нещо, това е истинското знание. Способността да твориш определя ранга на човека. При внимателно изследване ние можем да открием такива свършени представители на всички светове - в така наречената мъртва природа, в растенията, при живите организми и човека. Те са малки, скромни и неуловими; губят се в голямото множество от клетки и от час-

тици в едно вещество, в едно растение, в един организъм. Те действат някак си така, че не влизат във взаимоотношение с околното множество, защото от никого нищо не вземат, не оставят следа от себе си. Те само показват, насочват, дават светлина и съдействие, за да стане нещо. Това ясно показва, че са нещо по-друго от околните. Те са представители на един висш разумен свят, на една Божествена разумност, която прониква във всички светове. За нас те са неосезаеми, но са могъщи, защото създават и движат всичко.

Така например за да се образува едно химическо или каквото и да е друго съединение, не е необходимо само да са налице елементите, които ще бъдат съставната част на новото вещество, а трябва да имаме и реди други условия, необходими, за да стане този процес. Тези условия се създават от фактори, които не влизат като съставна част в новия продукт. Без тяхното въздействие не може да има нищо, никакво ново тяло, те свършват своята работа по един неуловим начин, неразбран засега от човека.

Знаем, че водата е съединение на два елемента: водород и кислород, които са газове. Ако тези елементи просто ги смесим в определеното вече от учените съотношение, няма да получим вода – трябва да се изпълнят и реди други условия. При обикновени условия за образуването на водата е необходимо да има и платина. Какво е въздействието на платината върху тези газове, за да образуват те едно ново тяло, което е вече течно, наречено от нас вода, това не е ясно. Така е не само при водата, но и при всички съединения. За раждането на всяко ново нещо е необходимо присъствието на един висш представител, който ще съдейства за неговото образуване.

Всеки елемент от таблицата на Менделеев в природата е продукт с концентрация на космична сила. Но тази

космична сила не може да създаде нещо, ако в нея не е включен един Божествен импулс, едно Божествено дихание. Този импулс, това дихание е силата, която твори, която създава, която обединява. Кометите, които тъй много изобилстват измежду светилата на небосвода и в трите пръстена на планетата Сатурн, са образци на космични сили, в които липсват великите представители на Божествения свят, в тях липсва творческото Божествено дихание. Те са, както с право отбелязва един виден астроном, „едно голямо нищо”. Оттам идва и лошото влияние на кометите и на планетата Сатурн.

Божественото облагородява космичната сила, облагородява и продукта, създаден от тази сила. Колкото Божественото в дадена сила е повече, толкова тя и продуктът, създаден от тази сила, е по-съвършен. Има космични сили, създаващи вещества, които спъват, забавят или въобще правят невъзможно създаването на едно съединение. И тук дуализмът е подчертан – двата принципа в природата: добро и зло.

В органическия свят, където взаимоотношенията между елементите са много по-сложни, се създават вещества с изключително по своя състав богатство и ролята на тези неуловими, но могъщи фактори блясва с още по-голяма яркост. И там въздействието им става така тихо, безшумно и без каквато и да било суетня. Достатъчно е само да си спомним за онези чудни преобразувания, които прави зеленият лист на растенията. Веществото в него, наречено хлорофил, взема слънчевата енергия и заедно с елементи от земята създава соли, въглехидрати, белтъци и мазнини, без които животните и човекът не могат. Но къде е могъществото на това вещество? Учените са успели да издирят състава му и да го създадат, но така полученният хлорофил не може да прави тези чудеса, защото

В него все още ги няма неуловимите представители на Божественото – малките висши представители сред грамагното множество.

При животните и по-специално при човека, които представляват едно грамагно общество, съставено от много милиарди клетки, въздействието на тези телца, поставени изцяло в служба на висшето, е особено подчертано. За нас членовете на това общество са почти еднакви по размер с другите клетки от множеството и са с малки разлики в своите форми, защото ги гледаме от много голямо разстояние. Ние не познаваме тъй богатото и разнообразно човешко общество, само вече смътно голавяме, че между тях има членове с изключителна интелигентност и с непонятно за нас умение. Те вземат най-активно участие в целия сложен човешки организъм с процесите, които стават в него, без сами да влизат във взаимоотношение с другите елементи. Без тях животът на тази сложна машина е невъзможен.

Постъпилата в човешкия организъм храна, необходима за поддържане на живота в него, съставена от вещества, готови да пожертват нещо от себе си, за да бъдат в служба на висшето, се преработва по свършено различен начин при всеки човек. Физическият, емоционалният и интелектуалният облик в живота на всички хора е свършено различен. Докато физическият облик за нас видимо варира в известни граници, то емоционалният и интелектуалният живот са изразени с извънредно голям обхват както по качество, така и по интензитет. Докато при едни хора емоциите са леки и повърхностни, подхранени от един тесен кръг на нашите сетива и примитивни нужди, при други те се характеризират със своята дълбочина, яркост и определена физиономия, подхранвани не само от

нашите пет сетива и от примитивните нужди на физическото тяло. Още по-голямо е различието в интелектуалната природа на хората.

Всички тези светове и техните прояви се нуждаят от сили. Кои са онези фактори, кои са онези диспечери в човека, които разпределят жизнения резерв, за да се отправят по този или по онзи път, за да се прелеят те в този или онзи свят? И като влязат там, какво качество и израз на изява ще дадат пратените там сили? Дали тези сили, които отиват във физическото тяло, ще се превърнат в градивен материал, като създават един красив образ, издръжлив и годен за служба на висшата човешка природа при всички условия; или ще се натрупат като инертни тлъстини и излишни мускули; или пък ще създават подтик към движение, към творчество или разрушение?

В емоционалната природа, която също се нуждае от много сили, това е още по-сложно поради очевидно голямото разнообразие и сила на чувствата. Има много чувства на любов, на омраза в техните безкрайни варианти, на завист или възхвала и на какво ли още не. Кои разпределя на кои от тях да се даде енергия и храна, кои от многото разнообразни по естество и сила чувства да се подхранват? А за интелектуалните прояви това е още много по-сложно.

Внимателните наблюдения могат да ни посочат, че Слънцето, Луната и планетите от слънчевото семейство на първо място са плод на проявата на космични сили. Те са техни представители и техни фокуси. Същите тези сили са взели участие в изграждането на човека и в него те имат своите представители, фокуси на тези сили, които са в тясна връзка с небесните представители.

Учителя казва: „Всички вие трябва да съзнаете, че сте клетки на великия Божествен организъм, на всичко, което

Бог е създал, и че Бог е клетка от вашия организъм”. Човек в себе си, за разлика от всички живи същества на Земята, има свободата и възможността да влиза в по-тясна връзка с тези сили или да не влиза. Тези космични сили се разпределят на два могъщи дяла: на такива, които създават, погхранват и тласкат към усъвършенстване живите форми, и на такива, които имат за цел да спънат и да погълнат живота.

Учителя казва: „Абсолютното добро и абсолютното зло са качества само на висшите духове, те са качества само на ангелите. Само ангелите могат да бъдат абсолютно добри и абсолютно зли. Те биват значи две категории, движат се в два полюса”. Който е добър, той всякога е добър, който е зъл, всякога е зъл. Който е тъмен, той всякога е тъмен. В Бога злото и доброто се примиряват. Средният път за доброто и злото – това са хората. Някога вие сте лоши, друг път сте добри. Имайте предвид следния факт: животът в началото е в ръцете на лошите духове“. Проявите на тези космични сили в своя първичен стадий са в една негативна, отрицателна форма. Те създават лоши, несъвършени тела, неприятен израз.

Учителя казваше също: „Не търсете красотата в лицето на едно животно. Нисши, елементарни, разрушителни чувства, ум, търсец повод да ограничава, да спъва, да унищожава – всичко това ще намерите в животното. Задачата на човека е да се откъсва от прегръдките на това зло. Ние се възхищаваме от красивите хора, от хората с чисти и богати чувства, от умните и способни хора. Но всичко това е плод на усилията и работата за откъсване от това зло и за влизане във връзка с благородните космични сили“.

Всяка сила, с която човек влиза във връзка, си изработва в него свои представители, които, веднъж създадени, се

грижат да заделят от придобитата енергия, за да се създаде и изработи една природа в човека, отговаряща на съответната сила.

Първото нещо, първата крачка, която човек трябва да направи, за да влезе в контакт с висшите творчески космични сили, е да вдигне наведената си към земята глава и да погледне към небосвода, за да види какъв чуден, богат и красив мир има над него. Да види изгрева на Слънцето – седалището на богове, да види и неговия залез. Това бавно, но сигурно ще създаде връзка между човека и тях, ще се роди и подтикът към по-възвишеното, стига човекът да му даде път, да създаде условия за разрастването и усилването му. Ще се роди подтикът към красивото, а той ще създаде онези миниатюри в човека, които ще насочат силите за създаване на едно тяло със строен, красив израз, с чисти, свободни и непринудени маниери, с жизнерадост и разположение към всичко, с ум, долавящ идеите на великия свят. Това ще откъсне човека от баналното и заробващо ежедневие и ще го тласне към един богат и разнообразен свят на мисли и идеи.

Като дар за тези усилия, като голяма привилегия човек ще се роди, когато Слънцето изгрява или залязва или пък е горе в зенита, когато е в пролетното или в есенното равноденствие или пък при смяната на другите годишни времена, или най-после в промеждутъка между всеки два часа на денонощието. Тогава Слънцето мени своите вибрации и боговете оттам пращат своите могъщи и благородни импулси, които човек може да използва за своя възход.

Луната и планетите като представители на космичните сили също създават у човека миниатюри, даващи съответен израз и качества у него. Гледа ли човек в яс-

ната ведра нощ кръглия диск на Луната, ще се свърже със съответната космична сила, която при по-примитивния човек създава условия за тих, спокоен живот, без напрежение и загълбоченост, с привързаност към леките и приятни промени, галещи нашите пет сетива и подхранващи по-основните подтици у човека. Когато пък тя се покаже с тънкото си сърпче малко преди изгрева или след залеза на Слънцето, то всички тези подтици се явяват в едно пречистено и по-префинено естество у човека. Те са пречистени от голямата близост на Луната до Слънцето.

Ако пък там се намира и яркият образ на красавицата Венера, символът на мохамеданите, то тогава съединението на тези три космични сили ще създадат у нас представители, които ще заделят сила за създаването на тяло с чужда красота, привлекателност и мекота, с обилни галещи чувства, с ум, стремящ се и създаващ само красивото, изящното и приятното. Но не искай от този човек качества да устои и да понася напрежение. Щастлив е човекът, който се роди, когато този съвпад е в онези точки, за които казахме при Слънцето. Мохамеданите, привърженици на префинените удоволствия, добре са подбрали своя символ.

И другите светила, и другите членове на слънчевото семейство като представители на други космични сили в своя облагороден вид създават много ценни и полезни качества у човека. Жаждата и желанието ни да се свържем с тях ще създаде у нас условия техните представители да изменят нашия облик и да тласнат човека по-бързо по пътя на неговото развитие. „Силното желание – казва Учителя – прави от нищото нещо.“ То вага устрем.

ноември 1968 год.

ДИШАМ

За поддържане на своя живот всяка форма, род и вид на нашата планета има нужда да приема вещества, които, погълнати, дават на организма градивен материал – било за растеж, докато тялото запълни определената от двойника форма, било донякъде за подмяна на изхабените вече клетки. Те му дават също и енергия, необходима за неговото проявление.

За висшите организми, живеещи на сушата, включително и за човека, най-неотложна е нуждата от онази смесица от газове, наречена въздух, обгърнала нашата планета в един значително дебел пласт, защото елементите, които той съдържа, са ни крайно необходими и ние сме така приспособени, че можем да ги приемем само от него; за разлика от някои организми, които могат да приемат тези елементи и направо от водата или от твърдите вещества.

За нас въздухът го такава степен е неотложна нужда, че неговата липса само за няколко минути води до прекъсване на физическия живот. Оттук е и неговото изключително значение за всяка жива форма, която се ползва от него. Въздухът има в себе си две основни качества: състав на елементите, които го образуват, и налягане, под което ние го приемаме. В състава на въздуха се включва най-напред 75% азот – един инертен неутрален газ, който мъчно влиза в обмяна и в съединение с другите елементи, и 21% кислород – един крайно активен динамичен газ, влизащ в обмяна и съединение с елементите, които се приема като най-добрият поддържчик на всички жизнени процеси. Ос-

таналите 4% се пагат на тъй необходимия за растенията въглероден двуокис, на хелия, водорода и на някои други редки елементи.

Второто качество на въздуха е неговото налягане, което е различно според височината над морското ниво. Всяко вещество, в каквато и форма да ни се представи, си има свое тегло, с други думи то реагира на закона на гравитацията. Въздухът също не прави изключение. Установено е, че при морското равнище той наляга на всеки квадратен сантиметър с тежина от 1 килограм. Всяка жива форма според размера на повърхнината на своето тяло понася толкова килограма, колкото квадратни сантиметра има тя. Така например е установено, че средният по размер човек има повърхнина на тялото си от 15 000 квадратни сантиметра. Оттам и налягането, товарът, който човек понася, е равен на 15 000 килограма. Това грамадно налягане, което човекът и всяка жива форма понасят, не се усеща, тъй като в тях има вътрешно противоналягане, което го уравновесява. Така живите форми и човекът не усещат товара, който носят, и не се замислят за обстановката, при която живеят, смятайки я за единствено възможна за техния живот.

Тези две основни качества са от изключителна важност за развитието на всички живи форми, включително и за човека. Това са два лоста, с които природата движи и пресъздава живота. Но ние сме още много далече, за да знаем как и с каква цел се прилагат както налягането, така и съставът на въздуха. Защо човекът сега се развива именно при този състав и това налягане? Да се смята, че при други обстоятелства животът би бил невъзможен, е напълно погрешно.

Навлизайки в морските дълбини, установяваме, че там има налягане и на водата, което за всеки 10 м дълбочина се покачва с по още 1 килограм на квадратен сантиметър. Така например ако човек се потопи примерно на 20 м дълбочина, върху всеки квадратен сантиметър от неговата повърхност ще има вече не по 1, но допълнително още по 2 килограма. При това положение въздухът, който човек трябва да приеме, ще има налягане от 3 атмосфери. Тази промяна в налягането, под което ще се приеме въздухът, носи изненадващо въздействие на всеки от елементите му върху човека. Така азотът, този мирен, неутрален газ, почва да действа на човека опияняващо като наркоза, съзнанието му се притъпява, а при още по-голямо налягане той губи съзнание. Кислородът пък, този газ, който се смята като най-необходим за живота, при това по-голямо налягане почва да действа като отрова. Тези газове при налягане се разтварят в кръвта, увеличават кръвните телца и с това се затруднява кръвообращението, особено в капилярите, и то най-вече в циркулацията на кръвта в главния мозък – командния апарат на човека.

Оттук ясно се разбира значението на налягането, под което човек ще приема въздуха за неговото развитие – гали ще живее в низините, където то е по-голямо, или във височините, където е по-малко. Въз основа на строги физиологични закони, познати на сегашния човек, французинът Фонтен прие, че не е възможно съществуването на живот в дълбочини, по-големи от 6 000 метра, поради унищожителното налягане на водните маси. Оказа се обаче, че океанът е населен с животни и до най-големите си дълбочини.

На 23 януари 1966 г. професор Жак Пикар³⁶ и Дон Уолш³⁷ се спуснаха с батискаф³⁸ на дъното на Марианската падина – най-голямата позната на човека дълбочина,

намираща се в Тихия океан. Измерената дълбочина е 10 919 метра, т.е. около 11 км. Там те откриха риби и едри ракообразни. Тези животни живеят при налягане от 1 100 атмосфери; с други думи върху всеки квадратен сантиметър от тялото им има налягане от 1 100 килограма. Как е устроен техният организъм и каква задача има природата, като създава форми, способни да живеят при такива условия?

В желанието пък на хората да изследват височините, изкачвайки се все по-високо и по-високо в атмосферата, те забелязаха, че и тук настават промени в състоянието на човека. Налягането се понижава, човек гиша с по-голяма лекота, има и едно количествено намаляване на кислорода за сметка на неговото по-високо качество. Всичко това внася известни промени в човека. Най-напред се намалява неговият апетит, нуждата му от храна е значително по-малка, той става по-мечтателен, с по-малка загриженост и интерес към практичното и към ежедневните си нужди.

Човекът е гъвкав – той се приспособява и към по-голямото, и към по-малкото налягане. Но това приспособяване внася и съответните промени както в облика на човека, така и в неговия духовен живот. Хората, които живеят в низините, са по-гребни и по-практични в живота, имат по-тясно отношение към своите примитивни нужди. Те употребяват повече храна, имат по-голяма наблюдателност към близките до тях предмети и явления, по-голяма жажда за придобивки, по-вярна преценка за света, който ги заобикаля, и изострен усет за изгодите, които могат да имат от него. Този израз и тази дейност се управляват от центровете на главния мозък, намиращи се в неговата основа. По-голямото атмосферно налягане има отношение към този дял на човешкия мозък.

Хората пък, които живеят по високите места, където въздухът е с по-малко налягане, са по-високи и стройни, с по-изострен стремеж към отвлеченото, неземното и духовното, с по-слабо отношение към примитивните нужди, с по-малък апетит, те употребяват по-малко храна. Възприятията им са по-отворени към особеното, странното, неземното. Тази дейност се управлява от по-висшите центрове на главния мозък.

Големите дълбочини и височини показват, че въздухът в своя сегашен състав не е най-подходящ за най-високите и за най-ниските налягания. Това наложи да се търсят нови смеси от газове, които да изключват недостатъците на въздуха, проявени при тези нови условия на живот. При състав на въздуха, който е с по-голяма концентрация на кислород, има по-голяма активност на мускулите и по-голяма жизнестойност, но в замяна на това умствените способности се притъпяват. При малко по-голяма концентрация на въглероден диоксид, но с много малък процент, има повишена активност на интелекта.

Усиленото търсене на нови смеси от газове доведе човека до откритието, че ако азотът се замени с хелий, който е много по-лек, се получава по-лека атмосфера, която се приема от животните и от човека по-добре. Но не всякога приятното е и по-полезно. Азотът като елемент влиза като важна съставна част на всички белтъци, като тази негова изключителна важност за развитието на живите организми е подчертана. Някои учени с право приемат, че организъмът повече или по-малко е способен да си набави от въздуха необходимия му азот за образуване на белтъци, тъй както това донякъде правят растенията, особено бобовите. Едно по-продължително ползване на по-друга атмосфера, в случая на хелиевата, не може да не предизвика и съответни промени в животните и човека.

От всичко това става ясно, че е напълно погрешно да се приеме, че съществуващата сега атмосфера на Земята е единствената възможна среда за развитието на висш живот. Съставът и налягането на въздуха са от граматно значение за развитието на живота – дали с по-бързо, или с по-бавно темпо ще се развива той, дали еволюцията на формите ще бъде по-голяма, или по-малка.

Разглеждайки геологическите периоди, през които Земята е минала, не може да не стигнем до извода, че атмосферата на нашата планета е сменила своя състав и своето налягане, че има една, макар и бавна, но сигурна промяна в тази тъй необходима среда. Някога сме имали гиганти в живите форми и при човека. Намерени са останки от човек, според които той не е бил по-малък на височина от 5 метра. За този израз на живите форми ще трябва да се приеме, че съставът и налягането на въздуха са играли много важна роля и че са били по-други.

Въздухът може да се изяви не само като газ, но и като течност. При нормално налягане и при минус 192° ступ той става течен. Течният въздух има гълъбов цвят и е лесно подвижен. Можем ли да приемем, че някакъв живот може да се развива и при течен въздух? Да, ще трябва да приемем това. Но той със сигурност ще бъде по-друг, по-различен от нашия сега. За развитието на живота на нашата планета, за неговата еволюция природата е избрала този състав, това налягане и това състояние на въздуха.

Един изключително важен въпрос за развитието на всеки човек поотделно е как той ще възприема тази среда. Ще диша ли дълбоко, бавно и спокойно, при което един малко по-голям процент въглероден двуокис ще се възприема от клетките на белите гробове, което пък ще дава възможност за по-добра интелектуална дейност, или ще

диша бързо, при което ще вкарва повече кислород в организма си, което ще повиши мускулната му активност – всичко това ще даде влияние върху облика на човека. При първия случай ще имаме по-интелектуален и улегнал човек, а при втория – по-активен физически и по-темперамент.

Освен чисто физиологическата страна, дишането като процес има и друг елемент, не по-малко важен. Както във всяко вещество, така и във въздуха има представители на висшия разумен свят – неуловими, неосезаеми още за нашите уреди и сетива. Те дават Божественото направление във всеки процес. Учителя казва: „Светът се движи от механични, полумеханични и разумни закони“. Колкото човек може да намери по-добра връзка с тези разумни представители, с тези малки богове, толкова той ще има по-здрavo и по-издръжливо тяло, по-крепки и оформени емоции, по-дълбока аналитична и проникваща мисъл. Ето защо великите учители са обръщали особено внимание на дишането. В това отношение Учителя ни даде особено много.

Връзка между двете естества може да има тогава, когато между тях има известно сходство, което позволява една обмяна между тях. Човекът трябва да диша с разположение, с добри чувства и с чиста мисъл, тогава връзката между него и Божественото във въздуха ще може да се осъществи, което ще окаже и своето изключително благотворно влияние.

Методите, дадени от някого, при които дишането е някакъв насилствен, напрегнат процес, при който на гробовите се гледа като на едни ковашки мехове, е напълно неприемливо. Това може би ще повиши мускулната активност, но ще бъде в ущърб на по-висшето същество в човека. Докато стомахът и цялата храносмилателна система

имат отношение към физическия свят на човека, към отношенията му към външната обстановка и среда, белите дробове и цялата дихателна система имат отношение към чувствата и емоционалната природа. Колкото човек има по-добро дишане – тихо, спокойно и дълбоко, дишане с топло чувство и разположение на мисълта, толкова той има по-крепка и по-добре оформена астрална природа – това дава устойчив и приятна обхода на човека.

Неправилното дишане изразява неоформено, неорганизирано астрално тяло, което излъчва много отрови, тъй както е при непълното горене. Такъв човек подлага на язвителна критика всичко и създава около себе си непоносимо остра атмосфера. Съжителството с такива хора е мъчно, дори невъзможно, тъй както е невъзможно човек да живее в стая, където има печка, която пуши.

Да диша човек, да направи връзка с малките богове от атмосферата – ето метод за правилното развитие на човека.

януари 1969 год.

ЗАТВОРЕНАТА СВЕТИНА

По отношение на изграждането на веществото съвременната наука приема, че има два вида строеж: аморфен и кристален. *Аморфен* е гръцка дума, което ще рече „нещо с неопределена форма“. При този строеж разположението на основните частици, които съставят веществото – атоми, йони и молекули, са разположени в безпорядък, няма някаква отразена закономерност в тяхното

подреждане. Свойствата на тъй построеното вещество по всички направления е еднакво: свиваемост, топлопроводимост, електропроводимост, оптически свойства и други. Като пример за аморфен строеж се вземат стъклото, смолите, всички видове пластмаси, а от веществата, намиращи се в природата – янтарът, обсидианът, опалът и др. За газовете и течностите също се приема, че имат такова състояние.

В кристалния строеж основните градивни елементи са разположени съгласно строго определени закони. За да има такъв строеж, са необходими три основни елемента: среда, която да кристализира; зародиш или център, който създава самите кристали; и условия, в които да се проведе кристализацията. Среда за образуване на кристалите могат да бъдат твърдите, течните и газообразните тела. Кристализацията на едни среди става при много малки промени на съществуващите условия: пресищане на разтвора, промяна на температурата или налягането. А при други кристализацията става при много специални условия.

При създадените условия за кристализация започва най-напред един странен процес. В тази на вид така еднородна среда изведнъж без никакви видими външни фактори се явява един атом, един център, който почва да привлича другите в даден ред и със строга закономерност, като почва да ги нарежда около себе си в определена геометрична форма, изграждаща се от плоскости. Растат плоскостите, като се спазват много строго ъглите между тях.

Кой, как и защо е създал този специален атом с тези чудни и странни качества? На този въпрос отговаря големият окултист Корнелий Агрипа³⁹, където в своя капитален труд *Окултна философия* той отбелязва: „Когато едно висше разумно същество има и иска да реализира някоя

своя идея, то със своята могъща мисъл съгъстява определена сила от необятния миров силов океан във вещество, в което влага зародиша на своята идея. Този зародиш започва да се развива, като най-първо привлича атомите от околната среда в строго определен ред. Образува се кристал, в който включената идея започва да се развива първо в един вид кристал. Така че във всеки кристал е включена една идея на едно велико разумно същество“.

Внимателното наблюдение на всички съотношения във Вселената всякога ни показват, че ъгълът между две тела от един център е от огромно значение за отношенията, които тези тела имат към центъра. Така по отношение на Земята от голямо значение е ъгълът, под който две светила се намират спрямо нея за влиянието, което те ще ѝ оказват, и дали той ще бъде 0° , 30° , 45° , 60° , 72° , 90° или 120° – всички ъгли от правилните многоъгълници. В случая за нас са важни Слънцето, Луната и планетите от Слънчевата система. Тук при кристализацията някои видоизменения на плоскостите могат да се получат, но изменения в ъглите – никога. Оттук идва и известно единство в законите на Вселената.

Разглеждайки най-напред изникването на тези зародиши и на тези центрове при кристализацията, ще трябва да приемем, че отделните най-малки частици – атомите, в дадена среда, макар и за нас да е напълно еднородна, не са еднакви – средата не е еднородна. Има атоми и други частици, които се различават от останалите по своя вътрешен строеж. Между тях се намират по-специални частици, с по-съвършена организация, благодарение на което тези атоми могат да станат проводници на дадена сила, която, изразена чрез атома, създава дадена форма от тази среда. Тази форма е носителка на естеството и на качеството на тази сила.

Едно лято, когато бяхме на Рила, отидохме до първото езеро от нашия бивак, който беше на второто езеро. То е едно чудно красиво езеро. Тогава бе заобиколено със сочни зелени клекове, пълнещи простора с освежителен аромат, с малки полянки около тях с мека гъста трева. Там ходехме често. Този път Учителя беше седнал до брега, а аз – до него. С момчешка закачливост и непринуденост ми казах, че искам да стана голям, гениален човек, някакво голямо величие. Той помълча малко и каза: „Не всички капки от водата на това езеро могат да бъдат на неговата повърхност“. И наистина, за нас, хората, капките от водата са еднакви, но защо едни имат привилегията да бъдат най-отгоре? По-загълбоченото разглеждане на този въпрос ще ни даде отговора. Онези капки, които са могли да приемат по-добре топлината и светлината, тази Божия благодат, са излезли на повърхността.

Човешкото общество, погледнато от галечина, представлява еднородна маса, еднакви частици. Но когато влезем вътре в тази среда, ние ще видим колко различни са тези атоми. Тук, както и при капките в езерната вода, онези хора, които по-добре са приели знанието, светлината, топлината и любовта към хората, ще изплуват най-отгоре. Те ще бъдат проводници на великите идеи, на знанието и на светлината. Един гениален човек е проводник на нови идеи, на нова мисъл, на нов подход. Той става център, около който се групират един след друг хората, за да образуват едно общество, един кристал. Така в една среда, в която вече външните условия за кристализация са налице, един или няколко от атомите, най-подготвените, стават проводници на известна сила, носеща идея и мисъл. Създава се движението, което осъществява в дадената среда един образ, израз на тази сила, идея и мисъл.

Напоследък се установи по един безспорен начин, че ние сме потопени в океан от разнородни силови полета. Но тези полета си имат своите източници – висши разумни същества, които ги създават. И когато намерят готова среда, способна да приеме техните вибрации, те се проявяват най-напред чрез най-подготвената частица, която става проводник на тези сили и около която почват да се групират другите частици, като създават форми според естеството на тази среда. В минерални среди те ще създават кристали; в други – по-съвършени растения и животни; а най-после и човека. Снежинките, които са така красиви, бавно падащи през зимните дни, не са нищо друго освен проявата на една такава творческа сила в газообразното състояние на водата.

Зад всяка сила се крие една велика разумност. Колкото тази разумност е по-голяма, толкова тя за своето проявление изисква по-добре организирана среда, като създава и форми с по-съвършени качества. Ярък пример за това е въглеродът. От всички познати елементи на Земята той е най-важният, най-необходимият и от най-голямо значение за живота на планетата. Той и неговите съединения създават най-важните и необходими условия за проявление и поддържане на живота. Охотно влиза в съединения с всички елементи и сам със себе си, като приема структури, носещи качества, годни да бъдат проводници на една висша разумност. В света на елементите въглеродът отразява най-добре качества като достъпност, готовност за общуване с всеки друг елемент, качества на една висша Божествена природа, благодарение на която имаме онова разнообразие от съвършени среди, годни да провеждат и служат на живота. С право го наричат неизчерпаем елемент.

Тук ни засяга случаят, когато въглеродът влиза във взаимоотношение сам със себе си. Един път ние ще го срещнем в мазен черен аморфен вид – графит; друг път – като продукт, смайващ със своята красота и качества – диамант. Историята ни показва, че диамантът е бил известен и много ценен още от най-дълбока древност. В индуските Веди⁴⁰ се говори не само за неговите външни качества, но и за многото други свойства, които той има като такъв елемент, който създава и укрепва духовните качества у човека. В източниците от Александрийската школа също му приписват такива качества и го наричат *елмаз*, което ще рече „неукротимият“. Това име се употребява и досега.

Диамантът е продукт на могъща сила с големи качества, плод на същество от много висша йерархия. Притегателната сила, която е групирала въглеродните атоми, е била чудовищно голяма, за да ги нареди възможно най-плътно и най-здро. За голямото могъщество на тази сила говорят и намерените мехурчета от вода, от възлена киселина или газове, включени в някои диамантни кристали. Те се намират там под голямо налягане. Тази могъща сила е видоизменила и самия строеж на въглеродния атом, защото при образуването на кристала е установено, че се отделя топлина. Топлина се образува всякога, когато имаме преминаване на електроните в даден атом от едно сферично поле в друго. От строежа на атома се знае, че около неговото ядро се въртят електроните в различни концентрични сферични повърхнини. Колкото електроните се движат по по-далечна от ядрото повърхнина, толкова те носят по-голяма енергия. Когато един електрон приеме по някакъв начин сила, той преминава от едно поле в друго. При това преминаване се отделя и

топлина. Това показва, че макар и гуамантът да е изграден от въглеродни атоми, те значително се различават по своя строеж от атомите на графита.

Изследванията са показали, че и в най-старите, и в съвременните геологични образувания се намират гуаманти. А като се има предвид също, че грамадният брой от намерените гуамантни кристали са много гребни, често пъти те са само част от милиметъра и са разпръснати в безпорядък в рудните находища, то всичко това трябва да ни даде основание да мислим, че въглеродът на гуамантите има и свършено друг произход от този на графита.

Ако поставим гуаманта във фокуса на една двойно-изпъкнала леща, през която минава слънчев лъч, то той изгаря без остатък. Ако го нагреем до 1800° в безвъздушно пространство, той се обръща на графит. Обратният процес не е осъществен.

От всички кристали на нашата планета гуамантът е на първо място със своите качества. За естеството, ранга и разумността на силата, която го е създала, ние ще можем да заключим от качествата, които той носи. Диамантът приема строго определена форма, израз на едно ясно определено и категорично отношение към всичко. Той има най-голяма твърдост от всички вещества на нашата Земя. Тази твърдост е изразена с числото 10 по тъй наречената таблица (скала) на Моос⁴¹. Това обаче не ни дава ясна представа за неговата колосална твърдост. Като сравним кварца, този познат на всеки твърд минерал, който заема място с №7 в споменатата таблица с гуаманта, се установява, че гуамантът е почти 1000 пъти по-твърд. Сравнен с корунда, който е на място №9 в тази таблица, гуамантът показва 150 пъти по-голяма твърдост.

Твърдостта е израз на волята като сила в света. Учителя често казваше: „Имайте воля, твърда като гуаманта“. А какво е тя? Когато човек има тази воля, то при него не може да се доближи абсолютно никакво изкушение. Всяко попълзновение на злото към този човек още отдалеч отскача като поразено от гръм. Този човек е наг изкушенията, наг съблазните, нищо не е в състояние да го отклони от Божествения порядък, в който живее.

Диамантът е добър проводник на топлината, а това дава приемственост, отворено сърце и разположение към всичко. Магнетичен е той, в него няма никаква критика към нищо, всичко пред него минава без упрек. Той е лош проводник на електричеството – сила, характерна със своята острота и отсеченост. Диамантът няма отношение към тази сила.

За да се образува чист кристал с правилна форма, се изискват ред специални условия, извънредно чиста и еднородна среда. А при образуването на кристала и при неговото растене трябва да има достатъчен простор, за да няма допир с каквото и да било друго вещество. Ако растенето на кристала протече при спокойна обстановка и образуването му върви по-бавно, той става и по-голям. Спазването на такива условия на нашата Земя е нещо много трудно, защото „животът на Земята е едно непрекъснато нарушение на Божествените закони“, както казва Учителя. Ето защо големите гуаманти са едно много рядко изключение. Най-големият, намерен досега, е т.нар. *Кулинан*, с размер от 3 106 карата, което прави малко повече от 600 грама. Чудно е отношението на тази сила към чистотата. Когато има чист гуамант, той има смайваща бистрота, а чистотата е качество на Божественото.

Диамантът има чудно отношение към светлината, което е и неговата най-голяма ценност. По чуден начин той пречупва, разсейва и разлага светлината, като дава примамлива изгрива смяна на багрите, когато светлината отвън мени своите направления. Очите схващат тази красота, която ни носи някакво странно, приятно удоволствие.

Учителя казва: „Светлината е храна за нашите очи. Човек трябва да гледа красивото, за да приеме нещо ценно от нея“. „Не гледайте лошите неща“ – казваше пак той. „Тази светлина, която вие имате, е само сянка от онази, истинската светлина.“ Нашата атмосфера я опорочава и тя губи много от своите ценни качества, които е носила. Диамантът има това качество, че пречиства светлината и ни я връща така пречистена. Освен това той има и способността да запазва своята светлина. Светлината е носител на живота. Способността на диаманта да пречиства светлината пази човека от отпагъчните прояви на този живот и му го дава в една пречистена форма, носеща здраве и радост.

Диамантът има едно особено подчертано свойство, мъчно обяснимо с обикновените механични закони, което напълно оправдава и осмисля доверието на гревните народи – способността да предава своите качества на човека, които му носят радост, здраве и предпазване от попълзновенията на злото. Към мазнините той проявява една притегателна сила, тъй както магнитът към железните стърготини. Както магнитът привлича железните късчета, така и мазнините привличат диамантените кристалчета. Практичният човешки ум е използвал това свойство, за да може да извлича диамантите от раздробената рудна маса, в които се намират неговите кристал-

чета, пръснати в безпорядък из нея. Когато над тази разгробена маса прекарват лента, върху която има маслен слой, гуамантите полеват по масления слой тъй, както железните късчета полеват по магнита, щом той мине по тях.

Привличането е едно от интересните явления в природата. То се проявява там, където може да се осъществи обмяна между телата. Обмяната на елементарни частици между две тела създава между тях силата на привличането. Силите, включени в гуаманта, не са сковани, не са замразени – те постоянно изтичат от него. По човешкото тяло има мазнини, които са способни да привличат, да правят обмен с вибрациите на гуаманта. Оттам е и тази възможност той да придава нещо на човека, нещо от своите велики качества. Диамантите не трябва да остават заключени в касите, те трябва да се носят от човека. Затова ненапразна е била препоръката още от най-гълбока гревност те да се носят като украшение, но тяхното предназначение не е толкова да красят.

Това се отнася и до другите скъпоценни камъни. Освен гуаманта на нашата планета има и други скъпоценни камъни. Те имат по-малка твърдост – между 5 и 9 по скалата на Моос, и са съставени от няколко елемента. От тях зеленият смарагд сеци на първо място. Той е едно кристализирало състояние на съединението между силиция и кислорода. Със своя зелен успокояващ цвят придава на човека между другото и вяра в голямата любов и покровителство, което боговете имат към хората. Небесносиният сапфир е едно кристализирало състояние на съединението между алуминия и кислорода. Със своя чуден бистър син цвят, отразяващ Истината, той подтиква човека по пътя към нея.

Виолетовият аметист е носител на голяма жизненост и здраве. От всички цветове на слънчевия спектър е доказано, че виолетовият цвят носи най-голяма енергия, движи се с най-голяма сила. При преминаване на слънчев лъч през стъклена призма виолетовият цвят има най-голямо отклонение, което потвърждава казаното по-горе. Когато природата иска да изрази сила и могъщество, тя дава виолетов цвят. Аметистът има свойството *опалесценция*, което ще рече, че като се променя посоката на светлинния лъч, той променя и своите багри.

Жълтият топаз е вече едно по-сложно кристализиране на съединението между алуминия, силиция, кислорода, желязото и водорода. Жълтият цвят носи спокойните и загълбочени вибрации на мъдростта - тъй казват посветените. Червеният рубин, бистрият му цвят носи живота в неговата пълнота. Той радва, възбужда, събужда проявите на живота, спасява човека от потиснатите и мрачни състояния. От всички цветове на слънчевия спектър червеният цвят има най-голяма дължина на вълната и е с най-бавни трептения. Така се явява контрабастът в един спектър. Той засяга основните пориви в живота.

Александритът е един чуден кристал, рядък скъпоценен камък. При дневна светлина има зелен цвят, а при изкуствена светлина е с виненочервен цвят. Така той има различно отношение към естествената дневна слънчева светлина и към създадените по изкуствен начин светлини.

Защо, о богове, дадохте тъй малко от вашата светлина, от вашите качества и красота в света на минералите?!

април 1969 год.

ЧЕТВЪРТТО ИЗМЕРЕНИЕ

В този свят, в който живеем, има различни измерения. Приема се и се е приемало, че имаме нулево измерение, което е точката, като за нея се е казвало, че тя е нещо, което няма части или е най-малката неделима частица.

За създаване на една образна представа за нас точката – нулевото измерение – е допреният връх на тънко острие до повърхнина – на молив, на игла до лист хартия.

След това имаме първо измерение – дължината, която е линията, получена, когато точката се е придвижила. Идва след това второто измерение – ширината, която имаме, когато линията се е придвижила перпендикулярно сама на себе си. Ако пак плоскостта се придвижи перпендикулярно сама на себе си, то ще получим триизмерна форма. Тук виждаме, че за получаването на второ и трето измерение е необходимо не само движение, но и посока.

Големите светила на човешката наука са си загадали въпроса дали има и по-висши измерения – четвърто, пето, шесто и т.н. За такива по-висши измерения ние не можем да имаме представа с нашите пет сетива. Тези измерения са от други светове, за разбирането на които има други сетива. По този случай един от гениалните хора на човешкия род Херман фон Хемхолц⁴² казва: „Да си представя човек четвъртото измерение, е все едно слепецът по рождение да си представя, че вижда цветове“. Тук съвсем очевидно е, че да се влезе и да се разбере един нов свят, е необходимо да има нови сетива. Старанието на някои уж учени по аналогия да ни представят четвъртото измерение и нещо от това измерение с някакво движение или проектирания на

куба, като изнасят пред нас някаква неразбрана и от самите тях фигура и форма, която наричат *тесаракт*, е съвсем несериозно.

По въпроса за по-висшите измерения в сегашно време са се занимавали най-големите светила на математическата мисъл. На първо място в това направление са работили великите математици Николай Лобачевски, Янош Бояї и Гаус. Те само ни открихнаха завесата към един нов свят, някакъв свят на огънатите повърхнини, една нова геометрия, която нарекоха неевклидова геометрия, за разбирането на която се искат нови сетива, с които те повече или по-малко навярно са разполагали.

Но високо над тях ярко изпъква в тази област изключителният гений на Георг Фридрих Бернхард Риман⁴³. Той приема, че има не само четвърто, пето, шесто и т.н., но и $n^{\text{то}}$ измерение. С други думи, съществуват неизброимо много измерения. В това направление той отвори вратите към един нов свят, свят на една нова геометрия, наречена *Риманова геометрия*, риманов свят, изнесен и доказан по пътя на сложните формули и уравнения от висшата математика, които за нас, обикновените хора, пък и за много от издигнатите, е непонятен и неразбран. С числата, с формулите на математиката може всичко да се постигне, защото гениалният Херц⁴⁴ е казал, че математическите формули са езикът на един висш свят, който ние невсякога разбираме. А Питагор⁴⁵, едно от светилата на древността, е казал, че числата управляват света. Това е мъдрост, получена от халдейските мъдреци във Вавилон, където той е бил 12 години. Този висш свят разполага с неограничени възможности, непонятни за нас. Една малка аналогия може да ни даде само бледа представа за тези възможности.

Да си представим две същества, които познават само първо и второ измерение – две точки, които се намират на лист хартия, много отдалечени една от друга. Ако те искат да се съединят, то ще трябва за дълго време да изминат голямото разстояние между тях. Това сливане за едно същество, за един представител от по-висше измерение, може да стане веднага, като той само сгъне листа и допре точките. Този процес, това движение по посока на третата координата, съществата от двуизмерния свят не го разбират и не могат да го изпълнят, то е невъзможно за тях. По този начин и онези висши същества, които разполагат с по-високите измерения, могат да правят неща, които са невъзможни и непонятни за нас, използвайки възможностите на тези измерения.

Риман по пътя на висшата математика е доказал съществуването на по-висшите измерения, които той по всяка вероятност добре е разбирал и виждал, защото навярно е имал развити и други сетива освен нашите пет. В това ще се убедим, ако разберем нещичко за този човек, дошъл от един друг свят. Берхард Риман е роден през 1826 и умира през 1866 г. – живял е само 40 години. Умира от туберкулоза. Ако човек погледне образа на портрета му и разбира от онова, което създават и оформят силовите течения, идващи от Слънцето и от членовете на слънчевото семейство при изграждането на човека – качествата и способностите, отразени в неговия външен вид, особено в главата, не може да не забележи красиво оформения, добре изпъкнал лоб – горната част на главата му, което говори за изключително въздействие на силовите течения, идващи от планетата Нептун. Тези течения създават и оформят най-горните центрове в мозъка, както и т.нар. *пинеална жлеза*, намираща се между двете хемисфери на главния мозък.

Значението и службата на тази жлеза сегашните учени още не са разбрали, но великите представители от първата високоинтелигентна раса са знаели, че тя създава и оформя в тези най-горни мозъчни центрове нови сетива – изключителна интуиция и ясновидство. Тези центрове, тъй развити у Риман, заедно с блестящите други интелектуални способности, са му дали възможност да надникне и да разбере, да даде израз на нещичко от световите на по-висшите измерения. А и погледът му е мек, неземеен, нептуновски. Всички хора със силно влияние на планетата Нептун са с нежно здраве, засягащо особено много дихателната система. Тяхната дихателна система е неспособна да издържи на все още грубата и с резки промени земна атмосфера и поради това те лесно заболяват от болестите, засягащи тази система. Така е и при Риман. Какво ли би дал този гений, ако бе живял повече? Навярно би разкрил неща, за които хората са още неподготвени. Затова набързо го извикаха горе...

Големите светила на науката предимно в областта на математиката, както и Учителя, признават съществуването на светове с по-висши измерения, но не са в състояние да ни дадат понятна представа за тях. Вярно е, че четвъртото измерение е свързано с движението, но кое и как? И как може то да бъде разбрано за нас? Това може да ни се разкрие от скромната, простичка и ясно изразена легенда, дадена от мъдреците на Древна Индия така, както те са разбирали въпроса за четвъртото измерение – въпрос на вибрации. Изобщо великите истини и мъдрости имат ясен, простичък и лек за разбиране външен израз. Ето и самата легенда.

Живял някога в подножието на Хималаите млад индус със семейството си – жена и две деца. Те имали скромно стопанство с овце и кози. Мъжът пасял стадото из могъщата планина, като живеел с голяма жажда за знания и мъдрост.

Той често срещал хора, които слизали или се изкачвали към планината и в разговорите с тях разбирал, че горе имало велики поветени – учители, гуру, които учили хората на големи знания, мъдрости и способности, каквито хората нямат и на които само от тях могат да се научат. Ден след ден, като слушал разказите на срещнатите хора, в него се разгоряло с несгържана сила желанието да отиде горе, на планината, и да намери някой от тези велики учители. Искал да се научи и запознае както с дълбоката мъдрост, така и с някои големи способности, за които се разправяло.

Оставил семейството си и тръгнал из планината да търси школата на някой от тези гуру. Най-после намерил малко скромно селище, където живеел един от тези учители заедно с група ученици, дошли много преди това да се учат. Приели го в школата. Но за негова изненада вместо да слуша и учи дълбоките мъдрости и да постига по-големи възможности, още на другия ден го натоварват с най-обикновена груба ежедневна работа – да сече дърва в гората, да ги пренася, да ги чисти, да пали огньовете, да кърти камъни, да ги докарва и да ги нарежда. Така прекарал той три месеца, като всичко вършел с най-голямо разположение, най-акуратно и точно, без да роптае и да критикува другите. Най-после се замислил:

– Все това ли ще правя? Затова ли съм дошъл?

Отишъл при своя гуру и му казал:

– С радост и удоволствие изпълнявам всичко точно, но те моля да приемеш, че съм дошъл за знания и мъдрост. Няма ли възможност да се науча да се проявявам по-особено? А имам и семейство, което ме чака, и за него трябва да се погрижа.

Гуруто го погледнал и му казал:

– Ела, щом искаш, ще ти покажа нещо – най-малкото, с което можеш да започнеш и да научиш в школата. То е да

имаш знанието, възможността и мъдростта да можеш да минаваш през стени и през всякакви препятствия и прегради така свободно, както игла преминава през най-тънък плат.

Зарадвал се младият човек и тръгнал след своя гуру, който го забел пред една стена.

– Ето, ще ти дам това изкуство и ще направиш опита да минеш през тази стена съвсем лесно, без да търсиш врата.

Показал му гуруто как да мине, като се придвижил по четвъртата координата, а то става, като се повишат вибрациите на тялото до такава степен, че да може материята да не бъде пречка.

Наистина, ако повишим вибрациите на нашето тяло, то силно се затопля. Такива опити йогите правят, като се замаят при много студено време със заледени чаршафи и от развитата температура на тялото ги размразяват, сушат ги и те даже изсъскват. При по-нататъшно повишаване на вибрациите тялото светва, светлината става все по-ярка, стига до синята, до виолетовата; и най-после по-нататък тялото става невидимо и неосезаемо за нашите пет сетива. Стига се до рентгеновите вибрации, които свободно минават през всички тела.

Гуруто минал през стената и се върнал. Ученикът приел и разбрал тези знания; също успешно направил опита – минал и се върнал.

Доволен, радостен, младият човек благодарил на своя учител и бил готов да си върви. На изпращане гуруто го погледнал и му казал:

– Внимавай да не се похвалиш на някого, че имаш това знание и възможност, иначе ще го загубиш.

Тръгнал си младият човек, доволен от голямата при-

гобивка, и се прибрал вкъщи при домашните си. Жена му го посрещнала радостно и с един приветлив укор му казала:

– Къде беше толкова време? С тревога мислехме за тебе, че е станало нещо лошо.

– О, не, не – захласнат от възмущение, отговорил младият човек. – Аз бях в една школа, където учих и мога да правя нещо, което ти не знаеш и не би повярвала, че е възможно.

– Какво? – попитала възбудено жена му.

– Е, мога да минавам през стени и навсякъде така свободно, както ти минаваш през вратата. Ето, виж!

И младият човек се хвърлил към стената пред тях, но паднал с подутина на главата си. Отворил очи и видял пред себе си своя гуру, който с упрек му казал:

– Аз нали ти казах да не се хвалиш на никого, че знаеш и можеш да правиш това!

Младият човек излязъл от своето опиянение и едва сега се сетил за онова, което на изпращане му казал неговият учител. Но било късно – той изгубил всичко, което бил придобил в школата. Някаква ръка като че ли с кърпа изтрила всичката мъдрост, знания и възможности, които той научил в школата. И продължил да слуша гласа на своя гуру, който му казал:

– За да можеш да живееш с възможностите на света с четирите измерения, трябва най-първо послушание в онова, което се изисква от тебе, абсолютен устой в принципите, които ти се дават. Ти избърза, изгуби търпението, необходимо за придобиването на такава мъдрост, като поиска преждевременно да си отидеш, да напуснеш школата. Честолюбието и гордостта нямат място в този висш свят.

февруари 1981 год.

ЕВОЛЮЦИОННИЯТ ПРОЦЕС

Понятието *сила* е нещо неясно и неразбрано за човешкия род в настоящия момент. За това понятие колосът на френската математическа мисъл и теоретична механика Анри Поанкаре казва, че най-голямата спънка за учените е, че те не знаят какво нещо е силата. Ние разбираме само нещичко от нейните прояви.

Като безспорен факт се е приемало от мъдреците още от най-дълбока древност, пък и сега, че всяко нещо е плод на две противоположни сили. Едната е силата, която съгъстява, ограничава, дава мрак и покой. Другата е силата на движението и разширението, носеща живота и любовта, като негова изява са творчеството и непрекъснатото усъвършенстване. Или както древните мъдrecи са се изразявали за тях - едната е силата на злото - свят неустроен и пуст; а другата е силата на доброто - свят на съвършена хармония, радост и светлина.

Ако вземем най-малката проява на живота - клетката, то самата гума отразява нейната действителност и означава нещо, затворено като килия, като кафез, нещо, което затваря известно пространство. И наистина, когато наблюдаваме клетки под микроскоп, ще видим решетката, клетъчната обвивка, ограничаващия свят, света на един покой, и вътре - полутечната маса, в която пулсира животът.

Известно е, че за да може едно вещество да бъде носител на живота, да дава неговия израз, то трябва да бъде от много високо качество, организирано и облагородено. Носител на живота тук, на Земята, са белтъците, най-слож-

ното организирано и облагородено вещество. Всичко създадено е тласкано от движението на тази първа изява на силата *добро* по пътя на един непрекъснат процес на усъвършенстване, организиране и облагородяване. Колкото то е по-напред в своята еволюция, толкова по-ясно и пълно дава израз на елементите на тази сила – Доброто.

Така например да почнем от неорганичния свят – от елементите на Менделеевата таблица. Там ние ще видим, че колкото един елемент е по-сложен, с по-многобройни електрони около централното ядро – протона, а това показва, че този елемент е едно по-старо образуване, толкова ограничителните връзки в тях са по-разхлабени. Затова имаме едно по-интензивно изтичане на затворените сили в тях, за което учените сега казват, че елементите са по-радиоактивни; докато гоидем до радия, където връзките са така разхлабени, че изтичащите от него сили го правят да свети.

Да преминем към органичния свят и да си припомним знаменития опит, направен от видния английски биолог Робърт Браун⁴⁶ в средата на миналия век. Той е взел цветен пращец, поставил го е в капка вода, покрил е капката със специалното стъкълце, каквото се слага при всяко наблюдение с микроскоп. Така подготвеният препарат ученият поставя под микроскопа. Вижда за голяма своя изненада, че пращинките непрекъснато се движат. Прецизният учен повтаря многократно своите наблюдения, като взема всички възможни мерки, за да не би някакви външни причини да създават това движение. Но въпреки всички мерки движението невъзмутимо е продължавало. Това движение носи името *Брауново*. Как и защо се движат тези зрънца от цветния пращец, учените и досега не са дали задоволителен отговор. Обяснението обаче е просто. Цветният пра-

шец е високоорганизирано вещество, което вече по-ярко и по-очевидно се погвава на доброто велико начало, носещо най-първо движението. Ако направим същия опит с пра-шец от някакъв минерал – например камък, това движение на прашинките няма да го имаме, защото минералите са много, много ниско в пътя на своята еволюция.

Нека да погледнем също и на т.нар. *елементарни час-тици*, открити през тридесетте години на нашето сто-летие. Те изпълват пространството, идващи от много високоорганизираните светове на небесната сфера, ка-квито са слънцата, звездните купове и галактиките. За естеството на тези частици ние нищо не знаем, но знаме-нитият френски физик Луи де Бройл се е помъчил да ги оп-редели, като казва за тях, че са хем частици, хем вибрации – някакви зърна вибрации, което е право. Те са вещество, където ограничителните фактори – силите на злото – са изключени. Това показва, че са израз на много висока органи-зация и облагородяване и са стигнали до един много висок стадий на своето съвършенство в еволюционния си път. Те се движат с една скорост, не по-малка от 200 000 км в се-кунда, като при това носят всички качества на първична-та сила *добро* – движението, светлината, живота, прогрес-а, радостта. Без тях животът на нашата планета Земя в тази форма, в която го познаваме, ще бъде невъзможен. Те са именно частиците, които създават възможността растенията да могат да образуват от минералните ве-ществата в почвата чрез т.нар. *фотосинтеза* органични съединения, които вече са един много, много по-висок ста-дий на съвършенството.

Такъв един процес на еволюция имаме не само в света на микромира – микрокосмоса, а също и във видимия свят около нас – макрокосмоса, но и във всички тела на небес-

ната сфера на мезакосмоса. И там колкото едно тяло е по-организирано и облагородено, колкото по-гълъз път на еволюция е минало то, толкова по-ярко и пълно изразява елементите на тази висша първична сила – Доброто. Например да вземем планетите, които са все още на едно по-първично стъпало на еволюцията. Те са тъмни, студени, с бавни движения, докато слънцата се движат с грамадни скорости. Нашето Слънце например се движи със скорост от 250 км в секунда, а има и такива, които се движат с 500, 600 и 1000 км. Те светят и са носители на живота, като са изобщо динамичните центрове в своите системи.

Древните мъгреци са приемали, че колкото едно слънце е по-напред в своята еволюция, в своя еволюционен път, толкова то е по-ярко, а движенията в него са по-бързи, значи еволюционният процес на живота при тях и в тяхната система е по-бърз. Изобщо ограничителните сили там са по-разхлабени и затова динамичните сили на доброто по-бурно изтичат и дават своя могъщ и величав ефект.

Какъв широк размах има еволюционният процес в звездния мир, можем да видим и от следния случай. Така например най-ярката звезда от прекрасното съзвездие Орион – Бетелгейзе, има диаметър, 800 пъти по-голям от този на нашето Слънце; и още по-очевидното е, че свети 15 000 пъти по-ярко от него. А на противоположния край на същото това съзвездие се намира звездата Ригел, която е 40 пъти по-голяма от нашето Слънце и свети 25 000 пъти по-ярко от него. Това е само малък пример за размаха на еволюционния процес в природата. Но този процес на еволюцията не стига до размера и яркостта на слънцата, той прогължава и по-нататък.

Силите на ограничението по този път на еволюцията все повече се разхлабват, замират, докато напълно се

премахнат и включените сили започват свободно, без ограничения да изтичат. Такъв процес имаме в т.нар. *свръхнови звезди*. Това е вече един нов етап от еволюционното развитие в телата от небесната сфера. Такава звезда има в съзвездието Водолей, която е разпръснала своите силови заряди в един непонятен за нас размер. Тя е образувала едно кълбо от силови заряди в диаметър, който ще получим в километри, като умножим 150 милиона по 300 хиляди. От гледището на астрологията оттам идва силното и особено влияние на съзвездието Водолей върху живота на Земята, и по-специално върху човека. И къде отива по-нататък еволюционният процес? Малък ни е мозъкът да разберем великите процеси в природата и тяхното безкрайно разнообразие. Може ли мравката да разбере постиженията на гениалния човек?

Този закон на еволюцията е в сила и за всички живи форми, където и да са те, включително и тук, на Земята. Те се раждат като една проява на живота, вървят по пътя на еволюцията с един много бавен темп, минават през много форми, докато стигнат до човека - най-висшата изява на живота на Земята. И човекът също продължава по своя еволюционен път.

Еволюцията на човека също се дели на етапи. Докато в човека имат превес ограничените сили, той все още не осъзнава себе си, не знае, не разбира проявите на своята природа и тя се изявява без какъвто и да било контрол. Тогава човекът не разбира, че той е частица от един колектив. Ограничените сили в него му налагат да приеме, че е нещо отделно, изолирано, нямащо връзка с другите. До този момент той върви по пътя на онзи много бавен процес на еволюцията, по който се движат всички други живи форми. Защото организирането и облагородяването на

мозъчното вещество в главния мозък е един много бавен процес, изискващ усилия, постоянство и упорита работа.

Но идва моментът, когато човек започва да разбира себе си. Той разбира всички онези качества и способности, които ограничават и спъват неговия прогрес, разбира ясно своята природа и взема решение да установи контрол и да изправи отрицателното в себе си. Дойде ли този момент на прояснение в човека и тръгне ли решително по пътя на освобождението, той влиза вече в нов етап на своето развитие – става вече ученик, едно високо звание по пътя на човешката еволюция. Влизайки в този етап, пътят на живота му тръгва по една много ускорена еволюция, защото е вече под вниманието на висши разумни същества, които много преди него са минали по този път. От внимание и любов към него те поемат грижата за развитието на своето дете.

Оттук започва един от най-светлите етапи на човешката еволюция – етап на бурен прогрес, на обилен живот, на разширение и освобождаване, етап на светлина. По този път той идва до положението да стане член на едно високоорганизирано общество, където животът тече изобилно, носещ великата радост от разумното творчество, тъй както многото милиони клетки в един организъм живеят в пълна хармония, като безупречно, с любов и радост изпълняват своите задачи, за да бъдат щастливи. Защото няма нищо по-велико и красиво от хармоничния колективен живот.

май 1981 год.

ПРИВЛИЧАНЕ И ОБМЯНА

Силата на привличането – магнетизмът, е една от най-интересните изяви на необятния миров силов океан. Тя е, която създава обединението и групирането на отделните елементи, за да се образува цялото. Щом като имаме групиране на отделни елементи, между тях започва и обмяна на силите, изтичащи от тях. Когато тази обмяна е правилна, хармонична, тя се изразява в едно ярко, благоприятно подреждане на отделните съставки, което носи в себе си елементите на съвършенството. Ако вземем например въглерода, който ни е познат в две ясно изразени подреждания на неговите атоми в две различни системи, то имаме и две съвършено различни, познати на нас вещества. В единия случай на крайното хармонично подреждане имаме диаманта, а в другия случай на подреждане имаме въглена.

Водата е също тъй интересен пример на различни подреждания на двата елемента – водорода и кислорода. Водата е един от крайните продукти при еволюцията на минералите. Дълбоко вземните недра като краен продукт при еволюцията на минералния свят двата елемента се отделят и благодарение на обединяващата сила – силата на привличането – се свързват в две съвършено различни групировки. Когато между тях имаме хармонична обмяна, тези елементи се подреждат в един идеален, крайно съвършен ред. По този начин те създават водата. Водата като по-лека излиза от дълбоките недра на Земята на повърхността под формата на минерални извори, които обикновено са топли, горещи, носещи топлината на земната

вътрешност. Именно минералната вода като продукт на едно привличане и на крайно хармонична обмяна на двата елемента, е първичната вода, дошла да подпомогне живота на нашата планета.

Ако обмяната между водорода и кислорода не е хармонична, то подреждането на техните атоми е лошо, конфликтно и ние получаваме т.нар. избухлив *гърмящ газ*, тъй като водородът като газ гори, а кислородът поддържа горенето. Земетресенията, вулканите, които тъй обилно имаме и които стават на Земята, са плод именно на това дисхармонично подреждане и на взривоопасната обмяна между тези два елемента, което става благодарение на липсата на мекота и на благородна сила на обмяната между тях. При това положение достатъчна е само една искрица, за да се получи чудовищният взрив от образувалото се дисхармонично обединение, за да имаме земетресенията и вулканите на Земята.

Излезли на повърхнината на Земята, част от минералните води отлитат нагоре като молекули на водата. И за да може това благодатно обединение докрай да изпълни своята задача, отново трябва да дойдат обединителните сили и хармоничната обмяна, за да имаме групиране на молекулите, което неща дава облаците и след това отново става същият процес на още едно обединяване, за да се получат водните капки, които падат под формата на дъжд. Какви сложни процеси имаме пред нас, необходими, за да се прояви животът. А това е само нещичко от дълбоките, сложни и мъдри прояви на Битието. В пустините не че липсват във въздуха водни молекули, но между тях я няма необходимата обединителна сила, за да се образуват облаци, а след това не съществува и втората обединителна сила, за да се образуват водните капки.

Доказано е по един безспорен начин, че в пустините някога е имало човешки общества, в които злобата, омразата, ненавистта и реди други изяви на разединителните сили са намерили място, за да се проявят в голям размер. Тези сили са ликвидирали както самите общества, така и всичко, което те са създали. Там са останали закопчени и досега тези разединителни сили, като продължават да спъват живота. Премахването на тези сили ще бъде една от сериозните задачи на човешкия род за в бъдеще. Това нещо ще стане, когато в отношенията на хората настъпят справедливостта и топлите братски отношения.

Този закон на привличането и обмяната е в сила и за човешкия род. Там, където имаме изява на обединителните сили, се създават човешките общества. И когато обмяната между членовете на това общество е хармонична, порядъкът в него е съвършен. Тогава по-интензивно се изявяват качествата на Битието, изразени в движение, мъдрост и устрем към съвършенство. Движението е първата изява на Битието, което носи живота и любовта. Имаме ли едно хармонично обединено човешко общество, една топла хармонична обмяна между неговите членове, идва най-напред и раздвижването, изразено в интензивната обмяна на мисли и идеи; създават се творчески подтици, готовност за взаимопомощ, за сътрудничество, за жертва. Всичко това създава радостта в членовете на обществото, а оттам – и тласък както на отделния член, така и на цялото общество по пътя на една интензивна еволюция. Тогава цялото общество и членовете му светват, защото светлината е израз на великата хармоничност и обмяна.

За да разберем по-загълбочено и по-добре този път на хармония и обмяна, както и за да бъдем насърчени в това, нека да погледнем небесния мир; на първо място – Слънчевата система.

При всички планети, където магнитните сили и силите на обединението са слаби, околоосното движение е слабо и там животът в познатата ни форма не е изявен. Такива са например Луната и планетата Меркурий, а гонякът е Марс. Изтичащите от тях сили в своята първична форма не носят качествата на хармоничната обмяна, на привличането и изобщо – благородните сили на Битието. В човешкия двойник, когато тези силови течения са организирани и облагородени от Слънцето, имаме вече много благородната изява на човешкия интелект, даген от Меркурий, и всеотдайността на майчинството, дагено от Луната.

Когато погледнем на тъй наречените *външни планети*, сред тях на първо място е Юпитер. Там ние ще видим първо най-интензивно околоосно движение в сравнение с всички други планети, равно на девет часа и петдесет минути; също и силно магнитно поле, създаващо една хармонична обмяна между него и Слънцето, изразено в качествата на изтичащите от него сили, носещи милосърдието, готовността за жертва, топлиите гружески и приятни отношения, устрема за творчество, замах и поемане на отговорност.

Ако двама или повече хора имат хармоничното и ясно изразено влияние на Юпитер, то между тях не може да не се създадат близки, топли, гружески и сърдечни отношения. Благодарение на тази обмяна на Юпитер със Слънцето се създават тези качества на силовите течения на Юпитер. Той вече се подготвя да влезе в нов етап на своята еволюция – да стане слънце.

Изпратената космическа станция през 1978 г. към външните планети със своите чувствителни апарати констатира, че Юпитер има не само светлинно излъчва-

не, изразено в ясно показаните червени петна в екваториалната му област и открояващо се също тъй грамадно червено петно на него, но вече и известно топлинно излъчване. Тези му качества с право са гали основанието на древните мъдрци да нарекат Юпитер „Малкото Слънце“. Животът там, благодарение на тези могъщи сили, намира най-добра възможност да се изяви.

Ние виждаме до какви непонятни за нашите представи дълбочини стигат тези благодатни изяви на обединението, привличането и обмяната, които се изразяват в степента на яркостта на небесните тела, когато ги наблюдаваме. Колкото едно небесно тяло е по-ярко, толкова тези процеси са по-силни, толкова и изявата на качества на Битието се изразяват по-силно. Силата, скоростта на еволюцията и съвършенството са разпределени според яркостта на слънцата. Астрономите ги разделят на седем категории. В първата категория влизат най-ярките слънца, а в последната – тези с най-слаба яркост – червените. Нашето слънце е пето по реда в тази редица.

Нека погледнем звездите и слънцата в зодиакалните съзвездия. Там ще срещнем тела с поразителна мощност и яркост, които ще ни дават само донякъде представа какви са гигантските размери на тези процеси, докъде отиват и в какви непонятни за нас размери се проявява еволюционният процес. Така например в зодиакалното съзвездие Скорпион се намира едно слънце, звездата Зета, която по своята яркост и могъщество на силите, изтичащи от нея, е 400 000 пъти по-силна, отколкото нашето Слънце. Тази именно звезда заедно с друго едно слънце, наречено Антарес, което е 300 пъти по-голямо от нашето, дават на това съзвездие онова грамадно по своя размер влияние на сила, власт и подчинение.

Тези могъщи изтичания са готови да подчинят, да уплашат, да стреснат и най-силните. Това качество на съзвездието Скорпион е изразено от древните мъдреци в легендата, която са създали за него, свързана с разрушаването на планетата Фаетон. Ето и самата легенда.

Синът на Слънцето – Фаетон, не друг, а синът на съзгателя на цялата Слънчева система, пожелава да се разходи с колесницата на баща си из небесните простори. И въпреки убедителните доводи на баща си да не прави това, защото е опасно, синът силно и упорито настоял и бащата отстъпил. Качва се на колесницата Фаетон, пуска развихрените коне и с шеметна бързина полита из небесните простори. Но по пътя му се изпречва страшният скорпион. Фаетон се изплашва, загубва самооблагане, изпуска поводите на конете, колесницата се разбива, а конете се разбягват и гордият самоуверен син пада мъртъв в реката Ериган.

Ериган, това е нов израз на живота. То трябва да ни покаже до какво могъщество може да стигне и обединеното общество на хората, когато хармоничната връзка и обмяната между отделните членове на това общество са на висота. А тази висота е безбрежна, даваща владеенето на силите в природата.

Човек за себе си трябва да познава звездния мир и да взема напътствия и поука оттам. Могъществото, което е най-желаното нещо, го имаме там, където съществува интензивен живот, изразен в сила, движение, мъдрост и устрем за съвършенство. А това както за отделния човек, така и за обществото, в което той е член, се постига най-първо с по-интензивна обмяна между тях и Слънцето. Такъв човек, такова общество излъчват светлина, мекост и могъща мисъл. И тогава човекът и обществото, които

са приели този път, ще имат могъществото на тази чужда звезда Зета и на грамагния Антарес.

„Човекът е една малка вселена, в която съществуват същите закони, които съществуват и в голямата Вселена“ – казват мъдреците.

май 1981 год.

НЕОБЯТНИЯТ МИРОВ СИЛОВ ОКЕАН

Навсякъде по света, където и да погледне човек: и в микрокосмоса с микроскопите, които имаме под ръка, и в макрокосмоса – светът, който ни заобикаля и който можем да възприемем с нашите очи; и най-после в света на нас – в необятната небесна сфера, в звездния мир – мезакосмоса – навред ще видим плода на две противоположни сили в природата, проявяващи се навсякъде. Едната е силата на съгъстяването, на вцепеняването, на тъмнината; а другата – силата на разширението, на свободата, на светлината.

Първата още от най-дълбока гревност е изразена с думата *зло*, а втората – с думата *добро*. Във всички тези светове човек ще види един непрекъснат кипеж, пулсиране, движение, борба за надмощие на едната от тези сили. В тази борба всяка жива форма има стремежа да се освободи от ограниченията на злото, като в резултат на тази борба се явява непрекъснатата еволюция, безкрайният прогрес. Целият този могъщ процес е ясно изразен във великия стих, оставен от най-добрия ученик на Христа – Йоан, който гласи: „И светлината свети в тъмнината, и тъмнината я не обзе“.

Колкото в една творба, в едно същество са получили превес силите на доброто и то е гало път на тези сили, толкова това същество по-богато, по-обилно се ползва от благодатта, която силата на доброто носи и дава – свобода, движение, съвършенство и мъдрост, признак на които е радостта.

Да погледнем например в птичия свят. Там имаме един ярък представител на същество, гало път на силите на доброто, изразено с неговите качества и умения. Това е лястовичката. При нея ще видим ясно изразените предимства, които тази птичка има пред другите, придобити от по-тесния контакт със силовия океан. Най-напред тя си прави гнездо от прости погръчни материали – кал и сламки. Но лястовичката умее да го направи така здраво, че ако човекът, най-висшето творение на Земята, се залови със същите материали да го направи, то в никакъв случай няма да стане така кренко. В това направление са правени опити.

От всички птички на нашата планета лястовичката има най-съвършената аеродинамична форма на тялото. Със своите заострени криле и опашка тя е най-съвършеният летателен апарат, лети най-бързо от всички птици. Един учен взел една лястовичка, която мътела в гнездото си. Откарал я на 30 км разстояние от него, пуснал птичката и тя след 12 минути се прибрала в гнездото си. Следователно е летяла със скорост от 150 км в час. При едно състезание за бързо летящи птици, където се е приемало, че пощенските гълъби са най-бързите, те са летели със скорост от 120 км в час.

В своето летене лястовичката проявява изключително майсторство, каквото другите птици нямат. Така например тя може дълго време да лети много бързо ниско

над земята на височина от 20–30 см с разперени крила, като почти не ги размахва, може да прави също остри изненадващи завои, и то при голяма скорост. На Витоша, под върховете Резньовете, често съм наблюдавал летенето на тъй наречените планински лястовички, които са малко по-дребни от полските. Те летят с разперени крила, почти без да ги размахват, по всички направления с еднаква, и то голяма скорост. Всички тези начини на летенето могат да се обяснят с познатите ни закони от летателната механика. Лястовичката изразходва възможно най-малко енергия, когато лети, защото, както отбелязахме, при почти всички случаи малко и рядко размахва криле.

Всеки от нас е виждал, но може да е обърнал малко внимание на стремежа на тези птички към свободата и към необятните простори – да се реят с някакво непознато за нас доволство и радост от висините, но не за да търсят там мушичките, с които да нахранят себе си и своите малки, защото тези мушички са ниско над земята. А с какво доволство и грижа се отдава лястовичката на своите малки, това е особено приятна за наблюдение сцена.

Чудна е тази птичка с усета си за хумор. Един ден се движа по пътя, а недалеч пред мене върви едно малко кученце с пухкава козина. Една лястовичка като стрела профуча точно над главата му, едва-що не я докосна. Кученцето се сепна, завъртя се уплашено, а тя бе безгрижно сияеща от удоволствие, че е могла да се пошегува с това малко същество, а също може би да ми покаже един приятен ефект, за да го опиша и за другите. Лястовичката бързо отлитна, изгубвайки се в далечината.

Друг път съм наблюдавал група лястовички, рейна-ли се във висините, да се въртят и бързо като стрели да профучават около летящ ястреб. Явно беше за мене жела-

нието им да погразнят и да се пошегуват с гордата и само-надеяна птица, която със своя царствен, но бавен летеж нищо не можеше да им направи. Това бе една също приятна забава за тях. Забава за онези, които в значителна степен се бяха освободили от оковите на ограниченията, които ежедневието и грижите за насъщния създават – свободно, волно да се реят из безграничните простори, изпитващи радостта, която свободата дава. Ето какви качества, способности и мъдрост гарява необятният миров силов океан на всяка жива форма, която е в по-тесен контакт със силите на доброто.

За да може едно същество да живее и да се проявява – от най-малкото до най-голямото, е необходима сила. Същото се отнася и за човека. Днес по безспорен начин се приема, че сила може да се получи по два начина. Първо, чрез разпагане на веществото; и второ, от необятния миров силов океан, в който сме потопени ние и всичко друго. Най-важното нещо, което установиха изпратените от напредналите в техническо отношение държави космични станции, е, че те потвърдиха тази истина.

За да получи сила по първия начин, чрез разпагането на веществото, всяка жива форма трябва да се храни и да приема вещества, способни да се разпадат в нейния организъм, където изключително разумно устроени органи чрез сложни манипулации могат да извлекат необходимата сила и градивен материал, необходим на даденото същество.

За да може пък едно същество да черпи сили от силовия океан, трябва неговият организъм да бъде много добре организиран и да е от изключително високо качество, с възможността да отразява силите на доброто. Колкото това е на по-голяма висота, толкова това същество по-

добре и по-пълно се ползва от тази благодатна сила. Тогава това същество има нужда да приема и по-малко храна. Лястовичката в това отношение е ярък пример. Докато другите птици по цял ден непрекъснато са погълнати от грижата за храната и ядат, то лястовичките се поддържат само със скромното съдържание на няколко от малките мушички, които могат да намерят, без по цял ден да ги търсят. Защото през голям дял от времето си, както видяхме, те се реят из простора с доволство и радост.

Ако вземем човека и внимателно разгледаме неговия режим на живот, ние виждаме най-напред, че той средно една трета от генонощия прекарва в сън. Какво е сънят и защо е необходимо човек да спи, какво става по време на сън? Един много интелигентен наш съмишленник, занимаващ се предимно с научна работа, всякога много зает и с недостиг на време, отива един път при Учителя и му казва: „Защо трябва да спим, да губим по една трета от генонощия за празна работа – за спане?“. Учителя му отговори: „По време на съня се върши най-важната работа“.

Че наистина се върши нещо много съществено и важно по време на съня, личи от това, че ако човек бъде поставен десет генонощия без сън, макар всички други условия за живот да са налице, той ще умре. Мъдреците от древността са казвали, че двойникът на човека, който всъщност е неосезаем за нашите пет сетива – истинският човек, който е създал тялото и прониква в него, по време на съня се отделя от тялото, потъва в мировия силов океан, пречиства се, зарежда се със сила от него – и когато се върне, ние се събуждаме. Този процес е крайно необходим за живота на човека.

Колкото един човек е в по-тесен контакт с изявите на доброто, даващ път на неговите подтици, толкова той

има възможността неговият двойник по-добре, по-пълно да се пречиства и да приема сила от този океан. Тогава човекът е здрав, бодър, жизнен, енергичен, способен за всяко добро. В такъв случай той чувства нуждата да приема и по-малко храна. Затова тези мъдреци са препоръчвали не само човек да спазва принципите на доброто, но и преди да си легне за спане, той трябва да бъде примирен и успокоен, за което нещо те са гали химни и молитви.

Дава ли човек път през своя живот на подтиците на злото, в неговия двойник стават известни подпушвания, които го правят инертен и по-неспособен да приема правилно и пълно от силите на мировия океан, а това като резултат дава заболяванията на самото тяло.

Когато великите учители са лекували хората без лекарства, те са пречиствали утайките от двойника, след което е идвала възможността за по-пълното и правилно приемане на сили от мировия океан, а оттам и настъпването на самото здраве на организма.

Подпушването на двойника донася болести от най-различно естество; и ако хората мислят, че чрез намиране на лекарства с тях ще могат да избавят човешкия род от болестите, те са на погрешен път. Ако една болест, плод на известен род подпушвания в двойника на човека, бъде ликвидирана, то тези подпушвания ще намерят възможност да се изразят в друга, нова, непозната дотогава болест. Защото и злото разполага с възможности. Най-сигурното средство да бъде човек здрав, жизнен, бодър и радостен, е всякога да дава път на доброто в себе си, за да може да бъде в по-тесен контакт със силите на необятния миров силов океан, от който безпрепятствено да черпи сили за своя живот. Вярно е, че имаме с течение на времето едно изхабяване на организма, което отнема въз-

можността на двойника пълнценно да се изявява, но това е нещо друго – старостта.

Великите учители на човешкия род са давали най-различни имена на това необятно силово поле, което е началото на всичко. Така учителят на халдейския народ И Саабей Бен Аадес, живял преди Потопа и донесъл науките за звездния мир – астрономията и астрологията, е наричал това начало Аллах. Хермес – учителят на египетския народ, донесъл и дал неговата култура, е нарекъл това начало Тао. Кришна⁴⁷ – учителят на индийския народ, го наричал Тамвас. Заратустра⁴⁸ – учителят на персийския народ, го е наричал Мардук. Мойсей⁴⁹ – водач и учител на еврейския народ, го е наричал Йехова. Лао Дзъ и Конфуций⁵⁰ – учителите на китайския народ, отново го наричат Тао. Христос Го е наричал Отец Мой, а Мохамед⁵¹ – създателят на ислямската религия, отново го нарича Аллах. А в ново време учениците наричат това начало необятен миров силов океан.

Юни 1981 год.

ВЕЛИКИЯТ АЛХИМИК

Между 721 и 815 г. след Христа е живял и работил в Бухара големият арабски учен, астроном, астролог и преди всичко алхимик Джабир ибн Хайян. Неговите трудове из тези области и най-вече за алхимията по това време и по-късно намират горещ прием и сред народите на Европа, където се посрещат с голям интерес и внимание. Авторът им там приема името Гебер⁵², което ще рече „ненадминатият“.

Животът на този учен преминал затворен между стените на неговата лаборатория, в мисли и начини за проникване в свойствата и образуването на скъпите и ценни вещества в природата. Как и защо са създадени те? Защо така малко и рядко се срещат по Земята?

* * *

„Природата - си мислеше той, - която в своите възможности е безкрайна, не ги е създала в изобилие само за да красят света, но и да внасят възхищение в човека, което е способно да събужда в него подтика към красотата и съвършенството. Не може ли ние, хората, намирайки начин да поправим този пропуск на природата, да залеем света например с този красив и чуден по своето изящество метал, наречен злато? Още повече, че той не е само красив, но е и полезно човекът да бъде в контакт с него. Тогава възможността да се ползва от силите, които изтичат от златото, са налице.

Мъдреците от древността са казали, че всяка форма е съставена от нещо, което е покой, и от нещо, което е движение. Движението непрекъснато изтича от покоя. Тази изтичаща сила - радиоактивността, при златото, металът с цвета на изгряващото Слънце, носи същите вибрации, каквито дава и Слънцето. А то дава само здраве и живот. Силите, които изтичат от една лъжица и вилица, с които си служим, или от един съд, направени от злато, в които бихме си загрели дори само вода, биха укрепвали нашето здраве и живот.

Колкото съдържанието на една форма е по-съвършено, толкова формата е по-красива, по-хармонично устроена, толкова и силите, които изтичат от нея, са по-съвършени. Това се отнася не само до веществата, но и за живи-

те форми, включително и за човека. Защото съвършенството дава израз и на творческите качества на живота, които носят знание, мъдрост, умение за постигането на всичко, а също здраве и живот. Обилието на златото би допринесло за по-ускорения темп в развитието на живота на Земята, а също и най-вече на човека. И наистина е така. Същите тези мъдреци от древността са отбелязали, че колкото човек има в кръвта си повече злато, толкова той е по-здрав, по-жизнен, по-богат.

Златото навсякъде го има, то поддържа живота, но е в малки количества и е много разсеяно. И във водите на океаните има злато. Там то поддържа и облагородява условията на живота за всички същества. За в бъдеще златото там и навсякъде ще нарасне и с това условията на живота ще се подобрят. Чуден е този метал, не се влияе от никого и запазва своята чистота при всички условия. Частичките му са така идеално пластично свързани, че му дават възможността да се изтегля на най-тънки пластинки, които стават прозрачни, с един чудно красив оттенък на преминаващата светлина. Може да се изтегля и на тънки нишки, способни да се вплитат в тъкани, създаващи изящество и красота“.

Така замислен и унесен в търсене на загадките в природата, която го е създала на Земята, Джабир, облегал на своя диван, престана да мисли. Той почувства само, че се намира извън затвореното помещение на своята лаборатория.

Нещо трепна и той видя пред себе си към него бавно да се приближава човек, строен и красив, и ведро и приветливо да му се усмихва.

– Кой си ти? – излязъл от изненадата и намерил сили в себе си, подхвана Джабир. – Как гоїде тук, когато вратата

на лабораторията ми е здраво залостена и в нея не пускам никого, пък и не може да влезе никакъв човек?

– За нас затворени врати няма – отговори странникът. – Ние навсякъде и всякога можем да отидем.

Джабир, гледайки го, все по-ясно и по-ясно разбираше, че този човек му е някак близък, познат и че събужда в него една радост, като го гледа.

– Да – отговори влезлият, – ние сме познати и близки. Аз отгавна следя твоите занимания, подпомагам ги и се радвам на усърдието, което влагаш, за да учиш. Ти искаш да се домогнеш до скъпоценния метал. Но трябва да правиш усилия не само към него, защото на Земята има и други вещества с високо по своето съдържание съвършенство, с красиви и изящни форми. Ти трябва да ги видиш и да знаеш за тях. На Земята също ги има, но те още по-рядко се срещат и намират. Всички те заедно със златото са израз на големите и благородни качества, които животът носи. Всяко едно небесно тяло, всяка една планета, каквато е и Земята, носи и има в себе си по-малко или повече от тези качества. Според това тя има и носи в себе си по-малко или повече от тези скъпоценни тела. В планетата Земя има малко от благородните качества, които животът носи, затова тези скъпоценности са малко и рядко се срещат на нея. Какви качества носи със себе си златото, ти знаеш – мекота, липса на възможност да се приемат покварените влияния и способността човек да запазва своята чистота. Животът, както е изразен на планетата Земя, носи и е изработил малко от тези качества. Колко от хората – най-съвършените същества на нея – ги имат? Малко, съвсем малко, затова и златото е така малко. Ето, виж!

Непознатият махна с ръка и Джабир видя с изненада пред себе си голяма буца злато, която блестеше с меките

багри на жълтия цвят, цветът на изгряващото Слънце.

– Ти такава буца злато виждал ли си? – го запита непознатият. – Не, не си виждал, защото толкова добродетели, които златото носи със себе си, събрани на едно място, не си видял. При нас това е нещо обикновено. И големите буци злато, и всички негови добродетели ги има във всеки човек.

Непознатият помести буцата злато и на нейно място се показа камък – кристал – бял, блестящ, искрящ със своите багри. Толкова красив, че Джабир несъзнателно ахна от възненение.

– Ето, виж този кристал! Диамант се нарича той. Има изключителни качества и е израз на известни съвършени качества. Той е най-твърдото вещество на тази Земя и е израз на волята, която едно живо същество, в случая човекът, трябва да има. Една непоклатима воля, непогдаваща се на никакви съблазни. Воля, при която всяка благородна задача се постига. Най-бляскавият, най-красивият, най-твърдият, защото порядъкът на неговите частици е в абсолютно съвършенство. Ето виж, той е от същото вещество, от което е онзи черен графит там, в твоята лаборатория. Тук имаме двете крайности в света. Мекият и податлив на разпадане графит е израз на безредието и разединението. Той е черен, защото поглъща цялата светлина, която пада върху него, а това е израз на крайния егоизъм. И другата противоположност е в диаманта – белотата, изключителната отразителност на светлината, като при това той я отразява не само така, както я е получил, но показва и ценните и изключителни по своето съвършенство нейни качества, които събуждат в човека както приятното усещане, така и копнежа към чистотата и красотата. Тази така показана светлина е

израз на могъщата и изключителна интелигентност на нашите братя, които я създават. Графит и гуамант – двата израза на необятния миров силов океан, отбелязани в свещените книги на народите като Земя и Небе.

На Земята гуамантът се е създал при изключителни условия, тогава, когато планетата Земя за първи път е приела да изработи в най-съвършената си жива форма – човека, това качество, качеството на гуамантената воля. Ето виж, този е най-големият гуамант, който хората ще намерят след 1 100 години. Той няма да бъде кой знае колко голям, ще тежи само 621 грама, или както тогава ще се измерват гуамантите с карати, ще има 3 106 карата. Неговото намиране ще бъде голямо събитие, ще го нарекат *Кулинан*. При нас имаме цели планини от гуаманти, защото всички хора тук имат гуамантена воля.

Непознатият махна с ръка и на мястото на този очарователен гуамант се показва един прозрачен, светлосин кристал с оттенъка на ясното небе след гъжг.

– Виж, това е едно рядко съчетание на твърдия минерал с бурния елемент, който по-късно ще наречете кислород, без който животът на Земята в тази си форма е невъзможен. Но тази връзка е така хармонична и съвършена, защото дава израз на твърдостта и пламъка, с които трябва да се защитават моралните принципи на Земята. Той със своите багри в ясносиньо е израз също и на най-чистите чувства, които човек трябва да притежава. Има ли ги, той ще има и израза на този очарователен кристал, наречен сапфир.

Джабир го гледаше в захлас, когато нещо отново трепна и на мястото му се показва друг, тъмносин кристал, смайващ с преливанията на багрите си в синьо и виолетово.

– И той има връзка между твърдото и огненото, но в една по-груга, също така съвършена форма. Той носи качествата на Абсолютната Истина, към която човек трябва да се пригързва и стреми. Багрите в синьо и виолетово имат най-късите вълни от всички груги багри и затова носят най-голямата енергия. Могъществото на човека сега в неговите сини и виолетови излъчвания, носители на Абсолютната Истина. Истината е едно от най-великите качества на живота.

Джабир в омая гледаше този красив кристал, наречен аметист. Той избледня и на негово място гоїде друг, прозрачен, с преливащи се в жълто багри.

– Той е едно съчетание – подхвана непознатият – на мек метал с твърд минерал. Едно крайно хармонично устроено съжителство с много сложен кристален строеж, израз на голямата мъдрост, която е включена в неговото образуване. Силовите течения, които той носи, създават в човека условията за по-дълбок размисъл, като оформят в него мъдростта. Ти искаш да бъдеш мъдър, тогава имаї допир с този скъпоценен кристал и го създай в себе си. Той също много рядко се среща, защото дълбоката и чиста мъдрост е рядко нещо на Земята.

Джабир гледаше този чуден кристал, наречен топаз, с една мъка, че чистата и дълбока мъдрост все още не е изявена със своята пълнота.

И този чуден кристал бързо изчезна и на негово място гоїде друг, прозрачен, в чисти наситени червени багри. Този чист, ярко изразен червен цвят е израз на ценното качество в човека да отдава силите си в борба за защита на слабите и за възтържествуване на справедливостта. Тази тъй висока и благородна борба трябва да бъде чиста, без каквато и да било корист и полза за себе си, ако човек иска

да има такъв чист прозрачен червено обагрен кристал.

– Това е също рядко нещо в хората, рядък е и този кристал на Земята, наречен рубин.

Ето най-после и груз. Неговите качества са изключителни. Той има чудно преливащи се багри в зелено. Носи и създава в човека разположението, всички материални ценности, с които разполага, но той не трябва да приема, че те са само за него. Една широта трябва да има в човека, та без каквото и да било най-малко утеснение да разделя с другите материалните ценности. Това е изключително рядко качество, затова камъкът е и тъй рядък на Земята и в човека, а е и толкова красив.

Джабир го гледаше, без да намери мярка в себе си за неговата изключителна красота. Бавно потъваше в светлината зелено обагреният кристал, наречен смарагд.

Непознатият още повече се доближи до Джабир и му каза:

– Ти искаш да придобиеш ценностите в света така, по един механичен начин, както досега си правил. Така не може. Качествата, които те имат и носят, а също и тези, които придават, трябва да се постараш да ги създадеш и оформиш с усилия и с работа в себе си, за да може те да ти покажат пътя и начина, по който са създадени.

Нещо отново по-силно трепна и Джабир се сепна, разтърси се, отвори очи. Видя се сигнал на миндера в своята лаборатория. Стана, поразходи се – и великият алхимик Джабир ибн Хайян седна отново да пише своите трудове по алхимия, но не така, както беше правил и писал готва.

октомври 1981 год.

ЖИЗНЕНИЯТ ЕЛЕМЕНТ

За да може животът да се прояви където и да било, в каквато и да било форма, е необходимата енергия, сила. Това понятие ние не го разбираме и не можем да му дадем един определен израз. И затова големият френски математик и физик Анри Поанкаре казва: „Най-голямата спънка за нас, учените, е, че ние не знаем какво нещо е силата“. Но ние я чувстваме, виждаме нейното въздействие и много добре разбираме, че без нея всичко ще се скове и ще потъне в един непрогледен покой.

Източници на енергия можем да имаме по два начина. Първият начин е от разпадането на веществото, защото всяко нещо не е нищо друго освен съгъстена енергия. Вторият начин е да можем да го черпим от необятния миров силов океан, който е навсякъде и във всичко.

По първия начин получават енергия всички по-елементарно устроени форми на живота. Всички живи форми на нашата планета получават енергия по този начин. Но по-висшите животни и човекът ползват енергия отчасти и от втория източник – необятния миров силов океан. Ползването от него може да става само от високо организирана изява на живота. За човека това може да става само от неговия двойник. Двойникът на човека, макар и неосезаем за нашите пет сетива, е същинският човек. Той е онази природа в него, която създава външния му образ и всички негови качества и способности, изразени от него чрез мозъка в черепната кухина.

Двойникът черпи енергия за изявата на човека по време на съня. Тогава той се отделя от него, за да потъне в ми-

ровия силов океан и да поеме сила от него. Тогава мозъкът ни, останал без двойника, престава да работи. Ако на един човек се отнеме възможността десет денонощия да остане без сън, той престава да живее – умира. Ето защо сънят на човека трябва да става при спокойна физическа и психическа обстановка. В настоящото развитие на човека той има нужда и от двата източника на сила, като колкото по-добре е организиран неговият двойник, толкова той получава повече енергия от мировия силов океан и по-малко – от разпадането на веществото. Получаването на енергия от разпадането на веществото става от храната, която се приема. Затова човек също трябва да обръща внимание на този процес, за да може животът му да протича нормално.

Разпадането на веществото и получаването на сила в човешкия организъм се осъществява чрез един животворен елемент, намиращ се във въздуха, който ние приемаме чрез процеса на дишане. Във водните площи този елемент живите форми го приемат от водата, в която той се намира, и те могат да го получават чрез специално устроени органи. Възприемането на този жизнен елемент е най-важният процес както за всички живи същества, така и за човека. Без него животът на Земята в тази своя форма, в която ние го познаваме, е невъзможен. Ако човек например остане само шест минути без въздух, в който се намира този елемент, той умира.

Този именно важен жизнен елемент е способен да разпада веществото – сложните органични вещества, при което се отделя и силата, способна да изрази живота. Този фактор дава възможност не само да се изяви животът, но и да се осъществят всички процеси по лицето на Земята, на първо място горенето. Още от най-стари времена уче-

ните хора са подозирали за неговото съществуване и са го търсили, искали са както да го открият, така и да надникнат в неговата природа. За това търсене имаме записано нещо и в старите китайски летописи. Но едва през XVIII в. учените започват по-точно да го разбират и търсят.

Първ, който е поднесъл на човешкия род определението и съдържанието на този жизнен елемент във въздуха, е бил големият френски учен, преди всичко химик – Антоан Лоран Лавоазие⁵³, живял между 1743 и 1794 година. Той създава една стройна теория за процеса горене, който е частен случай от разпадането на веществото, източникът на силата. Лавоазие открива този жизнен елемент във въздуха и му дава името на латински – *оксигениум*, което ще рече „елемент, раждащ киселини“, или по-кратко – кислород. По-късно Лавоазие заедно с един френски военен инженер открива, че водата е едно съединение на водорода с кислорода.

Кислородът е жизнено необходимият елемент както за поддържане на живота, така и за изявата на цялата човешка цивилизация, която поглъща невъобразимо количество от него. Да вземем само това, че днес на Земята има не по-малко от 300 милиона коли – автомобили, които без кислород не биха могли да се движат. За да се набави и създава този тъй важен жизнен елемент, природата е вземала изключителни мерки. На първо място, още преди да се е зародил животът, водните пари са отишли в горните слоеве на атмосферата и под въздействието на слънчевите лъчи са се разпаднали на водород и кислород, като кислородът бавно, но сигурно е заемал своето място в атмосферата.

По-късно в помощ на този процес идват растенията, които със своите зелени части – хлорофила, под въздействието пак на слънчевите лъчи (какво ли бихме пра-

вили без тях!) чрез т.нар. *фотосинтеза*, се отделя кислородът. Това е един странен и непонятен за нас процес, при който от други прости съединения се създават сложните органични съединения, необходими за храна на висшите живи форми и на човека, а също се получава и този жизненоважен елемент, който отива във въздуха. В настоящия момент в атмосферата имаме около 22% кислород.

Ние виждаме колко отдалече природата е взела мерки и сигурни средства за подготвянето на неговото създаване и за подсигуриране на необходимите количества за живота и за развиващата се човешка цивилизация. Затова гревните мъдреци са казали, че ако Господ отсега започне да мисли и да оправя работите както на планетата, така и на човешкия род и на човека като личност, това е съвсем загубена работа. При това природата е мъдра и нестелива. Тя пак използва отпагъчните материали при всички процеси на живота, като те със своите качества създават т.нар. *парников ефект*, при който слънчевите лъчи минават през тези материали, но не пропускат топлината, и по този начин имаме едно затопляне на атмосферата и на Земята, а със своето съгържание всички газове и прахове в атмосферата, увлечени от гъжговните капки, наторяват земята.

Какво точно знаем за същината на този жизнен елемент? Той при нормалните условия, които имаме на Земята, е в газообразно състояние. Поставен обаче при температура от минус 183 градуса, той става течен, с чудна приятно синя багра в светъл оттенък. Тази течност, поставена при още по-ниска температура от минус 218 градуса, се обръща в светлосини кристали с чудни преливания на светлината. Цветът им е такъв, какъвто има ясното безоблачно небе след гъжд. През прочистения от водните

капки въздух ние виждаме истинския цвят на кислорода в горните слоеве на атмосферата, затова небето има светлосин цвят. Известно е, че синият цвят има най-късата вълна на своите вибрации от всички багри и с това той носи и най-голямата енергия, а това говори за мощните сили, изтичащи от кислорода.

За човека, за неговото здраве и живот кислородът е от особено значение. Човекът трябва да обърне особено внимание на това, как и в какво количество ще го приема. Кислородът е преди всичко газ, който силно привлича и се привлича. В човешкия организъм той се приема от белите гробове и от кожата, като се разнася по всички клетки на тялото от кръвта. Следователно това, как човек ще диша, колко въздух ще приема, е от особено значение за неговото здраве и живот. Дишането като процес е било разглеждано още от най-дълбока древност, като всички, които са го проучвали, са подчертавали, че това трябва да става бавно, по-продължително, с участието на всички части на белите гробове. Тези учени са създавали и специални упражнения за пълното и правилно дишане.

Кръвта, която приема кислорода, и по-специално онава червено вещество в нея, наречено хемоглобин, трябва да бъде чиста, за да може кислородът в по-голямо количество и по-хармонично да се приема от нея. Ние видяхме, че кислородът има ясения син цвят. Този цвят е израз не само на сила, но и на чистите безкористни чувства. За да бъде хемоглобинът в чиста форма, способен да приема пълно и хармонично кислорода, то чувствата на човека, както и целият му психичен живот, трябва да бъдат чисти, красиви и хармонични. Тогава именно хемоглобинът има чистия червен цвят, способен да приема, да разнася и да предава кислорода до всички клетки на тялото.

Известно е, че при кръвообращението не всичката кръв в човека взема участие. При нормални условия, при спокойно състояние само една част от нея взема участие в циркулацията. Останалата част се задържа в тъй наречените *кръвни депа*, или както още ги наричат – *кръвни резервоари*. Такива кръвни депа са главно слезката, черният гроб, малките кръвоносни съдове, стомахът, червата, белите гробове. При нужда от повече кръв тези депа се свиват и изтласкват намиращата се в тях кръв, която се включва в кръвообращението, за да подпомогне организма в преодоляването на тази нужда.

Такова едно изтласкване е особено полезно за човека, защото тогава цялото количество кръв се впуска в работа, във вземане и предаване на кислорода. Това изтласкване е полезно за човека преди всичко когато то става при чист въздух, което положение можем да имаме само при физическо натоварване в планините и край чистите морски брегове, и то с ходене, изкачване и гимнастики. При баните също може да се постигне, но и те трябва да стават при чист въздух.

Кръвта при възрастния човек е около 7-8% от неговото тегло, а при децата е повече – до 15%. Когато хемоглобинът е чист, и кръвта е чиста, което се определя, както вече отбелязахме, от психичния живот на човека. Тогава кръвта, останала в кръвните депа, не дава утайки от отровни вещества и човекът е здрав. Но ако тя е нечиста, то в тези депа се създават утайки, които предизвикват заболяването им. Движението на чист въздух, изкачването по планините, богатият и чист психичен живот са най-доброто състояние за човека.

Известно е също, че не всички клетки в тялото на човека имат нуждата от еднакви количества кислород. Така

например мозъчните клетки, клетките в главния мозък, които са най-съвършените и са командните в човека, имат нужда от двадесет пъти повече кислород, отколкото, да речем, мускулните и всички други клетки. Недостигът на този кислород за мозъчните клетки и причините да се възпрепятства неговото отиване там води до отслабване на интелектуалните способности и на паметта, а много често и до реди психични нарушения. Такива изяви ние окъчествяваме като склероза.

За да може на мозъка да му бъде гарантирано това хранване на мозъчните клетки, човек трябва да прави всичко възможно циркулацията на кръвта там да бъде пълна и задоволителна. Циркулацията на кръвта в мозъка се осъществява при приятна възбуда и при интелектуална работа чрез най-тънките кръвоносни съдове, наречени капилляри, а това нещо се постига с богати, разнообразни впечатления и преживелици, при пътуване, ходене, при срещи и разговори с добри, сърдечни и интелектуални хора, а също и при допадаща на човека работа – физическа или интелектуална. Изобщо – при богат психичен живот.

Това е от особена важност и необходимост за възрастните хора. При това положение капиллярите се разширяват и кръвта свободно и богато идва до мозъчните клетки. При хора, които имат затворен, еднообразен живот, при скучна примитивна обстановка, когато хората са потънали в мрачни мисли, в критичност и във вечно недоволство, търсейки навсякъде недостатъците, те са изложени на опасността от недохранване на мозъчните клетки с кислород; и оттам идва нарушението на психичната и интелектуалната изява. Това става, защото при този начин на живот капилярните съдове се свиват и дават по-малка пропускателна способност на кръвта, а оттам – и на кислорода в мозъчните клетки.

Затова мъдреците са казвали: „Виждайте навсякъде красивото в живота“, като привеждат и следната случка от времето на Христа. Христос и учениците Му, вървейки, един ден се натъкват на едно умряло куче. Всички от учениците Му си запушили носовете и бурно изразили недоволството си от лошата миризма, която излизала от разлагащия се труп. Христос се обърнал към тях и им казал: „Я вижте какви бели зъби има то!“.

Нека оптимизмът, радостта и доброто от всичко видяно и преживяно, нека добрата интелектуална работа да бъдат всякога в нас, за да бъдем здрави и доволни от живота.

октомври 1981 год.

ПРАЗНОТО ПРОСТРАНСТВО

Един от сериозните въпроси, който е занимавал, а занимава и сега учените, е въпросът за празното пространство, пространството в междузвездния мир. Какво е то – абсолютно празно ли е, или е запълнено с нещо? И с какво е запълнено? Да се приеме, че това пространство е лишено от всякакво съдържание, е съвсем неприемливо, защото през него протичат сили като гравитацията и реди други силови течения, идващи както от Слънцето, така и от всички други небесни образувания, преминават разни сигнали, каквито радиотелескопите и другите свършени уреди за изследване на небесната сфера долавят.

Следователно за това пространство не може да се приеме, че е празно, защото трябва да има нещо, което да осъществява това разпространение. До същия извод сти-

гат и някои учени, като казват, че абсолютно празно пространство, лишено от всякакво физическо съдържание, не може да бъде арена за разпространението на каквито и да било вълни, или казано още – на силови течения.

Капиталната грешка на тези учени е, че те приемат, че това пространство може да е изпълнено с някакво физическо съдържание, но неясно и неразбрано и за самите тях, което нарекоха *етер*. За естеството на това вещество, за съдържанието на този етер те се помъчиха да създадат разни модели, като приемаха между другото, че то е някаква идеална течност, или пък че етерът е някакъв друг вид вещество, различно от това, което ние познаваме, без, разбира се, да могат да пояснят какво е точно то. Очевидността обаче доказва, че каквито модели и свойства да се приписват на този етер, той в никакъв случай не може да обясни всички явления, които мировото пространство ни поднася. Ако се приеме съществуването на каквато и да било материална субстанция там, то в никакъв случай не можем да обясним и редица очевидни факти.

Така например днес учените разполагат с редица уреди, които им дават възможността да долавят сигнали от небесните образувания, намиращи се от нас на десет милиарда светлинни години. Една светлинна година е равна на разстоянието, което светлината ще измине за една година, като се движи с 300 000 км в секунда. Все пак ще трябва да приемем, че тези сигнали са силови течения. Естествено е да си зададем въпроса как те биха преминали такива непонятни за нашите представи грамадни разстояния, ако в пространството има каквато и да била и от каквото и да е естество материална субстанция, наречена с някакво име – етер или нещо друго.

Интересен случай ни поднася също и гравитацията – взаимното привличане на телата. Макар че за нея все още нямаме ясна представа, ние не можем да не приемем, че тя е някакъв вид силово течение. Интересното за гравитацията е, че тя се разпространява многократно по-бързо от скоростта на светлината. Тя все още е неустановена и затова засега се приема, че има мигновена скорост. Един от учените, уморени от безплодни опити да създагат някакъв непротиворечив модел за този етер, се провиква: „Идеята за етера е напълно провалена“. След това интересът към този проблем угасва и престава за известно време да занимава учения свят.

Но човешката мисъл не може да спре, фактите се налагат – те „богат“ и искат своето обяснение. Трябва да има нещо в мировото пространство, но щом не е етер, тогава какво е то? И защо трябва да има нещо там? За да се обяснят реди проблеми, трябва да има нещо, което да бъде проводник на силовите течения, изпълващи мировото пространство. И по този случай Айнщайн в трудовете си от 1910 г. отбелязва: „Не може да се създаде задоволителна теория, ако се откажем от съществуването на някаква среда, запълваща цялото пространство“. Но ако приемем, че тази среда има материален характер, то от каквото и естество да бъде тя, това ще оказва съпротивление и в такъв случай бавно, но сигурно всичко би спряло и замряло в един непрогледен покой, включително и движението на небесните тела.

Интересно е също, че ако вземем да плиснем една кофа с вода в пространството с безтегловност, то тази вода ще приеме формата на топка – на сфера. Тези, които искат да обяснят това явление, го правят с изрази, които и те не разбират, като казват, че силите на повърхностното на-

прежение щели да съберат водата на кълбо. Какви са тези сили и откъде се взеха те? Това не могат да обяснят, защото и те не знаят, нито пък разбират какво казват.

Учените тук дават едни изрази, както и при много други случаи, на словесна шашарма. Кълбо в мировото пространство образуват не само каквито и да било течности, но и всякакви други състояния на веществото – газове, прах и пр. Ние виждаме, че наистина е така, защото всички тела в мировото пространство имат сферична форма. Такива са космическите обекти, като почнем от кометите, които не са нищо друго освен най-разредена материална субстанция. За тях Аристотел⁵⁴ казва, че са изпарения от небесните тела, а един съвременен учен казва за тях, че са едно голямо „нищо“. Докато са далече от притегателната сила на големите небесни образувания, те имат сферична форма. Едва когато дойдат до тях, телата такива, каквото е например Слънцето, придобиват този свой характерен образ на разтеглена форма. А като стигнем до всички небесни образувания, виждаме, че те приемат все сферична форма. Ясно е, че има нещо в мировото пространство, което дава този ефект.

В началото на тридесетте години на нашия век бяха открити тъй наречените *елементарни частици*, които връхлитат върху нашата Земя и изпълват също и цялото мирово пространство. Те носят със себе си непонятна за нашите представи енергия и се движат със скорост, близка до тази на светлината. Откъде те вземат тази енергия, която носят и която им дава възможността да се движат с такава скорост? Учените, които дотогава приемаха, че енергия може да имаме само от разпадането на веществото, пресметнаха, че ако тези елементарни частици, излизайки от Слънцето, получават от него енергия,

то Слънцето за три милиарда години щеше да се свърши в процеса на разпадане, давайки им сила. Ако пък те изтичат от небесните образувания на нашата галактика, то тя щеше да се свърши за десет милиарда години. Няма нужда да се доказва, че такова едно предположение е неприемливо, защото съвсем очевидно е, че нито Слънцето се е свършило, нито пък отива към свършване. Същото е и с нашата галактика.

Малко по-късно гениалният учен физик, по произход италианец – Енрико Ферми, предложи теорията, че тези елементарни частици, излизайки от небесните образувания, минават през мировото пространство, което не е нищо друго освен необятно по своето могъщество силово поле, както можем да го наречем. Това именно силово поле им предава силата, която те носят със себе си, а също и възможността да се движат с такива скорости. Това нещо се установи по-късно.

Следователно мировото пространство не е празно, но не е пълно с някаква материална субстанция, а с необятно по своите качества силово поле. Този миров силов океан е навсякъде и във всичко и носи в себе си не само необятна по своето могъщество сила, която движи всичко, но и абсолютното съвършенство, абсолютната Мъдрост, абсолютната Истина, абсолютната скорост, а също и Любовта. Тези качества този океан ги предава с течение на много милиарди години на всичко, което се създава.

Известно е, че сферата е най-съвършеното геометрично тяло. Оттам и всяко вещество, попаднало само под въздействието на мировия океан, ще придобие формата на сфера, като още в своето формиране то влиза в пътя на един непрекъснат прогрес, на една вечна еволюция, и в този процес това нещо придобива все повече и повече от качествата на това абсолютно съвършенство.

Елементарните частици са израз на едно голямо съвършенство, ала и там има градация. Досега са открити около двеста вида от тях, които се различават както по своите качества, така и по силата, която носят, и по скоростта, с която се движат. Това е според градацията на тяхното съвършенство. Колкото то е по-голямо, толкова те имат възможността да използват по-добре онова, което могат да получат от мировия силов океан. Едни от тях – по-несъвършените, могат да приемат и да носят по-малко енергия; и още в атмосферата на Земята те се поглъщат. Други достигат до Земята, като някои от тях проникват и по-дълбоко, а други – все по-дълбоко, според силата и скоростта, които те имат.

Но има и такива, каквото е например тѣй нареченото *неутрино*, което без абсолютно никакви спънки минава не само през нашата планета, но и през всички небесни образувания и навсякъде във Вселената. Това е израз на изключителното му съвършенство, което му дава възможността да приема повече от другите частици от съвършените качества на този океан, без да знаем каква още работа върши, идвайки при нас.

Гравитацията е също една изключително голяма изява на пространството. Тя включва в себе си привличането, което е израз на най-съвършеното проявление на този миров силов океан, което ние наричаме *Любов*. Затова тези силови частици, които някои учени наричат *гравитони*, имат това качество – да се движат с най-голяма мигновена скорост. А силата има зърнеста структура – установяват големите учени Макс Планк⁵⁵ и Айнщайн.

Това нещо не се отнася само до тези частици, но и за всички изяви на живота. В минералния свят колкото едно вещество е по-съвършено, толкова то е по-способно да

създаде по-изящна и красива форма. Например така е при скъпоценните минерали. Това се отнася и за живите форми, включително и за човека. Искан ли човекът да може да притежава и да се ползва от необятните безкрайни богатства на мировия силов океан, той трябва да търси и да придобива съвършенството.

На това силово поле, изпълващо пространството навсякъде и във всичко, великите Учители на човешкия род са му давали и различни имена. Учителят на египетския народ, донесъл и дал тяхната култура – Хермес, го е нарекъл Тао. И Саабей Бен Аадес – великият учител на халдейския народ, донесъл там и науката за звездния мир – астрономията и астрологията, го е нарекъл Аллах. Учителят на индийския народ много преди Кришна – Азман Бера, името на когото е преобразено в Брама и който е смятан там сега за върховно божество, е донесъл не само културата на този народ, но и големите възможности за ползване на сили от този океан. Тези възможности най-добре са запазени там, затова го е нарекъл Тамвас.

Заратустра – великият учител на Средна Азия, е обърнал вниманието на народите там към Слънцето, към неговото утринно посрещане и към грамадната полза от това, затова е нарекъл силовото поле Мардук. Мойсей – водачът и законодателят на еврейския народ, го е нарекъл Йехова. Лао Дзъ и Конфуций – учителите на китайския народ, го нарекоха също Тао. Христос го е нарекъл Отец Мой. Мохамед – съзателят на ислямската религия, е приел онова име на този силов океан, което Саабей му е дал – Аллах. Днес някои хора от народа го наричат Бог, а учениците – необятен миров силов океан.

Известно е от механиката, че колкото дължината на вълната на едно силово течение е по-къса и по-малка, тол-

кова това силово течение носи по-голяма сила и енергия. Дължината на вълната на необятния миров силов океан е безкрайно малка, безкрайно къса, затова и неговата сила е безкрайно голяма. Тъй като до този момент нямаме уреди, които да могат да доловят такива безкрайно малки дължини на силовите течения, то ние и не можем да ги уловим, както е например с тъй нареченото *неутрино*, за което вече отбелязахме, че има изключително къса вълна на своите вибрации и затова е неуловимо. Затова съвсем правдиво приемаме неговото съществуване по-скоро за теоретично. По тази причина самото съществуване и същността на този необятен миров силов океан е още загадка за някои учени.

октомври 1981 год.

ОТКРИХ, ЕВРИКА!

Мъдреците от древността отбелязват, че човек не може да измисли нещо ново като плод на мъдростта и на знанието, или пък да направи нещо, ако то не съществува, ако не е създадено вече в природата. Човекът, неговият мозък има възможността само да се докосне в своето търсене до разрешението вече проблем в природата. Когато този мозък търси, когато напират да разреши известна задача, той някак съвсем неочаквано я намира, само в някакъв миг, който ние определяме с думите: „Сетих се, проблесна ми“. Осенен от внезапния изненадващ дар, че е намерил решението на задачата, той извиква: „Сетих се, открих, еврика!“.

Интересен е този миг на едно неочаквано просветление, който в никакъв случай не може и не трябва да се обяснява като плод на едно безпътно блуждаене на фантазията. Не, ни най-малко – това е плод на едно чисто безкористно търсене, лишено от всякакви нисши побуди за намирането на решение на някаква задача. При това търсене човешката мисъл, съпътствана от знанието и мъдростта, успява да проникне в една висша изява на природата, в един свят, наречен Истина. Там, в този съвършен свят, в който всичко е разрешено, мисълта успява да се докосне, да намери решението на търсения проблем. Там всички идеи, които са вълнували човека, които го вълнуват и сега, а и ще го вълнуват в бъдеще, са разрешени. Човекът остава само да търси и да намира разрешението им. В много от задачите, които вълнуват човека и за които се търси разрешение, природата отгадна е вложила осъществяването им в своите творци, в живите форми, които е създала. Това особено ясно е изразено в по-старите живи форми, създадени на Земята.

От всички живи форми на нашата планета ние ще трябва да приемем, че насекомите са едни от най-старите създания. Защото от всички видове живи форми, които имаме сега на Земята, на брой около 1 500 000, само насекомите в своя изключително дълъг период на съществуване са създали 1 000 000 видове. Докато всички останали – във водните площи, по земята и във въздуха, в явно по-късия период на своето съществуване, са създали само 500 000.

Чрез насекомите човекът може да намери учудващо със своето съвършенство разрешение на реди въпроси, които отговори търси. Много от тях могат да живеят при условия, при които никоя друга форма не може да живее. Така например молецът може да живее без вода. Дървени-

цата може почти две години да мине без храна. Бълхите могат да правят скокове, каквито никое друго живо същество не може да прави пропорционално на своето тегло и мускули. Със своите възможности летателният апарат на насекомите е най-съвършеният. Нито птиците, нито човекът е достигнал тяхното съвършенство. Всеки, вярвам, се е възхищавал от светулките, които през топлите летни вечери така приятно просветват. На учения свят са известни около 2 000 вида светулки.

Онези, които са имали възможността да гържат в ръката си светулка, са се убеждавали, че тя свети, но нейната светлина не издава топлина, не пари. Светлина без топлина! И в океаните, и в морските дълбини имаме живи форми, които също светят, без светлината им да е топла. Изследванията са установили, че енергията, която светулките и тези светещи живи форми във водите отделят, за да получат светлина, се използва изцяло за тази цел, или както по-точно се определя, тя е 98%. Когато ние, хората, в настоящия момент използваме енергия, за да получим светлина, какъвто е случаят с електрическите крушки, то от изпратената енергия за тази цел се използва само едва 5%. Останалите 95% се губят, прахосват се за преодоляване на съпротивлението, което проводниците оказват. Тази енергия в случая се трансформира в ненужна топлина.

Ясно е оттук каква грамадна икономия би се получила от енергията, тъй ценна за човека, ако можехме да се възползваме от метода за получаване на светлина, приложен от природата при светулките и при някои от тези други живи форми. Цяла армия учени работят в това направление, но макар и досега да не са успели, то ще гоиде генят, когато в главата на някои от тях ще проблесне идеята, залегнала при светулките.

Комарите също ни поднасят нещо смайващо. Тяхното хоботче е толкова тънко, и при това е кухо, но с него комарът може да пробива човешката кожа и да смуче кръв, без да се счупи или да се огъне. Човешкият рог в търсене на здрави и устойчиви материали все още не е намерил и направил от такъв материал една толкова тънка нишка, като хоботчето на комара, способно да пробие човешката кожа, без хоботчето да се изкриви или счупи. И още много примери могат да се приведат, където природата със своите необятни възможности ни показва нещичко от тези възможности, непознати и недостижани от човека.

Природата дава възможността човек да се докосне до дадена идея, тя да блесне в него, но до осъществяването ѝ тук, на Земята, при условията, които тя ни поднася – условия на инертност и ограничения, трябва много усилия и труд за реализирането на този проблясък. По този случай ето какво казват някои от онези, които са имали случая да получат проблясъци, даващи възможността за реализирането на постижения, имащи голямата заслуга да улеснят човешкия живот, тъй наречените гениални хора.

Веднъж в един разговор със свои близки знаменитият математик Гаус, като се напъвал да разреши някаква сложна математическа задача, казал: „Аз вече ясно виждам решението ѝ, но още не зная по какъв път да стигна до него – много ще трябва да работя за това“.

Едисон⁵⁶, този гениален човек, който даде електрическата крушка на човешкия род, пак при един разговор казал: „Добрите изобретения се състоят само от един процент вдъхновение и талант. Останалите деветдесет и девет процента са труд и пот на челото“. И наистина се установява, че само за да регистрира резултатите от опитите със своята лампа, той не само се е напъвал и напрягал,

като е изписал 200 бележника с общо 40 000 страници, а за всяка бележка се крие мъчителната подготовка на самия опит и направата на опита. А за да се получи сегашната електрическа крушка, знае ли някой колко още умовете са се напъвали и колко труд е положен за търсене на нейното усъвършенстване?

Природата обаче невсякога пристъпва до този метод на мъчително търсене за реализирането на дадена идея. Понякога не е необходимо тя да поставя големи трудности, които трябва да се преодоляват, за да се постигне нещо. Природата поставя трудности за постигането на определено нещо, защото е необходимо този път да се измине, за да донесе той на човешкия род знания и мъдрост, които ще му трябват и за други цели. В своите безкрайни възможности тя намира и най-лесните пътища, с най-малките разходи, за осъществяването на дадена цел.

Такъв един случай имаме с големия руски писател от миналия век Михаил Юриевич Лермонтов⁵⁷. Известно е и биографите му подчертават, че той е бил не само много гаровит писател, но е бил добър и като художник, а също е обичал да се занимава и с математика. Една вечер край топлатата печка Лермонтов се заловил да решава една задача. Дълго се мъчил той, но не успял да реши задачата. Унесен в този напън, задрямал. Изведнъж гледа пред себе си човек с малко странно облекло да му показва как трябва да се реши задачата. След като свършил решението, странникът изчезнал. Лермонтов се събужда, хваща се за молива и решава задачата по указанията на този странник. Решението излиза абсолютно вярно.

След това Лермонтов, в съзнанието на когото образът на този странен посетител се е запечатал много добре и ясно, нарисувал образа точно такъв, какъвто го е

визял. Когато нарисуваният портрет е бил разгледан внимателно и са го сравнили с ред образи на изтъкнати математици, се е оказало, че той напълно съвпада с портрета на големия математик, открил логаритмичните таблици, живял много преди това. Отбелязва се, че рисунката на образа е била запазена в някой от руските музеи.

Човек се натъква на проблясъци не само при тези специално изразени случаи, те се срещат не само при тѣй наречените гениални хора. И в ежедневиия живот, при всяка работа, при всяка професия на обикновените хора имаме случаи, при които всеки човек повече или по-малко се натъква на такива внезапни хрумвания, на госецания, когато е необходимо да се разреши някоя трудност. Това разрешение, това прозрение в многото случаи не идва в периода на бурния напѣн на мозъка, който търси разрешението, а по-скоро когато активизираният вече към даден проблем мозък се остави спокоен. Тогава той намира по силата на някаква привлекателност в този свят на Истината как да се докосне до разрешението, което природата отгадна вече е гала.

Тихо, безшумно го поднася тя, така че човек често пъти не може веднага и изведнѣж да оцени неговото голямо значение. Проблясъкът се явява внезапно и той, както отбелязват гениалните хора, никога не се ражда в уморения мозък. Той особено охотно идва в приятен, тих, слънчев ден, в часове на спокойна, задоволяваща разходка из горичките и поляните. Това отбелязва един от онези геници, които са имали много проблясъци за големите общочовешки проблеми.

Все пак за да се достигне до един такъв момент, човешкият мозък трябва да бъде подготвен както да голови този проблясък, наречен интуиция, така и да притежава

възможността да бъде добре организиран и облагороден, за да се намери начинът, методът за осъществяването на този проблем.

Интуицията е едно качество, една способност в човека от много висок ранг, която се дава от една жлеза, намираща се между двете хемисфери на главния мозък, в черепната кухина на човека. Тази жлеза, в настоящия момент на човешкото развитие голяма колкото едно бобено зърно, е наречена от днешните учени *пинеална жлеза*. Те обаче досега не са намерили задачата, службата, която тя има за човека. Нека се знае, че природата нищо не създава без цел и задача и самият факт, че тя се намира на такова специално място, всред най-съвършения орган на човека – неговия мозък, явно трябва да ни даде основанието за нейната изключителна важност, за нейната голяма и деликатна задача.

Мъдреците всякога са обръщали внимание на тази жлеза и са казвали, че нейната задача е да дава на човека интуицията – възможността да може да бъде в контакт, да може да се докосва до света на Истината. В различните хора тя е в различен стадий на своето развитие, оттам и различието в способността на отделните хора да имат по-силна или по-слаба интуиция. Тази жлеза според великия учител Саабей, дал на човешкия род науките за звездния мир – астрономията и астрологията, се намира под влиянието на силовите течения, изхождащи от планетата Нептун. И наистина, когато нейното влияние е силно изразено, което можем да видим в хороскопа на човека, а тогава имаме и един добре организиран и облагороден от Слънцето мозък, то и интуицията е ясно изразена.

Тези течения на планетата Нептун създават и оформят също и мозъчните центрове в най-горната теменна

част на мозъка, където се намират центрoвете, които дават най-благородните, чисти, безкористни, меки, топли чувства и прояви на човека. Тогава тези центрове подхранват тази жлеза, което ѝ дава възможността правилно да се развива – и оттам да дава на човека тази способност на интуицията, която в своето развитие донесе и ясновидството.

Човек трябва да подхранва благородната природа в себе си, за да има даровете на тази жлеза – една висша творба на природата.

декември 1981 год.

ЗАКОНИ ОТ НЕБЕСНАТА МЕХАНИКА

Всяка сила съобразно своето естество и качество дава израза си в движението, което осъществява, и във формата, която създава. Защото всичко, което имаме, е форма и движение като плод на една изява на силата. Това нещо е особено ясно изразено в законите на небесната механика, действащи в Слънчевата система.

Мъдреците от древността са казвали, че силите, които са създали Слънчевата система, са създали и човека. Оттам е и тясната връзка между законите, които управляват Слънчевата система, и тези за човека. В Слънчевата система имаме създадени тела – форми, които осъществяват движения. Съобразно вида и всичко онова, което носи в себе си дадено тяло, и според начина, по който се осъществяват движенията при него, ние ще можем да съдим за естеството и качеството на силата, която е создала формата и която осъществява движенията при нея.

Това нещо ще го намерим и в човека, защото и при него имаме слънчева система – поле, където силите, създали тази система, се проявяват. В Слънчевата система имаме едно Слънце, което е един висш организиран и облагороден свят; свят, където силата е намерила израз на едно изключително съвършенство, като е создала тялото и движенията, които тя осъществява, в един съвършен вид. Тази сила има за задача да организира и облагородява силите, които са създали планетите и движенията, които те осъществяват. Така също и в човека има една висша природа, която има за задача да организира и облагородява силовите течения на планетите в човека, създали и оформили неговите качества, способности и устрем за изява. Разбирайки и виждайки законите на небесната механика в Слънчевата система, човек много добре ще разбере своите прояви, проявите на хората около него и пътя към тяхното организиране и облагородяване.

Законите на небесната механика са изнесени от гениалния математик и астроном Йохан Кеплер⁵⁸, живял между 1571-1630 г. от нашата ера, в три основни закона. Първият закон гласи, че планетите в Слънчевата система се движат по елипси. Известно е, че елипсата е затворена крива, която има два центъра, наречени от нас фокуси. Но защо планетите се движат именно по такива пътища и защо тези пътища при различните планети са различни, като някои от тях се движат по елипса, близка до окръжността, например Венера, а други се движат по такъв път, който е по-далече от окръжността – в по-разтеглени елипси, както планетите Меркурий, Марс и Плутон. Защо това е така? Този въпрос не го е разрешил нито Кеплер, нито пък някой друг учен след него. Обяснението на това явление дава астрологията. Тя го обяснява с естеството и

качеството на силите, които са създали планетите и цялото слънчево семейство. Кеплер е бил и голям астролог и може би е знаел причините, обяснени от астрологията, но не е посмял да ги изнесе.

Силовите течения, които са създали планетите и са се изразили в техните движения, са били различни както по своето естество, така и по своето качество. Всяка планета има две ясно изразени движения. Едното е около своята ос, а другото – около Слънцето, което се изразява в скоростта, с която планетата обикаля, и във формата на самия път, по който тя се движи. И едното, и другото движение издават нещо от естеството на силата, която се е проявила там, а с това показват и влиянието, което тази сила ще окаже на човека.

Така например Луната, Меркурий и Венера се движат бавно около своята ос. Луната се завърта за 27 и половина земни геноноция, Меркурий – за около 60 геноноция, а Венера – за около 243, като движението на Венера е обратно, от изток към запад, така че ако ние сме на Венера и искаме да посрещнем изгрева на Слънцето, ще трябва да се обърнем с лице на запад. Това бавно завъртане се отразява и на естеството на силите, изтичащи от тях и оказващи влияние върху човека.

Скоростта на околоосовото движение според астрологията определя възможността за инициативата за вземане на решение и осъществяване на средствата за изпълнението на взетите решения. При тези планети и при Луната силите, които изтичат от тях, създават мързела, подтика да се отлага изпълнението, а също и желанието ако нещо е неотложно за изпълнение, някой груз да го изпълни. Както Слънцето прави усилия да ги завърти с по-голяма скорост около оста им, като създава око-

ло тях специален рог сили, които ние наричаме магнитни полета, така също и човекът трябва да прояви грижата за изправяне на този недостатък на силите, които изтичат от тези тела, оказващи влияние върху него.

Силовите течения на Меркурий създават бърливостта - склонността да се разказва какво е станало и как да се постъпи. Но човек да поеме сам грижата да се залови за изпълнението на задачата - това той не прави. Луната и Венера обичат спокойствието, безгрижния и без тревоги живот. Те бавно се въртят около оста си - слаба е тяхната инициатива за творчество.

От всички планети в слънчевото семейство Юпитер има най-бързо околоосово движение. Тази най-голяма планета с диаметър от около 140 000 км се завърта около своята ос само за 9 часа и 50 минути. Затова силовите течения, които изтичат от него, носят за човека ярко изразения подтик за вземане на най-голяма инициатива в осъществяването на всяка една поставена задача. При това неговата ос на въртене е най-изправена от тези на другите планети, което значи, че на Юпитер няма годишни времена, няма сезони, както например на Земята и на другите планети. На Юпитер има само пролет.

Наклонът на оста на планетата определя идеиния ѝ свят. Колкото една ос на въртенето на дадена планета е по-изправена, толкова идеите, които могат да дойдат от нея, и методът за тяхното осъществяване е по-правилен. В това отношение силовите течения, изхождащи от Юпитер, са най-добрите за създаване на хора, способни за ръководители. Човек трябва да дава път и да подхранва тези сили, за да може не само творческият пламък в него да се прояви, но да видим и възможността му да се докосва до правилните идеи и методи за тяхното осъществяване.

Този творчески пламък, този устрем за творчество ще тласне човека по-бързо по пътя на неговата еволюция.

Творческата активност подсилва цялата човешка природа, мисълта, чувството, волята му, което ще му гонесе по-голяма светлина за разбиране на природата, а оттам и голямата полза – придобиване на Мъдростта. Самата планета Юпитер Саабей и древните халдейски звездобройци, неговите ученици, са я наричали Мулу-Баб-Бар, което ще рече „подобен на Слънцето“; или както някои други още са я наричали – „малкото Слънце“. И наистина, сегашните астрономи констатирали светли петна в екваториалната област на тази планета, а също и едно голямо ярко петно над екватора на Юпитер, дълго 50 000 и широко 10 000 км. Установено е също, че планетата има едно топлинно излъчване. Всичко това ясно говори, че Юпитер е прег прага на възможността да встъпи в една нова фаза на еволюционния път на небесните тела, в този случай да стане като Слънцето, да стане слънце. По този път трябва да върви и човекът.

Другото движение на планетите е това около Слънцето. Пътят им около него, както отбелязахме, е елипса. Древните мъдреци са казвали, че в единия център фокус е Бог със Своите закони – висшите морални принципи; а в другия – човекът със своите отпадъчни разбирания. Колкото тези два центъра са по-раздалечени, толкова е по-голяма и разликата между тях, а с това и жаждата на човека със своите принципи и закони да определя своя път на живота. Древните мъдреци са казвали също, че щом всеки човек иска да оправя сам своя живот, със своите принципи и закони, той непременно ще стигне до катастрофа.

Тази мъдрост е много добре изразена в легендата за сина на Слънцето Фаетон, който, като искаше със своите

принципи и закони да ръководи живота си, загина от катастрофата, която му докара неговото ръководство. Тази легенда отразява загиването на планетата Фаетон, която се е движила в орбита между Марс и Юпитер. Останките ѝ са сегашните късове, движещи се там, тъй наречените астероиди. Истинският смисъл на човешкия живот е той да се ръководи от свършените принципи на природата – от чистите морални принципи, за да може неговият път да има само един център, да бъде окръжност, за да може и той да каже като Христа: „Аз и Отец Ми сме едно“.

Меркурий, който, както отбелязахме, има значително разтеглена орбита, което ще рече, че двата центъра на неговата орбита са на далечно разстояние, погнася на човека със своите влияния също и ясно изразени егоистични стремежи. Да се приеме, че грижата само за себе си, само за своите нужди, че безогледното отношение към другите по отношение на техните права и нужди ще направят човека щастлив – това е изключено. Един такъв свят само от егоисти би бил невъзможен. Това ще бъде свят на непрекъснати войни. Грижата за общото благо е важна. „Това, което гадеш, е твое“ – са казвали пак същите мъдреци.

Така че егоизмът като проява на човека трябва да бъде ликвидиран. Това ще рече да накараме силовите течения на Меркурий в нас, в нашия ум, да се движат в окръжност. С други думи усетът за справедливост и грижата за общото благо трябва да бъдат на ръководно място в живота на човека. По този начин той ще може да се ползва от всички блага, създадени от разумните същества в природата.

Разтеглената орбита на Марс пък дава качествата на неговите сили да тласкат човека да мисли, че чрез грабежи и насилие, като присвоява чуждото благо, ще може

да живее и да създаде за себе си щастлив живот. Но същите мъдреци са казали, че колкото и голяма да е една сила, щом като човек проявява насилие и грабеж за присвояване на чуждите блага, за да живее добре, всякога ще се намери и ще гоиде друга, по-могъща сила, която ще я ликвидира. Така че и този човешки закон, за който се мисли, че човекът ще може да живее и да се проявява, е напълно погрешен и той ще бъде пометен. Така че работи и отдавай своите сили за закрила на слабите и онеправданите.

Разтеглената орбита на Плутон дава на човека и един зловещ устрем, който го тласка да мисли, че за осъществяването на неговите задачи е необходимо да се смаже и ликвидира по пътя на постигането им всичко, което се срещне. Той иска да ограничава и спъва всяка проява на живота. Плутон тласка човешкия ум към заблудата да не разбира, че пълнотата и красотата на живота сега в изобилието на живите форми, спазващи принципите на природата, и на възможността им да се проявят. Затова природата създава непрестанно такива форми, създава и условията за тяхното проявление.

От всички планети на Слънчевата система Венера има най-идеална орбита - почти окръжност. Затова изтичащите силови течения, подтиците, които тя създава, макар и бавни, определят стремежа към изящното, красивото, топлиите и нежни отношения на човека към всичко, което го заобикаля. Но планетата, както отбелязахме, се върти обратно около своята ос. Това създава подтик към оригиналността, но съчетана с изящното, красивото, съвършеното.

Древните мъдреци, пък и това е вярно и сега, са приемали, че окръжността е най-съвършената крива затворена равнинна фигура. В нея всички точки са на еднакво раз-

стояние от една вътрешна точка – нейният център. Това е означавало, че тя е израз на справедливостта и на еднаквите топли и хармонични отношения. Освен това от всички криви затворени равни фигури с еднаква дължина тя затваря най-голяма площ. Тук ясно е изразена великата разумност на природата – с най-малкото да се постигне най-голямото.

Слънцето тласка бавно, но сигурно планетите да се задвижат по орбити окръжности, както това е почти постигнато при Венера, силовите течения на която дават едни от най-благородните качества в човека. Когато и другите планети започнат да се движат по окръжности, тогава Слънчевата система ще бъде щастливо семейство. Когато човек в себе си успее да накара планетите в него да се движат по окръжности и пътищата и орбитите им да имат един център – т.е. само висшите морални принципи да тържествуват в него, тогава ще имаме съвършения човек и той ще може да каже това, което Христос е казал за Себе Си: „Аз и Отец Ми сме едно“.

Усилията на Слънцето да направи орбитите на планетите окръжности е ясно изразено. Защото планетите, движейки се по елипса, се движат неравномерно – ту по-бързо, ту по-бавно според това, дали са по-близо до Слънцето, или са по-далече от него. Когато са по-близо, те получават допълнителна сила, която им дава по-голямо ускорение, а с това получават неговата организирана и облагородена сила, която ще оправи орбитите им, а с това и техните силови течения.

Така например нашата Земя има сравнително добра орбита – малка разтеглена елипса. През месец януари тя е най-близо до Слънцето – пет милиона километра по-близо до него, отколкото през месец юли. При това положение

през януари тя се движи с 30 км в секунда, а през юли – с 28. Можем ли да си представим колосалната енергия и силата, която Слънцето придава на Земята, за да получи тя тогава едно ускорение от 2 км в секунда? За другите планети с изключение на Венера това ускорение е още по-голямо. Каква жертва прави Слънцето, за да организира и облагороди своите деца?

И човекът трябва да прави такива усилия и жертви, за да облагороди планетните сили в себе си и животът му да се ръководи от един център – висшите морални качества, за да тласка своя път към по-бърза еволюция, към все по-голяма светлина. Всичко това е изразено във втория закон от небесната механика, който гласи: при движението на планетите около Слънцето техните радиус-вектори за равни интервали от време описват равни площи.

декември 1981 год.

ХЕРМЕС

Легендите от древността разказват, че малко преди катастрофата на Атлантида – нейното потъване, великите представители на една малка висша раса, която е съществувала там, притисната от развилнялата се тълпа на друга една нисша раса, са напуснали континента. Една част от тях са дошли и в Египет. Легендите поясняват и допълват още, че първите фараони на тази страна са дошли от Атлантида. Че наистина е така, личи от гумите, които един от тези велики братя много по-късно е казал за този случай: „По времето на Атлантида ние загубихме сражението, защото не можахме да проникнем в най-гъл-

боките помисли на злото. Но сега победата е на наша страна. Ние два пъти грешка не правим“.

Един от най-ярките представители на тази раса, дошли от Атлантида в Египет, е бил и Хермес. Поради големия принос на Хермес в областта на знанието, мъдростта и възможностите за придобиване на психическите сили, а също тъй и поради написаните от него трудове, египтяните са го приели като бог, наречен от тях Тот – бог на мъдростта, знанието и силата. Всичките му трудове са се приемали като свещени. В тези написани от него трудове е имало сведения за всички науки, но най-вече за науките за звездния мир – астрономията и астрологията, а също тъй и за науката алхимия – науката за преобразуване на веществото.

И досега учените в наше време не знаят и нямат сведения откъде и от какво произхожда гумата *химия*. Тази гума произхожда от името на реката Нил, която в древността се е наричала Хепи, което ще рече „сила, която със своето разливане е способна да преобрази мъртвите пясъци в животворните житни зърна“. Арабите по-късно, когато през 640 г. завладяха Египет, сложиха пред гумата *химия* частичката *ал*, която, сложена пред всяка гума, дава едно разширение и по-дълбоко разбиране на нейното съдържание, затова от *химия* за нейното разширено и задълбочено съдържание е станало *алхимия*.

В съчиненията на Хермес са изложени също и правилата, принципите, по които фараоните е трябвало да управляват гържавата и народа. В неговите трудове е имало също тъй тържествени химни в почит и благодарност към създателя на всичко, а също и към Слънцето, което е било уважавано като бог Амон-Ра. Ето и един от химните към Слънцето:

На хоризонта щом изгрееш Ти,
не може никой жив на красотата Ти да устои,
защото си тъй лъчист, възвишен, съвършен,
макар от нас тъй отдалечен.
Земята, що си сътворил тъй благодатна,
погалваш с дланите на твоя блясък тъй нежно.
Дървета, храсти и тревички от него разцъфтяват,
животните, които също ти създаде,
по пасищата игриви с радост пасат те.
И птичките по дърветата си чуруликат тъй нежно,
те пляскат с крилцата си в твоя чест.
И всичко, що умее да лети,
в простора към тебе все трепти,
защото с топлината и светлината твоя
живот им даваш Ти и радост.
Щом изгрееш, всички тръгват по реките.
Лодки тръгват с мъже, жени и палави деца,
птищата се изпълват с народ,
тласкан от живота, що им носиш Ти.
Дори и рибките в реките от радостта на деня
високо над водата скачат те към тебе.
Всичко оживява, радва се тогаз,
когато озариш с лъчите си Земята.

На Хермес е дадено името Трисмегист – трижди величайший, защото той е бил велик и в трите полета, както са се изразявали тогава. В интелектуалния свят е бил мъдрец, в емоционалния е владеел умението да управлява гържавата и народа, а в света на волята е бил жрец – владетел на силите.

Интересно е изказването на Хермес за Бога – първичното начало, което той е наричал Тао. В съчинението *Асклепий*, или *разговор за боговете*, представляващо пре-

Вог от гръцкото съчинение *Логос Телеос*, Хермес изказва следните мисли: „Нашата мисъл не може да си представи Божественото и нашият език не може да го определи, защото като безтелесно, невидимо, без форма, то не може да бъде схванато от нашите сетива. То е вечно и не може да бъде измерено във времето. Божественото е безусловна Истина, безусловна Мъдрост, безусловно Могъщество. А безусловното и неизменното не може да бъде разбрано на Земята. Истината е вечна и неизменна. Тя не може да съществува на Земята. Защото тук всичко се изменя, преобразява и разрушава. Всичко, което загиба, е лъжа. На Земята всичко се разрушава и се ражда. Всяко раждане е последица от разрушаването. Всичко, което е създадено и е видимо, е само подражание на Истината. Истината е нематериална и вечна“.

Не по-малко интересен е и друг един трактат на Хермес, известен под името *Пимандър*. В него се води разговор между висшия разум, наречен *Пимандър*, и човешкия разум. Там се казва: „Мисълта е Бог-Отец, Словото е Неговият Син, те са неразрушимо свързани във Вечността. Мисълта и словото дават израз на всемогъщото. От това всемогъщество излизат седем Духове, седем силови течения, които действат в седем кръга. Действието на седемте силови течения в тези кръгове създават съдбата“.

Наистина от гледището на астрологията планетните силови течения за всеки човек определят не само неговите качества и способности, но и неговата съдба. По-нататък се казва, че Бог е създал човека „по Свое подобие и му е дал власт над земната природа“, и че човекът е искал да се сравни с Бога, да проникне в затворените за него кръгове на знанието, мъдростта и възможностите; също като Него да може да създава и твори. И докато в Библията е

отбелязано, че човекът заради това е бил наказан и изгонен от рая, то Хермес е казал, че Бог не е наказал и изгонил човека от рая, а му е казал: „Щом искаш да бъдеш творец като Мене, ти ще трябва да учиш, да придобиеш Знанието и Мъдростта, а също и Силата, което ще ти даде възможността бавно, но сигурно все повече и повече да твориш. Това нещо ти ще придобиеш в един свят на промените. Ти ще минаваш и през смъртта, и през гибелта, за да познаеш законите на промените, преходното и измамното, и да търсиш вечната Истина“. Чрез постепенното освобождаване на човека от илюзиите и примамките той ще има възможността да проникне в скритите тайни на природата.

Легендите казват, че когато Александър Македонски⁵⁹ през IV в. пр.Хр. е освободил Египет от персийското робство, жреците, които са го почитали и уважавали като освободител, са го завели в гробницата на Хермес. Там той е намерил една изумрудена плоча, на която е имало изписани слова. Всичко, написано там, е известно под името *Изумруден скрижал*. В него са изложени седемте принципа в природата, седемте принципа на Хермес.

Първият принцип е принципът на ментализма – принципът на Мисълта. В него се казва, че всяко нещо, което е създадено и което имаме, както и всяко нещо, което ще се създаде и което ще имаме, е плод на мисълта. Тук Хермес ясно подчертава силата и могъществото на мисълта като творец и създател на всичко. Затова задачата на човека е щом иска да бъде творец, а творчеството е най-хубавото нещо, значи той трябва да придобие силната и могъща мисъл. А това можем да имаме само тогава, когато се освободим от света на илюзиите, което пък можем да получим, когато имаме добре организиран и обла-

гороген мозък. Че мисълта е сила, това нещо се доказва по математичен път. Един от най-големите математици в първата половина на двайцети век – англичанинът Пол Дирак⁶⁰, през 1928 г. изнесе едно уравнение от квантовата механика, с което доказва силата на мисълта. За това уравнение той получи признание и Нобелова награда⁶¹.

Вторият принцип е принципът на съответствията, който гласи: „Както горе, тъй и долу, както на Небето, тъй и на Земята“. Това е един простичък и скромен по изказ принцип, но величав по съдържание. Този принцип изнася, че навсякъде в природата, както за най-малкото, така и за най-голямото, съществува едно единство между законите и явленията в тях. Всичко е подчинено на едни и същи закони.

Така например учените и в миналото, и днес са търсили и търсят да разберат как са създадени небесните тела и Слънчевата система, планетите с техните спътници и всичко друго там. За обяснение на това те са създали и създават какви ли не предположения – сложни и по-сложни. Не, всичко това е много просто – всички небесни образувания, Слънцето и неговото семейство са създадени по същия начин, по който са създадени и кристалите, които можем да държим в ръцете си.

Но как са създадени тези кристали, за съжаление учените и досега не са могли да открият, те не знаят това. Ние всички употребяваме захар, сол и други вещества, които са кристали, но как са станали те, какви сили и закони им въздействат, за да станат те? Ние така, без да се замислим, ги употребяваме и съвсем не разбираме какво велико нещо се крие в тях. Като разберем този процес, който става пред нас, тогава ще разберем и начина, по който са се създали всички форми, включително и тези по небесната сфера.

Третият принцип е принципът на вибрациите, в който се казва: „Нищо не е в покой, всичко е в движение, всичко се променя. Колкото движението е по-бързо, толкова и съвършенството е по-голямо“. И наистина, ако вземем света около нас – минералите, скалите и елементите, в тях имаме едно шеметно движение на електроните, макар че ние не го виждаме и разбираме. Това движение бавно, но сигурно създава и промените в тях. В по-висшите изяви на живота – в растенията, животните, в човека и всичко създадено, движението като процес е ясно изразено. Да вземем и творбите на човека – влакове, коли, самолети, ракети. И там движението е на първо място, и скоростта в тях е израз на по-голямото съвършенство.

В небесния мир колкото едно тяло има по-бързо движение, толкова то е по-напред в своя еволюционен процес. Така например планетите, които са на един по-нисък стадий на еволюция от слънцата, се движат с десетки километри в секунда, докато слънцата се движат със стотици. Нашето Слънце се движи с една скорост от 250 км в секунда, а има слънца от по-висок ранг на еволюция, които се движат с още по-голяма скорост – от 500, 600, 1000 и повече километра в секунда.

Четвъртият принцип е принципът на полярността. Той гласи, че всяко нещо има два полюса. Всяко нещо си има своя обратна, противоположна страна. Например има любов и омраза; а в електричеството – положително и отрицателно. В магнетизма също има два полюса, между които протичат магнитните силови течения.

Петият принцип е принципът на ритъма, който гласи: „Всяко нещо пулсира, то има своите приливи и отливи“. Както сърцето се свива и разпуска и с това тласка кръвта на импулси по кръвоносните съдове, така и светлината

от Слънцето също се движи от него на импулси, разбира се, с много голяма честота. Айнщайн и учените днес определят, че Вселената сега се разширява и тя пулсира, в момента е в процес на разширение. Ще дойде някога и обратният процес – процесът на свиването. Всичко това е за икономия на силата и за по-пълното ѝ използване, с по-голям ефект. Затова мъдреците казват: „Природата гържи сметка и за най-малката изразходвана енергия. За времето тя не гържи сметка“.

Шестият принцип е принципът на причините и последствията. Той гласи: „Всяка причина създава и свое последствие и всяко последствие има своя причина“. Няма нищо случайно. Случайността е закономерност от един друг свят.

Седмият принцип е принципът на пола. Той гласи, че „всяко нещо си има мъжки и женски принцип“. Този принцип е във всички полета. Всяко творчество е плод на този принцип, на това въздействие.

Хермес и древните мъдреци са разбирали много добре природата на човека. Тя е в многото случаи неукрепнала, неорганизирана и необлагородена. Процесът на укрепването, организирането и облагородяването на човешката природа е един много бавен и продължителен процес, за да се достигне дотам, че човек да не може да се поддава на отпагъчните подтици, които му се поднасят – като лакомия, гордост, жажда за господство, власт, за тирания над другите.

Ако се намери пред богатството, в човека се заражда лакомията, жаждата за неговото обсебване. Ако човек придобие знанията, тогава идва гордостта. Ако той дойде и придобие силата, идва жаждата за господство, властта и тиранията. Затова знанията, които дават възмож-

ността за достигане към всичките тези предимства, са били пазени в древността от възможността да бъдат достойни на неукрепналите в морално отношение хора. Затова знанието в онези времена е било някак забулено, тайнствено, недостъпно, затворено. То не е било достъпно за всички, а само за подготвените и укрепнали хора. Ние и днес, когато стане въпрос за нещо добре затворено, недостъпно за проникването на каквото и да било, казваме, че е херметически затворено. Този израз произлиза от името на Хермес.

Великият посветен Хермес донесе и даде културата на Египет.

януари 1982 год.

КРИСТАЛИТЕ

Животът е преди всичко израз на една точност, ред, порядък и закономерност.

Така например известно е, че милиардите молекули, които се намират в една клетка, изпълняват своите функции и своите задължения по един безупречен, точен начин, в една чудна съгласуваност, съблюдавайки закони и правила, които животът носи и изисква и без които той не може да протича. Затова, за да може това велико течение, наречено живот, да се прояви в дадена материя, то първото нещо, което се осъществява в нея, е да гоиде редът, порядъкът и изпълнението от нейните частици - атомите на закономерностите, присъщи на живота.

Веществото, което ни заобикаля, го познаваме в три състояния - газообразно, течно и твърдо. Разликата меж-

ду тях се определя от степента на силите, с които отделните частици на веществото се привличат. При газовете частиците не са обвързани с голяма притегателна сила, връзките между тях са хлабави и затова те се намират в едно непрекъснато движение.

При твърдите тела имаме едно ярко изразяване на силите на привличане между отделните частици – атомите, благодарение на което те забавят постепенно своето движение, докато то се преустанови доотолкова, че тези сили да сковат атомите в дадена форма. Но това затваряне, това сковаване се отнася само до оформените частици – атомите, които дават характерното качество на веществото. Вътре в тях обаче т.нар. *елементарни частици*, които представляват изява на силите от необятния миров силов океан, продължават да са в едно непрекъснато движение. Затова в Евангелието на Йоан се казва: „И светлината свети в тъмнината, и тъмнината я не обзе“. Това сковаване не може да обхване и тези частици. Сковаването, което имаме при твърдите тела, може да се осъществява по два различни начина.

При първия начин тези сили сковават частиците по хаотичен начин в едно безредие, в безпорядък. Това става тогава, когато законите на реда и порядъка все още не са могли да проникнат във веществото. Скованото по този начин вещество учените наричат *аморфно*. От така скованото вещество диша мъртвешка инертност.

Вторият начин на сковаването се осъществява, когато в частиците – атомите, са се промъкнали първите изяви на живота, реда, порядъка и закономерността. Затова при идването на сковаващите сили атомите се подреждат в един безупречен, строго определен порядък, спазвайки някакви непознати нам закони, които животът носи и

изисква. Това сковаване на веществото учените наричат *кристално*. При това частиците в този порядък се нареждат не само в безупречен ред, но създават и съответна правилна геометрична форма, въз основа на също непонятни закони, които при различния състав на веществото създават съответно и различни форми. Така че всяка една правилна геометрична форма е израз на някакъв закон.

Големият учен и окултист Албертус Магнус⁶² в свой труд от 1280 г. отбелязва, че кристалното вещество приема гадена правилна геометрична форма като израз, като носител на някаква идея. То е начален израз на идея, слязла от идейния свят. При кристалното състояние на веществото имаме първите стъпки за изявата на живота във веществото.

Известно е какви чудни свойства притежават кристалите със своите възможности да реагират на всякакви сили, които действат върху тях, като са способни да ги трансформират, да ги преобразуват по най-различен начин. Всичко това гаде възможността на човешкия род сега да има изключителните възможности и постижения на модерната техника в създаването на всевъзможните транзистори, телевизори, електронни уреди, машини и пр. Освен това, когато твърдите кристали преминават в течно състояние - т.нар. *течни кристали*, то частиците на минерала запазват както установения ред и порядък, така също и свойствата и възможностите на твърдите кристали.

Думата *кристал* е гръцка и произлиза от думата *кристалост*, което ще рече „лег“. Кристалите са били известни още от най-гълбока древност. По всяка вероятност първите кристали, с които човешкият род е влязъл в контакт, са били водно-бистрите шестостенни кристали на

кварца. Учените на гревността са го приемали като небесна вода, охладена до такава степен, че е замръзнала и е образувала тези форми. От това ясно се разбира, че те не само са приемали висшия порядък на веществото в кристалите, но че е имало също и видове води, нещо, което и сега се приема. По-късно понятието *кристал* се свързва с правилната геометрична форма.

Не всяко прозрачно тяло има кристален строеж. Стъклото например е прозрачно, но то съвсем няма кристален строеж, а е аморфно тяло, макар че от него чрез шлифване могат да се създадат правилни геометрични форми.

Кристалите, освен онези качества и способности, за които отбелязахме, имат също и едно ясно изразено, учудващо качество. Те могат и да растат. Растенето на кристалите става чрез тяхната повърхнина, като по тях се наслаждат частици по силата на някакви непознати нам специални закони на привличането. По техните повърхнини се наслаждат частици, като се привличат само такива на веществото от същия състав, способни да се подчинят на законите в кристала. Тези привлечени молекули се подреждат по същия безупречен ред, порядък и законност, по който са били подредени молекулите в самия кристал, като спазват същевременно строго приетата кристална форма, ако разбира се, няма някакви външни препятствия. В природата са намерени кристали, тежки по няколко тона.

Учените от гревността са приемали, че всички небесни образувания, слънца, планети и пр. са кристали, които имат същите качества и свойства като познатите ни такива тук. Оттогава още те са отдавали голямо внимание за значението на кристалите и на кристалните форми.

Учените са ги разделяли на два големи класа. Кристалните форми, при които имаме еднакви правилни геометрични форми за стени, еднакви ръбове и еднакви върхове, са били в първия клас. Гърците по-късно са наричали тези кристални форми *платонически* на името на техния философ Платон⁶³. В другия отдел са влизали всички останали, които имат по-разнообразни форми за своите стени, а също за ръбовете и върховете.

Платоничните кристали са били предмет на сериозни проучвания от математиците и философите от онова време. Пет кристала от този род са се ползвали с особено внимание от учените и те са ги приемали като символи, изразяващи различните изяви на природата. Така с кристална форма, заградена с четири равностранни триъгълника, наречена сега *тетраедър*, са символизирали света на идеите – света, от който идват всички идеи, означен като свят на огъня.

Света на мисълта, или както теософите⁶⁴ го наричат – ментален свят, означен като свят на въздуха, са го изразявали като кристал, заграден с осем равностранни триъгълника. Тази кристална форма сега се нарича *октаедър*. Четири от триъгълниците, изхождащи от един квадрат, сочат нагоре, а другите четири, изхождащи пак от същия квадрат – надолу.

Квадратът като геометрична форма е бил символ на най-голяма сила, така се приема и в астрологията. Така изразената фигура показва, че човешката мисъл ще трябва с най-голяма сила да се устремява към висшите сфери на битието, а също тъй и към неговите дълбини, за да може човек да еволюира с по-бърз темп.

Света на чувствата, свят на много резките, лабилни, неочаквани прояви – на емоционалната природа, са го

означавали като свят на водата и са го изразявали като кристал, ограден с двадесет равностранни триъгълници, наречен сега *икосаедър*.

Светът на триизмерния физически свят, където силите на съгъстяването и на сковаването са най-ясно изразени и най-силни, е означен като свят на земята. Този свят са го изразявали като кристал, ограден с шест квадрата – наречен сега *куб*. Отбелязано е в свещените книги, че в шестия ген Бог е създал човека, ген на най-големи напрежения в творческия размах – квадратите, за които казахме. Тези четири кристални форми са ги поставяли на четирите върха на квадрата. В средата на този квадрат са поставяли друга кристална форма от 12 стени, всяка от които е правилен петъгълник. Тази форма е наречена сега *пентагондодекаедър*. С тази именно кристална форма те са символизирали небесната сфера. Мъгреците от древността са знаели, че в плоскостта на слънчевия екватор се намират 12 съзвездия, тъй наречените по-късно *зодиакални съзвездия*.

Тези съзвездия са образували дванадесетте области на небесната сфера, като всяка от тях с изтичащите от небесните образувания сили са способствали и са се изразили в създаването на дванадесетте планети на слънчевото семейство, а те от своя страна чрез двойника на човека са създали дванадесетте области в човешкия мозък, всяка една от които е подчинена на едно от планетните влияния, създаващи човешките качества и способности. Тези дванадесет области от небесната сфера, проектирани върху Земята, създават дванадесет области върху нея, всяка една подчинена на силовите течения на зодиакалните съзвездия.

Големият математик, астроном и астролог от епохата на Възраждането Йохан Кеплер, който усилено се

е занимавал и с кристалните форми, а най-вече с кристалите, които имат снежинките, стига до извода, че тези кристали в тях представляват плътни опаковки на сферички. Тази идея подема английският учен Робърт Хук⁶⁵, като през 1667 г. създава всички кристални форми чрез подреждането на сачми.

Известно е, че сферата се приема като най-съвършената форма. Оттук е изводът, че за да имаме общество, чрез което да може да се реализира една висша идея, то членовете на това общество трябва не само да имат оформени и облагородени качества и способности, да бъдат съвършени като сферата, но да притежават и възможността да разбират законите на реда, порядъка и строгото спазване на принципите, на идеята, която това общество ще трябва да осъществява.

Интересен случай, характерен за изнесеното тук, имаме в Слънчевата система. Мъгреците са казвали, че в нашата система ще имаме нова планета. Знаем за разрушената планета Фаетон, която се е движила в орбита между Марс и Юпитер, станала жертва на закона на Рош⁶⁶, изявен от черното слънце. Но разумните ръководители на Слънчевата система няма да оставят това разрушение така и злокобното събитие, създало този дисонанс и анархия, това безреגיע, ще бъде ликвидирано.

Тези велики ръководители ще създадат от тези развалини – преобразени, организирани и облагородени, новата планета. За изпълнението на тази задача, както и при веществото, трябва най-напред в този безпорядък, в тази аморфна среда да се внесе законът на реда и порядъка – първите стъпки на природата за подготвянето на гадена среда, за да може тя да стане проводник на живота. И наистина, първите стъпки в това направление са вече нали-

це. Всред развалините на тази планета имаме изразен вече първият ход на порядъка, на строгия ред и законността.

Тези качества на живота са изразени вече в групата късове, известни с името Троянците, дадено им от астрономите. Това са 14 на брой късове, разделени на две групи, които обикалят около Слънцето по орбитата на Юпитер, и то го обикалят за същия период, както и планетата. Едната от групите се намира на 60 градуса пред Юпитер, а другата – също на 60 градуса зад него. Всяка група образува с Юпитер и Слънцето равностранни триъгълници. Имаме значи два гигантски равностранни триъгълника, във върховете на които се намират Слънцето, Юпитер и двете групи на тези късове – Троянците. Тук интересното е, че равновесието на тази конфигурация е толкова стабилно, че от многото години, откакто е имало възможност да се наблюдава, тя и досега, не е установена абсолютно никаква промяна. Могъщите сили на порядъка и законността, проявени в Слънцето и Юпитер, най-после започнаха да внасят ред в този хаос. Това явление предизвиква голям интерес всред астрономите и тяхното движение се изучава внимателно.

Ето го началото на реда, порядъка и законността в безпорядъка, което е разумната изява на живота, първата стъпка на разумния свят в осъществяването на голямата задача – възкресяването на мъртвата планета Фаeton.

март 1982 год.

СТУДЕНАТА СВЕТЛИНА

Един ден привечер се разхождах из поляната на Изгрева, където си правехме сутрин гимнастическите упражнения. Гледам, Учителя се приближава към мен. Дойде и с усмивка на лице ми показва една грамадна ягода, която гържеше в шепите си.

– Е, какво ще кажеш? – ме запита той, прогължавайки все така да се усмихва.

От изненада и смущение нищо не отговорих, но в това свое пасивно състояние можах да прочета по израза на лицето му, че той ми казва:

– Виж, разбери, щом като Земята може да дава такива плодове, тя все пак е една напреднала планета. Каква привилегия е за нас, хората, че можем да живеем, че ни е дадена голямата чест да бъдем жители на този рай. Каква велика възможност и условия имаме да изучаваме всичко, което са създали и създават на нея плеядата разумни същества, работили милиарди години тук – съзнанието и мъдростта.

Сега, когато човекът вече стъпи на друго небесно тяло, на нашата спътница Луната, и видя пред себе си там само една безжизнена, безкрайна пустиня, лесно ще оцени изключителните предимства, които Земята поднася за един всестранен и пълноценен живот. Живот, в който жаждата за придобиване на знания и мъдрост може да бъде удовлетворена от всяка форма, от всяко явление и събитие, които тъй много изобилстват около нас. По-смислено нещо за човека от това, да изучава вложеното знание и мъдрост в тях, няма. Този устрем дава полет и разширение на мисълта, а също дава и възможност човек да се свър-

же с онези разумни същества в природата, които създават и творят. Тази връзка всякога ще доведе човека до усвояване на техните качества и възможности, с които и той ще може да претворява в дела идеите, до които ще се докосне. Тогава това могъщо течение, наречено живот, ще протича през него с все по-голяма сила и човекът ще се чувства все по-щастлив.

Първата стъпка към тази цел е смирението, топлото искрено благоговение и уважението към онези, които отдавна са влезли в този път. Влязъл веднъж в този път, човекът на всяка крачка ще вижда и в най-малките форми, явления и събития чудеса, проява на велика мъдрост.

Ето например в топлите летни вечери лети малко безобидно насекомо, което с непограждаема ритмичност светва. Това са познатите на всички светулки. Кои не ги познава? Каква красота, какво величие се крие в това малко явление, което те създават. Това чудо, което ни погнасят, може да възхити само онзи, у когото е събудена любовта му към Божествената мъдрост. Тук ние виждаме само една искрица от тази мъдрост, до разбирането на която човек все още не е достигнал.

Човекът не знае как тази нищо и никаква мушица, както бихме казали, прави това явление. Ако тази светулка я вземем на ръката си, тя пълзи така смирено и безобидно, като продължава да свети със задната част на коремчето си на импулси. Светлината ритмично се усилва и намалява. Но ето, скоро разбираме, че тук имаме още едно чудо. Тази светлина е по-особена от онази, която ние срещаме в нашето ежедневие. Тя не е гореща, не пари, въпреки че силата на тази светлина е такава, че при гругата, позната на нас светлина, бихме почувствали едно значително опарване. Явно е, че тук имаме една по-друга, студена светлина.

Колкото един човек знае по-малко, толкова формите, явленията и събитията около него му изглеждат по-прости и разбрани. Така например всеки познава водата, това чудно съединение между водорода и кислорода. И двата елемента са ни познати при обикновени условия като газове. Но как така е станало, че те са дали едно течно вещество, водата? „Проста работа – ще каже всеки, – вода като вода. Познаваме нейните свойства и качества.“

Не, ни най-малко не ги познаваме. Оказа се, че при по-внимателно изследване този продукт съвсем не е така прост. Ние не знаем как са свързани двата газа, за да дават течност. Освен това се разбира, че тя съвсем не е еднородно вещество. Ако се пресметнат възможните комбинации само между известните досега разновидности на водорода и кислорода при формулата на водата H_2O , то ще се окаже, че могат да съществуват 40 вида води. От тези много видове води ни е известно нещичко за тъй наречената *тежка вода*, необходима при атомните реакции. Известна е също и един друг вид вода, за която се знае само, че при минус 50° не става на лед, не става твърда. А за другите видове води съвсем нищо не знаем. Ясно е колко малко ни е познато това тъй обикновено вещество, което е пред нас всеки миг в живота ни.

И при другото тъй важно явление, наречено светлина, е същото. Ние познаваме светлината, която носи и топлина. Но ето, че има светлина, която няма топлина. Това явление се наблюдава най-напред в минералното царство – в някои от радиевите, урановите, платинените и фосфорните съединения, а също и в някои от скъпоценните кристали – гуаманта, смарагда и гр. За обяснение на това явление при тях ще трябва да си спомним мъдростта на учените от древния мир. Те казват: „Светът е направен

от нещо, което е покой, и от нещо, което е в движение. Движението всякога се стреми да превърне покоя в движение и да се освободи от него. Движението се излъчва от покоя“.

И наистина, установено е, че когато едно тяло приема по някакъв начин или изпуска сила, тогава имаме една възбуда на молекулите в това тяло. В резултат имаме изпускане на светлина или излъчване на топлина. Когато възбудата е от такова естество, че е следствие на разкъсване на атомните връзки, имаме топлина; ако при възбудата нямаме разкъсване на атомните връзки, има светлина. Кои са дълбоките причини, за да възникне едното или другото явление, това още не е известно.

В тези минерали, които са най-старите по произход на Земята, защото имат най-сложен атомен строеж, движението като сила се стреми да се измъкне от покоя, който го е обхванал, и то тихо, безметежно, спокойно изтича без разкъсване на атомните връзки, в резултат на което имаме една възбуда в молекулите на веществото, което дава именно тази студена светлина. Такова изтичане, което учените наричат радиоактивност, има и при останалите минерали, но при тях то не е така интензивно и затова не се наблюдава този видим за нас светлинен ефект. Това е само един род студена светлина, като ще трябва да приемем, че всеки от минералите и кристалите дава свой, особен характерен вид студена светлина. Носенето на муски и скъпоценни камъни намира своето оправдание в това своеобразно излъчване, макар и да не е видимо всякога за нашите очи. То има своето въздействие върху човека, като разбира се, невежеството и заблудата и тук, както и навсякъде при подобни случаи, са намерили богата почва за своята проява.

В една от своите беседи Учителя казва: „Трябва да знаете, че светлината е един от великите фактори не само за умственото развитие на човека, но и за характера му и за дългия му живот“.

В растителния свят излъчването на студена светлина е също познато. Тук имаме някои гъби, които непрестанно излъчват студена светлина. Но произходът на тази светлина е от съвсем друго естество и следователно и самата светлина ще бъде от друг род. Тук вече кислородът на въздуха, който от всички елементи на нашата Земя е най-активен, възбужда молекулите на непознато за нас вещество в тези гъби, в резултат на което имаме и това светене.

В животинския свят това явление е вече много по-силно изразено и е сравнително по-често явление. Тази светлина при животните учените наричат още химическа светлина. От живите същества, които изпускат светлина, различаваме три вида: такива, които светят непрекъснато, без промяна; такива, които дават светлина на импулси, и такива, които изпускат светлина само при голяма възбуда, когато има опасност за живота им. Тя им служи като защитно средство. Хищниците всякога се страхуват от светлината и бягат от нея.

Непрекъснато изпускане на светлина имаме при някои бактерии, които, когато се заселят върху някоя мъртва органическа форма, почват да светят. Такива бактерии се заселват в някои живи риби на определено място под очите им. Тук има една симбиоза на съжителството, което взаимно улеснява както живота на рибата, така и този на бактериите. Рибата, гвижейки се из дълбоките морски и океански дълбочини, непрекъснато свети. Освен бактериите, които светят непрекъснато, такива са и

малките животинки, живеещи в морските и океанските дълбочини, наречени *радиоларии*. Те имат варовит решетъчен скелет, между пролуките на който излиза в красиви нюанси светлина. Непрекъснато изпускат светлина и някои по-едри безгръбначни животни – медузи, морски и земни червеи, мекотели и някои видове раци. От животните, които ритмично изпускат светлина, са повечето риби и насекоми, каквато е и нашата светулка.

Но най-интересни от всички са дълбоководните сепии, които в случай на опасност изхвърлят облак светлина в потъналите в непрогледен мрак океански води. С тази светлина сепията изплашва идващия към нея хищник.

Учените са изследвали светенето в животинските форми и са открили, че то се дължи на някакво много сложно и непознато органическо вещество, което тези животинки са могли да образуват и да натрупат в определени места на своето тяло.

В природата съществуват също много характерни явления, при които има особено интересни и силни излъчвания на студена светлина. Това са на първо място полярните сияния – тези тъй чудни и феерични явления, които се наблюдават в северните ширини на нашата планета. Светлината на полярните сияния, макар и в многото случаи да е доста силна, е студена, в нея няма топлинно излъчване. Изследванията са показали, че тя има своя произход от Слънцето.

Полярни сияния се появяват предимно при голяма интензивност в слънчевия диск, когато има период на много и големи слънчеви петна. Тези петна са отвори към самото Слънце и те не са тъмни, както ние ги виждаме, а имат светлина, но тя е по-слаба от тази на самия диск и пора-

ди силния контраст ние ги виждаме черни. Учените са установили, че ядрото на самото петно е само 10–20 пъти по-слабо по яркост от яркостта на самото Слънце и са 500 пъти по-светли от повърхността на Луната при пълнолуние. Тези отвори създават и излъчват извънредно голяма активност, от тях струят елементарните частици, между които са и фотоните – едно четвърто светлинно състояние на веществото, частици на чистата непримесена светлина, които са само светлина. Стигайки до горните слоеве на земната атмосфера, те като материални частици се натрупват около магнитните полюси на Земята и дават това сияние. Затова полярни сияния има при големите земни ширини, около магнитните полюси, които обикновено нямат непременно строго определено място и не съвпадат с географските полюси.

Друго характерно природно явление, при което има студена светлина, е светенето, което се появява при някои облаци. Всеки облак, който виждаме по синия небосвод, е поле на космични сили, по-слаби или по-силни. Кои са причините за създаването и струпването на тези сили в дадено място на нашата атмосфера, кой ги движи и разпределя и какви са точно те, това още не е известно на човешкия рог. Тези сили обединяват молекулите на водата във въздуха в групи, които ние виждаме като облак. После нови сили или пак същите, но с по-голямо напрежение, обединяват тези групирани водни молекули в още по-големи групировки и се получават водните капки, които падат като гъжг, по формата на валежи.

Затова мъглите в планините, когато те са топли, са особено благоприятни за здравето на човека. Човек плува и поглъща от тези сили било през кожата си, било чрез дробовете си. Когато напрежението на тези сили в обла-

ка премине известен предел, неизвестен за нас, в многото случаи имаме едно бурно изпразване, което се изразява в светкавици и гръмотевици – това импозантно явление, което тъй много плаши хората, без да погодират грамагната полза от него. Понякога обаче в някои облаци са наблюдавани тихи, спокойни, бавни изпразвания на тези сили, които в резултат дават една мека, чудна по своята красота светлина.

По-рано се е приемало, че този рог светлина – студената светлина, е едно сравнително рядко явление. Изследванията с чувствителни уреди са показали, че това явление е много често, само че в многото случаи то е неосезаемо за нашите очи.

Въпросът за този рог светлина, за това студено излъчване, е занимавал хората още от най-дълбока древност. Още Аристотел е говорил и е писал в своите трудове за него. По-късно – и всестранно просветеният Гаи Плиний Секунд Стари⁶⁷, живял между 23 и 79 г. след Христа, скъпа жертва на чудовищното изригване на Везувий през 79 г., лавата на който е помела цветущите тогава градове Херкулан и Помпей. В своите трудове по естествена история от 37 тома, където засяга и други познати тогава науки, той отделя голямо внимание и на това явление.

По-късно средновековните алхимици също се спират с голямо внимание на това чудно явление, търсейки в него нишка към своята заветна мечта – златото и вечния живот. В по-ново време се отдава малко внимание на студената светлина, тъй като съвременната наука във всяко нещо сега търси практическа стойност. Отсъствието на непосредствено техническо приложение и слабата енергия, която се излъчва при това светене, са забавили по-задълбоченото му изследване.

Известно е, че при студената светлина се изразходва много малко енергия. Това я прави още по-чужда и интересна. Прави я подобна на едно явление от много по-висок ранг, отколкото другите явления, които ни заобикалят. Защото Учителя беше казал: „В разумния свят, във великата лаборатория на природата, се гържи сметка и за най-малкото изразходване на енергия. И най-малката изразходвана сила трябва да се оправдае. Колкото едно същество е по-разумно, от по-висок ранг, толкова то с по-минимално количество сили извършва своите действия. За времето там сметка не се гържи“. Ето защо ще трябва да приемем, че явленията, в които се изразходва малко енергия, а имат голям ефект, са от по-висше естество.

Отделянето на този род светлина е присъщо не само на минералния, растителния и животинския свят, но и на човека. Ние често употребяваме израза, когато кажем на някого нещо много благоприятно и радостно за него: „Лицето му светна“. Този израз не е само едно поетическо изказване, но крие в себе си истина. При радост, при любов имаме активизиране на човешкия двойник, което като резултат ще даде едно отделяне на светлина. Вярно е, че с нашите обикновени очи мъчно я долавяме, но в непосредственото чувстване на нашия мозък ние ясно я схващаме.

Човешката природа е нещо много сложно. Ние преживяваме най-различни състояния, между които са любов, омраза, радост, скръб и гняв. При всички тези състояния има изблик на сили, които имат своя израз в тялото. Нашите желания, без да знаем как и защо, създават в двойника ни известна концентрация, известно набиране на сили. Когато едно желание, една мечта и една мисъл се реализира, ние преживяваме радост, имаме едно разширение, едно разположение към всичко и към всички, които ни заобика-

лят. Тук има едно хармонично изтичане на тази сила, което като резултат ще даде приятно сияние у човека.

Ако едно наше желание срещне по пътя си съпротивление, то набраната сила търси своя израз. Ако ние не можем да овладеем напъна на тази сила, тя ще се изрази в едно бурно изпразване, в една гръмотевица, която определяме с името гняв. Такова изпразване дава вредна топлина в мозъка ни, която действа разрушително и се изразява в една червена краска.

Желанията са много важен елемент в човешката природа и затова в някои религиозни учения се препоръчва особено внимание към тях. Хората с много силни желания имат по-бурни изживявания. Техните емоции се колебаят в една по-голяма амплитуда. В съзнанието на всички народи е запазен образът на Божиите пратеници на Земята. Те всякога са някак обвити в светъл ореол. Тези първи синове на Бога са в един по-тесен контакт с мировия океан от енергия, която, протичайки хармонично през тях, дава светлината, която те имат около себе си.

август 1970 год.

ОТРОВИТЕ

*В началото Бог създаде Небето и Земята,
а Земята беше неустроена и пуста.*

Тази мисъл, изказана в древноста от велик посветен и написана в първите редове на Петокнижието на Мойсей, изразява един велик основен принцип във Вселената: закона за симетрията, закона за дуализма. Съществуването на два свята, определени в онова време с понятията *Небе* и *Земя*.

Тук се дава характеристика само на света, изразен с понятието *Земя*. Светът е пуст и неустроен – свят без живот, свят на разрушението, свят, който няма отношение към творческите процеси в природата. Света *Небе* ще приемем като свят, в който текат животът и съграждащите творчески импулси.

Тези два свята не са никакви далечни, отвлечени понятия, които нямат отношение към нас и обкръжаващата ни среда, както е прието да се мисли. Не, ни най-малко: това са светове, които са съществували, съществуват сега и ще съществуват завинаги. Те са навсякъде в нас и около нас, с тях на всяка крачка и всеки момент се сблъскваме. Тези два свята се изявяват със своите представители, чрез своите проводници във всички познати ни светове. Изявяват се във физическия свят, като почнеш от елементарните частици, минералите, микроорганизмите, растенията, животните и човека; изявяват се и в света на чувствата, на мисълта, и най-после в идейния свят.

Тези два свята се характеризират с една непримирима борба помежду си, борба за взаимно поглъщане, в резул-

тат на което се раждат силата и мъдростта. Единият свят – Небето, има за основен принцип Живота и Любо-
вта, другият – Земята – омразата и смъртта.

Изследванията на физическия свят, като почнем от неговия зародиш, от света на елементарните частици, които създават и изграждат всички форми в него, са показали, че те се разграничават на два големи дяла, или както учените ги определят – на *свят* и *антисвят*. И едните, и другите не се различават по вид, по форма и строеж – разликата е само в силите, които протичат в тях.

Около нас имаме най-различни форми, предмети със строеж от частици, в които протичат сили с една характеристика. Но се оказва, че може да съществува и друг свят със също такива форми, в които обаче протичат съвсем обратни сили, от съвсем друго естество. За съществуването на такъв свят с обратен силов строеж ни заговори през 1928 г. английският учен по ядрена физика Пол Дирак, професор по същата дисциплина в Кембриджския университет. До този извод той е стигнал по математичен път със своето знаменито уравнение, тъй нареченото *Уравнение на Дирак*. По-късно през 1932 г. американският физик Андерсен успява да открие частиците на антисвета в потока на различни лъчи, които идват на Земята.

Частичите от двата свята не могат да се търпят една друга, не могат да бъдат в близост на едно и също място. Изследванията, които са направени през 1951 г., са показали много интересни неща в техните взаимоотношения. Частици от света и антисвета, влезли в контакт една с друга, почват в първо време да се движат в кръг около един център на тежестта, след което се получава светлинна частица, наречена *фотон*. Ясно е, че в резултат на един такъв контакт се получава сила.

Силите, които са съградили света, който ние виждаме пред нас, а и всички групи светове, силите, в които сме потопени ние и всички форми около нас, са плод на едно такова непрекъснато взаимно сблъскване, на едно такова взаимодействие между представителите на двата свята. Ако по ред причини се получи по-голямо групиране на частиците от антисвета, то при сблъскването им с такива от другия свят се получава чудовищно голяма сила, взрив и непонятна за нашите представи мощ, която създава всички катаклизми, каквито човешкият род е преживял и преживява на своята Земя. В групирането на частиците от антисвета човешката мисъл играе голяма роля, а може и тя да е изключителна. Самият професор Пол Дирак се е изказал, че „човешката мисъл е в състояние да оказва въздействие върху процесите в микромира“.

Отивайки по-нататък, навлизайки в макрокосмоса, на първо място при минералите, там наистина много по-очевидно виждаме проводниците на силите както на единия, така и на другия свят. Едните представители ние наричаме храни, другите – отрови. Някои обаче от представителите на единия свят тук, на Земята, не са очистени напълно от представителите на другия свят. В света на храните всякога повече или по-малко има отрови; и в света на отровите всякога има и храни. И при най-чистите храни, които ние можем да приемем, всякога като резултат ще имаме и отделяне на отровни продукти, които организъмът изхвърля. Колкото премахването на тези отрови е по-пълно, толкова и човекът е по-здрав и по-дълголетен.

Учителя казва: „В школата на Бялото Братство всякога има представители на Черната ложа и обратно“. И в минералния свят са разграничени представителите на

гвата свята. В почвата намираме тези, които създават условията за раждането и развитието на живота, каквито са на първо място водата и много други съединения на металоидите. Имаме обаче и минерали, които спъват, убиват живота, каквито са разтворимите съединения на тежките метали: уран, олово, живак, цинк и други като тях. Също така – силните основи и киселини. И в растителния свят има изразени представители на тези два свята. Едните, които със своите продукти дават тъй благодатната си поддръжка на живота, а другите, които го спъват и убиват.

Най-ярко тези два свята в растителната природа са изразени в тъй наречените *безхлорофилни растения*, или както ги наричаме – гъбите. В природата на нашата Земя гъбите заемат голям дял и имат изключително грамадно значение за развитието и спъването на живота на нашата планета. Едните представители създават условията за неговото развитие и прогрес, другите – за неговото спъване и убиване. Те имат своите представители предимно в микроскопическия свят, където е и главната им арена. Сред по-висшите представители също има такива, които със своите вкусови качества са с подчертано предимство, както и представители на другия свят, които носят угрозата на смъртта – отровите.

Отровите от всички светове, които засягат човека, действат преди всичко на командния орган в човешкото тяло – на нервната система и главния мозък, като атакуват предимно двигателните нерви.

Направените изследвания са показали, че в мозъка на починалите от отравяне хора съществуват същите признаци, каквито има и в мозъците на хора, починали от задушаване, от липса на въздух, на кислород. Човешкият ор-

ганизъм като жива форма може да понесе липсата на вода и особено на храна значително дълго време. Той може да издържи без вода до пет-шест дни, а без храна – до четиридесет дни, но липсата на въздух, липсата на този животворен елемент, наречен кислород, човек може да понесе едва средно шест минути. Главният мозък – най-големият консуматор на кислород в човешкия организъм, може да живее без кислород едва само шест минути, след което престава да функционира и настъпва смъртта.

Именно в тази тъй деликатна брънка на живота удрят тези отрицателни сили на живота – отровите. Те нанасят своя удар в най-уязвимото място на живата форма, като предизвикват свиване на кръвоносните съдове в главния мозък, което намалява при по-леките случаи притока на кръв или пък съвсем спира при тежките случаи притока на червени кръвни телца – носителите на кислород. В резултат на това се получава по-леко или по-силно разстройство при леките случаи или смърт при по-тежките.

Всеки образ, всяка картина, която ние приемаме чрез нашите очи, не е нищо друго освен отразена светлина. Но светлината не е нищо, а нещо, тя е образувана от частици вещество от по-висше състояние, което Учителя нарича *лъчисто*. Когато тези образи, тази отразена светлина гойде до човешкия мозък, ние в един случай изпитваме удоволствие, разположение, приятност, и това видимо нещо определяме с понятието *хубаво*.

Защо има такова състояние? Защото тази отразена светлина, тези частици вещество, тези фотони са донесли нещо от възвишения свят, от света на Небето, от света на живота и Любовта. Като гойдат в мозъка ни, те внасят разширение на кръвоносните съдове там, той се храни

по-добре, по-обилно приема кислорода, при което имаме това състояние на радост, разположение и удоволствие.

* * *

В свежото пролетно утро, всред природата на високите планински върхове имаме изобилие на чистия кислород, затова там всякога се изпитва приятност, разположение, радост, идващи от по-изобилното хранене на мозъка ни с кръв и кислород.

*При първия лъч на Слънцето
вдъхнали ли сте свежий лъх от Мусала?*

Учителя също подчертава, че когато разумното същество дойде при нас, настъпва разширение и ние изживяваме радост. Когато обаче гледаме отразената светлина от явления и форми, през които минава или е минал полъхът на смъртта, ние изпитваме униние, потиснато състояние, нещо, което окачествяваме с понятието *грозно*.

Един ден бях излязъл с един приятел на Витоша за гъби. Той беше голям техен познавач. Скитайки из планината, където тогава имаше особено изобилно много видове от тях, аз го запитах:

– Как познаваш отровните гъби? Между някои от тях има и такива, които не са отровни, и приликата по външен вид е почти незначителна. А освен това тук срещаме толкова много видове; как разбираш кои са отровни и кои – не?

Той ме погледна и ми каза:

– Отровните гъби са всякога неприятни за гледане. Когато ги видя, те внасят в мен потиснато състояние, неразположение, неприятно чувство. Другите, тези, които се ядат, ми действат обратно. Така аз най-добре познавам гъбите.

* * *

Особено ярка характеристика на този отрицателен свят можем да имаме при неговите представители от животинския свят.

Най-ярки представители, проводници на този свят на пустош и неустроеност, имаме при отровните змии, на първо място - при кобрите. Отровата на тези змии действа на главния мозък, парализира двигателните нерви, гръдните мускули престават да действат, човек не може да диша и умира от задушаване. Един грам от отровата на тази змия е в състояние да умъртви сто и петдесет човека със средно тегло. Това може само да ни даде блега представа за могъществото на света на злото тук, на нашата Земя, защото само един грам стронций 90 може да умъртви милиони хора.

* * *

Могъществото на света на злото може да ни покаже една случка, която Учителя разказва за себе си.

„Една година минавам през едно село в Стара планина, в Провадийско. Отдалеч съзрях една голяма змия. Тя вдигна глава нагоре, повдигна се с достойнство. Веднага се отбих от пътя си, сторих ъ път да мине. Ще кажете, че направих това от страх. Не, аз отстъпих на змията да мине, защото тя се яви по-рано от мен. Влязох в разговор с нея, казах ъ:
– Заповядай, мине ти първа. Аз съм гост на това място, а ти живееш тук. Ти имаш право на тая местност. Аз гойдох за малко да посетя тази част на планината, да опитам хубава вода. Най-хубавата вода в Провадийско е на това място.

След тоя разговор змията мина напред, аз - подир нея. Това е обходата. Още като видях змията, аз се запитах тя

ли трябва да мине първа, или аз. Реших в себе си, че тя е канара, която стремително слиза надолу, а аз трябва да ѝ сторя път.“

* * *

Една характерна особеност на отровните змии е, че отровните им жлези се намират точно над очите им. Не е известно да има нещо по-ужасяващо от погледа на кобратата. Отровата, която тя има точно зад очите си, излъчва своите вибрации през погледа ѝ и просто смразява, всявайки ужас и хладния повей на смъртта. Наблюденията са показали, че преди да нападне своята жертва, кобратата дълго я наблюдава и с това успява да парализира дейността на мозъка ѝ. Тя парализира преди всичко двигателните нерви в жертвата, която, макар да съзнава опасността, не се сеща, че може да избяга, и само трепери.

Друга важна особеност на този свят на злото е, че той е непримирим, не се погъва на абсолютно никакво преобразование. Учителя казва: „Ангелите на злото си остават всякога такива, те не могат да се променят. Ангелите на доброто си остават всякога такива – и те не могат да се променят“.

В света на злото милост, снизхождение или каквото и да било принципи на доброто не могат да намерят абсолютно никакво място. Като ярък пример за това на този свят могат да ни послужат отношенията, които има между отровните змии и техните гресьори.

От всичките места по нашата Земя най-много и най-опитни гресьори на отровни змии има в Южна Африка. Тези хора по странен подтик се залавят да забавляват хората, да си играят с живота си и с това да изкарват своята прехрана, като уж гресират отровните змии, на пър-

во място най-опасните – кобрите. Вярно е, че те успяват със своите свирки и с движенията на ръцете си да накарат змията да прави някакви движения, излизания от плоските кошници. Това обаче става под извънредната напрегнатост и вниманието на самия гресьор. Обаче и при най-малкото отвличане на вниманието му в момента, когато се занимава с тях – и те веднага връхлитат, за да го ухапят. Има мълчалива борба и напрежение между змията и самия гресьор. В много случаи самият гресьор издържа и в това седи неговото изкуство, но когато и да е един път той ще изгуби победата. Вниманието му ще бъде парализирано от отровата и той ще бъде безвъзвратно пометен, ще гойде фаталният му край. В тоя момент змията не изпуска случая да ухапе своя благодетел, който я храни и се грижи за нея. Установено е, че почти всички гресьори на змии умират от техните ухапвания.

Един от най-изтъкнатите лекари на граф Кейпман, намиращ се в най-южната част на Африка, където има много гресьори на змии, е проследил живота на двадесет и един от тях. От тях деветнадесет са умрели от ухапванията на своите питомци.

Още една характерност на тези сили ще ни покажат пак същите проводници. Мнозина от гресьорите, за да се предпазят от опасното ухапване, изваждат двата отровни зъба на змиите, които се намират на горната им челюст. Тези зъби имат каналчета, по които отровата минава от отровните жлези в отворените дупчици, които зъбите правят върху тялото на своята жертва. Щом като обаче тези зъби бъдат извадени, не след дълго змията умира. Тези сили не могат да търпят своите проводници без възможността да изпълняват техните задачи.

Не е лесно да се доставят нови екземпляри от змиите, особено от по-едрите и по-богато украсените, каквато е например кралската кобра – особено едър вид, богато украсен, с който може да се привлича по-голям брой публика. Но за този вид кобри африканските гресьори ходят чак в Индокитайския полуостров, защото само там ги има. Това е едно пътуване, което, разбира се, ще струва много разноски. Ето защо те не прибягват до това средство – да се валят предните зъби на кобрите.

Отровите в минимални количества, правилно гозирани за всеки човек поотделно, действат като лекарство. Те възбуждат скритите сили в организма за борба.

С въздействието на силите на добротата и злото върху човека, и не само с техните представители – храните и отровите, но и със същността им на космични сили, особено много се е занимавал един от най-изтъкнатите лекари на човешкия рог – Теофраст фон Хохенхайм Парацелз⁶⁸, живял между 1494-1541 г. Той особено старателно се е занимавал с отровите и много умело е лекувал хората с тях, като сполучливо е гозирал техните количества за всеки отделен случай, който е срещал в своята практика. Но тези сили, силите на отровите, не са му останали глъжни. Боравейки с тях, той се отравя с живачни съединения и умира на 48 години.

Парацелз е бил и добър астролог и е изучавал въздействието на двата рога космични сили в Слънчевата система върху човека. Това особено много му е помагало за определяне на диагнозите и за правилното лекуване на болестта.

Въздействието на тези сили върху човека идва не само от зрението, но и от другите сетива – на първо място от слуха и обонянието. Известно е влиянието на ост-

рите резки шумове и притъпените тонове за слуха, също и за обонянието. Интересни са по-специално изследванията, които са направени за въздействието на аромата от розовото масло върху човека. Този аромат разширява кръвоносните съдове и оказва благотворно въздействие на главния мозък.

Кагенето на ароматни смоли в храмовете е имало за задача именно такава благоприятно въздействие върху нервната система като успокоително и тонизиращо средство.

Въздействието на отровите не е само на физическия свят. Те действат с много по-голяма сила и ефикасност в чувствения, умствения и идейния свят, където създават много по-чудовищни поражения.

На физическо поле отровите отнемат живота на единици. Действайки обаче в другите светове, те носят нещастие на цялото човечество и гибелта на много милиони хора. Това са омразата и ненавистта, които се прокарват и подклаждат от хора, проводници на отрицателните сили, от хора, които не се съобразяват с правата на другите. Всички войни са плод на тези сили. Те въздействат на човешкото сърце, на чувствата му, на неговия ум. Събужда се и се раздухва неугържима омраза между народите, между обществата, между отделните хора, в резултат на което има взрив, който непременно се изразява в чудовищно стълкновение.

Ние на всяка крачка сме изправени пред случаите, когато двама души или повече хора на първо време се обичат, те са приятели, но не след много се скарват и стават нетърпими един за друг. Причините за това са именно те – отровите. Отначало се почва с критиката, с огумването, с подчертаването на недостатъците на другия, тъй като

те не ни харесват. Това е първият пробив на отрицателните сили в човека. Разработва се и умът, като все по-гълбоко и по-гълбоко той се загълбочава и заангажира с отрицателното. Създава се въртеливо движение – чувствата и мислите се занимават все със създадената тема, като човек изгубва възможността да се откъсне от този вихър. Цялата тази дейност създава отровна психична атмосфера, в която става невъзможно да се живее.

Христос дебело е подчертал тази сила, като е казал: „Не съдете“, а Учителя – „Не огумвайте“.

* * *

Народната мъдрост пък е изразила този принцип за отношенията между хората с много простицката, но крайно съгържателна приказчица, създадена още от времето, когато не е имало пари и търговията е била разменна.

В едно село живеели баба и дядо в мир, радост и щастие. Те решават да си продагат кравичката, да я сменят с нещо друго. Взема дядото кравичката и я повежда на пазар. Заменя я с прасе. После намира, че е по-добре да замени прасето с коза, след това козата – с овца, а овцата – с гъска, гъската – с кокошка, кокошката най-последно – с калпак гнили круши. И радостен от сделката, тръгва обратно за село. Негов съселанин, с когото се настига по пътя, му казал, че бабата непременно ще му се скара и с това ще си развалят хубавия живот.

– Не, това няма да стане – казал дядото.

Съселанинът, уверен в своето твърдение, му казал:

– Ако бабата не ти се скара, ще ти дам една крава.

Пристигат в село, влизат в къщичката на дядото. Бабата радостно ги посрещнала и с още по-голяма радост изслушала цялата история. Съселанинът нямащо, трябвало да спазва облога и да даде на дядото обещаната крава.

* * *

Един път Учителя казал на един приятел: „Да одумваш някого, в невидимия свят това се вижда като да гъвчеш настърма“.

ноември 1970 год.

ПОП МАЛТУС И НЕГОВАТА ТЕОРИЯ

Един много характерен белег на нашата планета е, че няма кът от нейното пространство, който да е лишен от форми, в които да протича животът. Навсякъде е препълнено с живи организми, в които много силно е изразен устремът преди всичко за продължаване на рода – един подчертан и неугържим подтик, доминиращ над всички. Направените изследвания са показали, че ако на гаген вид бактерии се дадат условия да приемат безпрепятствено храна, то само за два гена те биха покрили цялата Земя. Това не се отнася само до микроорганизмите. Такова е положението и при по-висшите представители.

Историята ни е показала, пък и в настоящото време имаме чудовищни нашествия на скакалци, на гъсеници и разни други бръмбари, какъвто е колорагският, опропасяващ картофените реколти. Имаме случаи и с голяма напаст на плъхове, отбелязани в някои области. Известна е историята с неимоверното размножаване на зайците в Австралия. Рибите изхвърлят по стотина хиляди яйца, от които се раждат рибки.

Този неугържим порив достига и до човека. Човекът обаче е извънредно сложен комплекс от мисли, чувства и

подтици, от начини на изява, диктувани от неговия главен мозък. Изследванията са показали, че човешкият мозък не е съвкупност от високо организирани клетки, които някак като че ли заедно управляват всички негови прояви. Не, в главния мозък имаме едно обособяване на тези клетки в отделни групи, в отделни центрове. Всяка група, всеки център ръководи съответен дял от неговите мисли, чувства и способности за проявление. Учените, които приемат едно такова устройство на човешкия мозък, са определили досега, че той е разделен на 42 групи клетки, обособени в центрове, всеки от които управлява и ръководи дадена изява на човека.

В голмата част на мозъка, в най-долния негов слой, се намират онези центрове, които ръководят и управляват по-елементарните, по-първичните прояви в него. Там, най-долу в тила, се намира центърът, който събужда и ръководи подтика за продължението на рода. До него е центърът, който управлява чувствата за свое, за собственост, там са ревността и фанатизмът. Този център подшушва, че неговото е най-хубаво, най-съвършено, че само то има право на живот, а всичко друго трябва да се презира и унищожава. Той учи, че всяка майка, като роди едно сополанче, трябва да мисли, че е родила гений. Където сегне, където стане, все то и неговите превъзходни качества се изтъкват.

Пак в тази област, малко по-напред към ушите, се намира центърът на жизнеността. Този център прави човека издръжлив, устойчив на неблагоприятните условия. Често сме виждали деца циганчета да газят в снега, в студената кал и вода боси, а нищо не им става, и хрема дори не ги хваща. Следва мястото около ушите, гдето е центърът на разрушаването. Този център прави човека воинствен,

агресивен, с устрем да руши. Пред него е центърът на лакомията – чувството на ненаситност, желанието хората да имат колкото може повече, независимо от нуждите.

Дейността на всички тези центрове има отношение преди всичко към подтика за създаване на потомство, към неговото подsigуряване, към жаждата да няма нищо друго освен него, за да не би това „друго“ да отнеме от ценностите, които Земята дава за живота, жажда да заграбват от тези ценности колкото се може повече.

При по-примитивните хора и народи тези центрове са в по-активна деятелност, защото по-обилно се хранят с кръв от богатата кръвоносна мрежа там. При тях, към тези центрове, е насочена цялата жизнена сила на човека. Затова по-висшите центрове, които управляват жаждата за знания, стремежа към изкуството, творческите импулси, висшите чувства, вниманието, разположението, деликатната обхода, чувствата за мир и справедливост, в тях са едва в зачатък и не се похранват.

В цялата си история, позната до днес, човешкият род в разни области на Земята е прекарал своя живот в една рядко напрегната и мъчителна обстановка. Това виждаме и сега, че животът на човечеството е свързан с много страдания, жертви и разсипване на стопански блага, плод на тези първични подтици, ръководени от мозъчните центрове, разположени в основата на мозъка.

За бурното разрастване на човешкия род особено много е допринесло и развитието на науките, както и техническият прогрес, които внесоха много улеснения в човешкия живот. Голям дял се пада също на развитието на хигиената и медицината. Всички тези елементи обаче са внесени в грамадната човешка маса от отделни единици, които са отишли много далече в своето развитие в срав-

нение с това на обществото. Статистиките, които съставят грижливите хора, занимаващи се с развитието на човешкия род, ясно ни показват не само това, но и безизходицата, към която отиваме, ако върви все така и не се внесат нови подтици, нови стремежи и разбирания в живота на хората.

Така през 1650 г. населението на Земята е било 550 милиона човека.

През 1700 г. е имало 600 милиона, през 1750 г. – над 700 милиона, а през 1800 г. то е вече 900 милиона. Виждаме, че за 50 години има прираст от 200 милиона.

По-нататък – през 1850 г., на Земята живеят вече 1 200 милиона; през 1900 г. броят им е стигнал 1 600 милиона; или има едно увеличение от 400 милиона за 50 години.

През 1920 г. населението е наг 1 800 милиона;

през 1930 година – 2 000 милиона,

през 1940 година – 2 200 милиона,

през 1950 година – 2 500 милиона,

през 1955 година – 2 700 милиона,

през 1960 година – 3 000 милиона,

през 1964 година – 3 283 милиона,

през 1965 година – 3 350 милиона.

А сега имаме повече от 3 милиарда и 500 милиона население на Земята.

От тези данни се вижда с какво бързо темпо се развива човешкият род. Пресметнато е, че ако все така, с такова темпо нараства броят на хората на Земята, то към 2030 г. ще има не по-малко от 6 500 милиона хора. През 2050 те ще бъдат 15 милиарда, през 2100 г. населението на Земята ще достигне 40 милиарда. И докъде ще стигнем? Откъде иде този безогледен устрем за прогължаване на рога както при животните, така и при хората?

Астрологическите изследвания всякога са показвали, че всяко небесно тяло е плод и носител на известни сили. За нашата Земя като член на слънчевото семейство от особено значение са силите, които са създали другите членове на това семейство и са носители на тези сили. Това са Слънцето и всички планети заедно с техните спътници.

За нас на Земята от особено значение е влиянието на нашия спътник – Луната. Тя в съотношение с размера на Земята е не само най-големият спътник в цялата Слънчева система, но е и най-близко до своята планета. Нейният диаметър е 3 476 км, който е само около четири пъти по-малък от този на Земята и се намира на разстояние от нея средно на 380 000 км. Оттам е и нейното колосално въздействие върху Земята. Вярно е, че Юпитер, Сатурн и Нептун имат по-големи спътници, но в съотношение на размера на своите спътници те са не само малки, но и много по-далеч. Ето защо оттам ще имат и много по-слабо въздействие върху своите планети.

Юпитер има 12 спътника, от които три са по-големи от Луната и се намират на много по-големи разстояния, отколкото от Луната до Земята. Първият спътник, наречен Йо, има диаметър 3 700 км и се намира на разстояние от 421 000 км. Вторият – Ганимед, има диаметър 150 км и се намира на разстояние 1 070 999 км.

Третият спътник на Юпитер е Калипсо с диаметър 5 180 км, а разстоянието до планетата е 1 882 000 км. Ако сравним размера на най-големия от тези спътници – Калипсо, с диаметъра на Юпитер, който е 143 600 км, ще видим, че Калипсо има около 20 пъти по-малък диаметър. При това и разстоянието му от Юпитер е около 6 пъти по-голямо, отколкото разстоянието между Луната и Земята.

От десетте спътника на Сатурн само Титан е по-голям от Луната. Той има диаметър 4 400 км. Ако сравним диаметъра му с този на Сатурн, който е 120 500 км, ще намерим, че Титан има около 28 пъти по-малък диаметър. Неговото разстояние до планетата е 1 220 000 км или то е 3,5 пъти по-голямо от разстоянието Луна-Земя.

При Нептун, който засега има открити два спътника, Тритан е само по-голям от Луната. Но и той със своя диаметър от 5 000 км е около 10 пъти по-малък от диаметъра на планетата. Вярно е, че разстоянието му до планетата е почти толкова, колкото е и разстоянието на Луната до Земята. Всеки един от спътниците на планетата е носител на своего рода сили, които оказват влияние върху тях.

От казаното дотук за размера на спътниците и за техните разстояния ще извадим заключение, че Луната ще е с най-голямо и най-силно влияние върху своята планета. Нейното грамадно влияние не се простира само до чисто физическите, видими само за нашите очи явления, каквито са приливите и отливите; и може би още от този род, които ние все още не сме могли да констатираме. Установява се по безспорен начин влиянието на Луната върху растителността и растителния мир. А влиянието ѝ върху животните и човека официалната наука за в бъдеще ще установи.

Астрологическите изследвания са показали, че когато Луната в звездната карта за мястото и времето на раждане на едно дете е в силна позиция, то устремът за продължаване на рода в това дете, когато то гоїде на възраст, е много добре подчертан. Луната е тази, която създава подобен неугържим устрем, тя е, която подхранва този център в човешкия мозък в неговата задна до-

лна част. Защо е точно така? Защо точно нейното въздействие е предимно върху тази област – на този въпрос по-трудно може да се отговори. Дали затова, както вече се установи, че Луната е биологически мъртва, че на нея не са намерени никакви живи форми и тя предава на Земята своята жажда за живот?

От казаното за спътниците на другите планети ясно се разбира, че на тях не съществуват такива силни пориви, каквито Луната създава на Земята. Устремът за продължаване на рода на тях в никакъв случай не ще има този размер, както тук.

Земята като физическо тяло е нещо ограничено в своя размер. Тя има 510 милиона квадратни километра повърхнина. От тази повърхнина само една трета е суша, по-точно 149 милиона квадратни километра, а водна площ – две трети или 361 милиона квадратни км. От цялата суша само 125 милиона квадратни км са годни за живеене. Само на тази площ е възможно развитието на човешкия род. Човекът е физически триизмерно тяло и за неговото съществуване е необходимо пространство, от което той ще изкара своята храна и всички групи елементи за живот и развитие. Явно е, че при това тъй бързо и прогресивно нарастване броят на хората на тази тъй ограничена площ земя ще буги загриженост в умовете на по-просветените представители на човешкия род.

Пръв, който вдигна глас на тревога в това направление е Томас Роберт Малтус⁶⁹ – английски икономист, по професия свещеник, живял между 1766 и 1834 г. Той изказва мисълта, че докато средствата за съществуване на хората на Земята се увеличават в аритметична прогресия, то броят на хората се увеличава в геометрична.

Аритметична прогресия имаме тогава, когато към една поредица от числа, да кажем числата от естествения ред 1, 2, 3, 4, 5 и т.н. – към всеки член от тази редица прибавим едно и също число. Тогава получаваме нова редица, членовете на която имат повече бройки. Ако това постоянно число е да кажем 3, то новата редица ще бъде 4, 5, 6, 7, 8 и т.н.

Геометрична прогресия ще имаме тогава, когато всеки член от първата редица умножим с постоянно число, в случая 3. Тогава ще получим нова редица, членовете на която много бързо растат – ще имаме 3, 6, 9, 12, 15 и т.н.

До такъв извод е стигнал този свещеник икономист, виждайки бързото увеличаване на броя на хората по Земята. Загрижен за съдбата на човечеството в бъдещите години, той и неговите последователи са се замисляли да търсят средство за спиране, дори само за едно намаление на този прираст. В своето увлечение те са препоръчвали неестествени мерки: войни, епидемии и отнемане на възможността за раждане чрез операция.

В тази ограничена площ, която Земята има, на човешкия род му предстои да реши три основни въпроса – въпроса за пространството, за средствата за съществуване и за намиране на поле за човешката дейност.

Въпросът за разширяване на площта е най-безнадежен. Това може да стане предимно само за сметка на водните площи. Някои предлагат създаването на изкуствени острови и освобождаване на земите под вечните снегове в полярните области, като се създават там колосални централи за топлина и светлина. Това, разбира се, не може да бъде едно сериозно разрешение и е ясно, че опираме до един категоричен предел.

Средствата за съществуване имат сравнително по-еластичен предел. Тях можем да разделим на два големи дяла – храната и всичките суровини за леката и тежката промишленост, гаваци останалите необходими продукти за човешкия живот и неговото развитие. Към тези тъй ценни и необходими богатства на нашата Земя човешкият рог всякога и особено в настоящия век е проявявал крайно безразсъдно разхищение. Войните и военните приготовления са били и са най-голямото перо в това отношение. И ако това безогледно прахосване продължи със същия темп и ускорение, то наистина човешкият рог може да бъде изправен пред една катастрофа като последиствие от изчерпването на средствата. Но никоой не мисли за това и хората се утешават с фразата: „Ако ще след нас да гойде и потон!“ Унищожаването на горите отгавна вече е сериозен проблем. Правят се големи усилия да се търсят заместители на гървото, но за голямо съжаление това съвсем не е намерено и едва ли ще се намери нещо, което да го замести.

Петролът е вторият важен продукт за една пренаселена страна. За съжаление всяка една страна, която го произвежда, търси да се похвали, че успява във все по-големи количества да го изцежда от неграта на своята земя, и то защо? За да го прахоса предимно за разхищения. Утехата, която някои посочват, че петролът ще бъде заместен от атомната енергия, съвсем не е много надеждна, защото при разпадането на веществата, които създават тази сила, се отделят чудовищни отрови, за които все още не е намерен начин как и къде да се изхвърлят или как да се неутрализират. Такова е положението на всички метали и минерали, които влизат като основен елемент в дейността на човека.

Малко по-еластичен е моделът на изхранването на човешкия рог. Тук вече моретата и океаните дават своя много голям принос със своето рибно богатство. Но и тук, разбира се, има предел. Сега, в настоящия момент, в целия свят се лови 70-80 милиона тона риба годишно. Учените пресмятат, че ако този улов годишно надмине 100 милиона тона, ще имаме вече едно изтощение на това богатство. И в сегашно време е налице едно голямо изчерпване и почти пълно унищожение на най-едриите представители на океанската и морската фауна. На първо място е синият кит и другите от този рог едри бозайници, унищожавани от хората по много хищнически начин.

Други учени са обнадеждени от най-новите открития, направени в растителния свят за получаване на по-голямо изобилие в реколтата. Учените отгавна вече са разбрали, че електричеството влияе върху жизнената дейност на растенията, но тази дейност и досега остава все още непроучена. Направени са опити, като се поставят растенията в електрическо поле. На повърхността на Земята, върху която се развиват едни или други растения, учените са пуснали електрически ток. При едно положение на растенията в това поле те бързо увяхват и не след дълго умират със свити листа и увехнали клонки. При други положения спрямо полюсите на това електрическо поле растенията бързо се развиват и дават от четири до шест пъти по-голяма реколта спрямо контролните растения. Получени са например репички с диаметър 13 см и моркови с дължина 31 см. Това показва, че електричеството, въобще непроучените още сили в природата, могат да ни дадат големи възможности в областта на селското стопанство.

В магнитно поле били поставени да никнат семена от различни растения. Оказало се, че семената, чиито коренчета на зародиша били обърнати към Южния полюс, поникват по-бързо и образуват доста развити корени и стъбла. Ако ги обърнат към Северния полюс, те поникват по-бавно, а корените им, като образуват клуп, се развиват към Южния полюс.

Земята има постоянно магнитно поле. Опитите са потвърдили, че то влияе върху поникването на семената. На дневен ред се поставя задачата да се създадат машини, които биха посели семената в земята така, че да бъдат в благоприятно положение спрямо магнитното поле на Земята, да поникнат и да се развиват по-бързо. И наистина, в ежедневната практика срещаме много изненадващи случаи, върху които хората още не са се замисляли.

Имах случай известно време да работя в един блок, където вагахме крѐмно цвекло. Почвата беше наносна, плодородна – хумус. Направи ми впечатление, че при идеално еднакви почвени и други условия намирах цвекла по 10-15 килограма, а в съседство с тях такива малки глави от по няколко стотин грама. Да се обясни това само с качеството на самото семе би било съвсем пресилено. Явно беше, че в добрите случаи сме имали семена, които са били благоприятно разположени по отношение на силите в природата.

Има и друг един много интересен случай. Пред къщичката на Учителя, до самия тротоар, една пролет изникна един слънчоглед. Външните условия за развитието на едно растение там бяха много неблагоприятни. Постоянно минаваха хора, тѐпчеха наоколо и не знам дали за него въобще се полагаха някакви грижи. Обаче този слънчоглед израсна така буйно, така добре, че даде една необичайно голяма по размер пита. Всички гледахме този слънчоглед с

изненада. Явно тук имаха ролята сили, извън физическите и познати ни гнес.

С това ще се разбере, че легендата, която Толстой разказва за житното зърно, голямо колкото кокоше яйце, не е много нереална. А Учителя казва: „За в бъдеще житените зърна ще бъдат едри колкото круши и с едно-две такива зърна човек може да се нахрани“.

Голямата механизация, която непрекъснато и с много голям темп се прилага в производството, освобождава много хора от работните процеси и голяма част от тях остават незаети, без работа.

Един мъдрец е казал: „Човек се ражда на Земята, за да се учи, да твори и да се радва на живота“. При сегашното утвърждаване на работното време от осем часа за труд и още някой и друг час за отиване и връщане от работното място, като се прибавят часовете за хранене и за задоволяване на неотложните и належащите нужди, преди всичко към хигиената, като включим и часовете за нощна почивка, ще се окаже, че за друга човешка дейност на трудовия човек не му остава време – например за учене, за усвояване на изкуствата, за радване на живота.

Не е известно по силата на какво сегашното човечество се е спряло непременно на осемчасовия работен ден. Наблюденията на мъдри и опитни хора показват, че за богато задоволяване на нуждите на човечеството е необходимо всеки човек да работи не повече от 3–4 часа на ден. Тогава ще има работа за всички, а хората ще имат време за наука, за изкуство и да се радват на живота. Тези, които сега са безработни, по някакъв начин задоволяват своите нужди. Защо тогава и те не работят и с това да намалят работното време на заетите с работа?

Единственото разрешение на всички тези кризи, към които сега човечеството стремглаво върви, е по-голямото внимание към по-висшите центрове в човешкия мозък, където са творческите способности, жаждата за знания, устремът към изкуството, благородните чувства към всички и всичко наоколо, чувствата за мярка и справедливост. На тези мозъчни центрове, на тази област човечеството трябва да обърне по-голямо внимание, а това ще отпрати потока на жизнените му сили именно към тази част на мозъка и те ще дадат на човечеството богат и щастлив живот. Тогава дейността на централните в големата част на мозъка ще затихне.

Влиянието на Луната няма да бъде толкова силно, защото нейният център ще бъде по-малко захранван с жизнени сили. Дейността и на другите центрове наоколо ще се притъпява, ще се даде път на облагородените силови полета, идващи от Меркурий, Венера, Марс, Юпитер, Сатурн, Уран, Нептун, Плутон и от другите две, още неоткрити планети, за които пишат осведомените астрономи.

Човекът е единственото същество на Земята, което може да подобри силовите полета, да дава път на нисшите или висшите влияния. Тази именно възможност го прави свободен да изгражда своя живот в добро или лошо направление.

Че наистина е така ни показват статистиките при по-внимателно разглеждане. При по-цивилизованите народи, където се проявява по-голям интерес на внимателната и деликатна обхода, сега имаме сравнително по-голямо равновесие относно ражданията и умираанията на хората в тези страни. И ако не са на сърчанията, които се дават в някои от тях за повече раждания, в скоро време

там би настанало едно балансиране в прираста на населението. Тогава раждането на едно дете ще бъде едно важно и голямо събитие не само за неговите родители, но и за останалите членове на обществото.

Учителя казва: „Раждането на едно дете на Слънцето е голямо събитие, за което знаят всички жители там!“.

декември 1970 год.

ВОДАТА

Всяко нещо, създадено от необятния миров силов океан, се включва в един безкраен еволюционен път. Този път на прогреса не върви еднакво и равномерно, а с известни прогове, импулси, тласъци и етапи.

Така например на нашата планета има ясно изразени етапи на този еволюционен път в творческия процес на природата. Тези етапи са проявени в различните царства, както ние се изразяваме, и има минерално царство, растително, животинско и човешко. Всички тези царства не са нищо друго освен етапи на еволюционния път на природата. Тези царства са ясно обособени, но интересното е, че природата много старателно укрива междинните изяви на този безкраен еволюционен път и не ни става ясно как този еволюционен процес преминава от едно царство в друго. Така например между животните и човека коя е била междинната форма – маймуната или нещо друго? Защото между маймуната и която и да било друга жива форма и човека скокът е много голям, чувства се празнота.

Същото е и между другите царства. За етап между животните и растенията често приемат водораслите.

Но тяхното естество не е много ясно. А какъв е преходът между растенията и минералите? Мъдреците от древността са приемали, че преходният елемент между минералите и растенията е водата. „Водата, са казвали те, е началото на живота.“ Това наистина ще трябва да се приеме, защото без вода животът на нашата планета е невъзможен. Всички живи форми, всичко от минералите до човека има в себе си вода в по-голямо или по-малко количество. Какво представлява водата? Установява се, че тя е едно съединение на два елемента, наречени от нас *водород* и *кислород*. Но само това ли е? Първо, какви са тези елементи, какво представляват те от себе си? За да разберем това, нека по-задълбочено погледнем във великия процес на природата, наречен *еволюция*, като почнем от минералното царство и от елементите в него като творческа изява на природата.

Изследванията, които са направени на минералите според атомната теория, показват, че всеки един атом от тях е резултат на две сили. Едната е силата на движението, а другата е силата на покоя. Последната – силата на покоя, взема част от силата на атома и създава известни решетки, в които включва останалата сила на атомите. По този начин тези стабилни и инертни решетки създават видимата, осезаема форма на кристала, на веществото изобщо, материалния свят. Арабският философ Абул-Валид казва за това: „Всяко нещо, което е пред нас, е съставено от покой и движение. Движението непрекъснато изтича от покоя и го руши“. Този процес е приет и от сегашните учени, като го наричат *радиоактивност*. Всички елементи са радиоактивни. Оттук ще трябва да приемем, че колкото един елемент повече е разрушил покоя, повече е разрушил решетките, които са сковавали и сили-

те му, толкова той ще се изяви като по-активен. От всички елементи на нашата планета като такива, възможно най-пълно разрушили покая, са елементите, наречени *водород* и *кислород* – те са най-активните.

Водородът гори само при най-малката възбуда, дава своята сила и енергия. А кислородът е така активен, че привлича и се привлича от всички останали елементи, като им помага за тяхното освобождаване от веригите на ограничението. Без този тъй активен елемент животът на Земята е невъзможен. Човекът, оставен само няколко минути без него, престава да живее. Природата е приложила някаква чудна и непонятна за нас сила от много високо естество, която по един най-хармоничен и здрав начин е свързала тези два тъй активни елемента, като е образувала това съединение, наречено от нас *вода*.

От това се разбира, че освен тези два елемента водата включва в себе си и тази могъща и от много висок ранг сила. Затова великият мъдрец казва: „Аз не познавам по-голямо лекарство от водата, когато тя се използва както трябва. Животът без вода тук, на Земята, не може“. Не може без това хармонично и здраво съчетание на тези три фактора. Човек, останал само няколко денонощия без вода, умира. Поради здравината, с която тази сила свързва двата елемента, при разлагането на водата разкъсването на връзката между тези елементи е много трудна работа. Здравината и могъществото на тази връзка се вижда и от това, че при каквото и да било налягане водата не се свива, не намалява своя обем. Върху това нейно свойство са устроени всички рогове тъй наречени *хидравлични преси*. Ако ние, хората, речем с възможните наши средства да свържем, да обединим тези два елемента, то ще получим тъй наречения *гърмящ газ*, който е способен само да руши и унищожава.

Известно е, че тук, на Земята, имаме предимно два вида води: минерална и обикновена. Минералната вода е „първичната вода“. Тази вода е крайният, есенциалният продукт от еволюционния процес на минералите. Тя е единственият течен минерал със своите изключителни качества и е крайният резултат в един етап от еволюционния процес на живота, тя е начало на нов етап.

Установено е, че всички минерали съдържат в себе си вода. Тази вода не е дошла отвън, а е продукт от бавното преобразуване на елементите в минералите в минералното царство, стигнали до водорода и кислорода, обединени от тази велика и разумна сила. Някои от скалите съдържат до 30 процента вода. На една витрина имах възможността да видя картина на апарат, който е можел да изцежда водата от скалите. Този апарат е бил проектиран и създаден за възможността на хората да отиват на Луната, където, както е известно, няма вода по нейната повърхност. От Луната се донесоха минерали и интересно е при техния анализ дали е открито присъствието на вода в тях.

Изцеждащата се от минералите, от скалите и от дълбоките пластове на Земята вода, като по-лека от останалите минерали, излиза на земната повърхнина като минерални извори. Затова тези води са обикновено с по-висока температура. Тази температура на минералните води зависи от дълбочината на пластове, от които тя излиза, от дължината на пътя, който изминава, и от това, дали до тяхното излизане на повърхнината не се смесва с водата от някой обикновен извор.

В минералните води в по-голяма или по-малка степен има и разтвори на някои от елементите на минералите и скалите, от които е процъзляла водата или които е разтворила по своя път. Тези води не променят своя дебит,

независимо дали годината е кишава, или суха – техният дебим при всички случаи е постоянен. Минералните води са активни, те носят и изпускат сили както от двата елемента, така и от свързващата ги сила. Затова тяхното използване било за пиене, за миене или за къпане, е благотворно за здравето на човека. Те са също особено резултатни и при изпирането на тъкани. Ползата от минералните води е особено ясно изразена, когато те се използват при самите извори. Престои ли водата, жизнената сила в нея намалява.

Установено е, че молекулите на водата са наредени пог формата на тетраедър. Тетраедърът е геометрична кристална форма, съставена от четири равностранни триъгълника, следователно водата има кристален строеж. Това разположение на водните молекули дава чудното и интересно качество на водата, че при охлаждане пог плюс 4 градуса тетраедрите се разтеглят, като се плъзгат и с това водата се разширява. При по-голямо охлаждане кристалите стават твърди и по-леки от самата вода, като получаваме тъй наречения лед. А горе в атмосферата тези кристали при образуването им приемат въздух и образуват леките пухкави бели снежинки.

Това свойство на водата да се разширява при преминаването ѝ в твърдо състояние, като става по-лека от течната вода, е спасило живота на Земята. Какво би станало, ако ледовете биха били по-тежки и потъваха в дълбочините на моретата и океаните? Водата е тъй активна, че тя всичко разтваря. Съдържа се навсякъде и във всички живи същества: при човека е до 65 процента, в рибите – до 80, а във водораслите – към 90 и дори 99 процента. Всичко живо, останало без вода, престава да живее. При човека това става само до няколко дни.

При нагриване от слънчевата светлина или при други фактори водата преминава в газообразно състояние, като отива в горните слоеве на атмосферата, като по-лека. Там под въздействието на слънчевите лъчи тези водни пари се разпадат на съответните си части – водород, кислород и сила. Известно е колко много е необходим кислородът за всички процеси на Земята и за живота върху нея. Водородът и свързващата енергия се увеличат от гъжговните капки, от снежинките и оставят своя богатен товар върху Земята.

Полезно е в топли летни дни човек да го вали гъжд, като получава от тях тази богатна енергия, която идва с гъжговните капки – стига, разбира се, да не се простуди. Водата има свойството добре да задържа топлината и бавно да я изпуска, а това е също от полза за живота. В нашата атмосфера има много прах от най-различен произход. Дъждът и снежинките увеличат със себе си и този прах, пречистват атмосферата, а прахът, увлечен от гъжговните капки и снежинките, наторява Земята. И за какво ли още не е полезна водата за живота?

Имаме и друг вид води – тъй наречените *тежки води*, които са изключително ценни при получаването на атомната енергия. Тази вода в много малко количество се съдържа в обикновената вода. На 500 части обикновена имаме само една част тежка. При разрежено състояние в обикновената вода тя активизира живота. Такава вода имаме при топенето на снеговете, в която има малко по-голяма доза тежка вода. Тази вода особено благоприятно активизира живота на растенията и животните, които се ползват от нея.

Интересно е определението на сегашните учени за водата. Те казват, че водата е най-простото съедине-

ние на водорода с кислорода. Великите мъдреци от древността казват, че „всички велики творби на природата, всички неща са прости по своя израз, лесни наглед, но с изключителна дълбочина по своето съдържание“.

Чистата вода е безцветна и когато приема в себе си чистия въздух, тя става бяла – такава, каквато е и слънчевата светлина. Белият цвят е израз на чистотата, на безкористието – готова е да служи безкористно на живота. Водата приема безропотно всички нечистотии, като има чудното свойство и възможност да се освобождава от тях.

Древните мъдреци са приемали водата като символ на емоционалната природа в човека. Тази природа е най-активният елемент в него. Човек трябва да има възприятия, преживявания, емоции, които са изява на тази природа. Всичко това е необходимо, за да може той да мисли. Ако няма възприятия, ако не може да почувства онова, което става около него, човекът не може да мисли. Красивите творби в природата събуждат красиви и благородни чувства, а оттам имаме и такива мисли. Затова същите те казват, че Великият творец е създал красивите неща, за да може човекът да ги гледа и да им се радва.

февруари 1983 год.

ДАЛЕЧНОТО УТРЕ

В настоящия момент човечеството е обхванато от един чудовищен устрем към все по-голямо материално богатство, към все по-голяма мощ, изразена във всевъзможни новости и постижения в техниката. За задоволяване на тази жажда на първо място се поставя много остро въпросът за суровините, за източниците, които ще могат да дадат това богатство, тази мощ.

Днес човешкият рог има като най-сериозна задача да търси, да рови земята с всички средства, за да намери и изтръгне от нейната гръд колкото се може повече от тези суровини. Това търсене се подсилва от факта, че човечеството расте с непознат темп, а заедно с това растат и нуждите му. Статистиките показват по един недвусмислен начин, че само след 25 години човешкият рог ще се удвои. Броят на хората на Земята ще бъде не по-малко от шест и половина милиарда. Всичко това не може да не постави много сериозно пред човечеството въпроса за утрешния ген. То със страх се пита какво ще бъде утре. Няма ли тези източници на суровини да се изчерпят и човечеството да се изправи пред гибел? Този въпрос те разрешават с известна утеха, като казват: „Пред нас имаме най-напред планини от гранит“. Ние не подозираме, че тези гранитни блокчета, с които постиламе улиците и така нехайно тълчем с краката си, съдържат грамадни богатства от метали, които можем да използваме.

Изследванията са показали, че в един куб гранит със страна един километър се съдържат 230 милиона тона алуминий, 130 милиона тона желязо, 260 хиляди тона ка-

лай, 7 хиляди тона ураний, 13 тона злато и още няколко тона други метали. Но за да се извлекат тези богатства от този гранит е необходима чудовищно много енергия, с каквато сега човечеството не разполага. Егоисти са скалите, те здраво гържат затвореното в тях богатство. И Учителя казва: „Скалите са плод на крайния егоизъм“.

В това отношение много показателна е сцената, разиграла се между духа на пустинята и Христос. Князът на злото казва на Христа: „Ако си Син Божий, кажи на тези камъни да станат хлябове!“. Князът разбираше, че само могъщата сила на Христа е в състояние да отмахне този чудовищен егоизъм, за да излязат оттам богатствата, затворени в тях. Но макар и перспективите за получаване на могъща и евтина енергия да не са много илюзорни, и тук имаме предел – гранитът може да се свърши. Други учени намират по-утешително разрешение. Изследванията върху общата маса на Земята показват, че относителното тегло, плътността на веществото, което нашата Земя има като цяло, е $5^{1/2}$. С други думи един обем от това вещество е $5^{1/2}$ пъти по-тежко от същия обем вода, като се има предвид, че земната обвивка е съставена предимно от скали, почва и минерали, които имат около $2^{1/3}$ до 3, то учените приемат, че дълбоко вътрешността на Земята е съставена от вещество с голяма плътност, с голямо тегло, каквито са металите.

Ето защо за разрешаване на въпроса с идващия метален глад човечеството се утешава, че ще се справи с помощта на машини и роботи, които, управлявани от повърхността на Земята чрез кибернетиката, ще извличат оттам, от ядрото на Земята, необходимите суровини. Кибернетиката е получила названието си от гръцката дума *кибернетике*, което означава „изкуството да се уп-

равляват кораби“. На тази гума сега се дава значението на „наука за създаване на уреди и машини, които управляват различни видове процеси“. По друг начин не би и могло, тъй като дълбоко, на стотици и хиляди километри към центъра на Земята, има високи температури от хиляди градуси и налягане от милиони атмосфери.

На изхранването на тъй бързо растящото човечество също се гледа с тревога. Разрешаването на този въпрос учените намират предимно в създаването на заводи за изкуствено получаване на храни, като се използват начините и методите, с които растенията си служат, за да получат хранителни продукти от земята, водата, въздуха и слънчевата енергия.

Но за осъществяването на всички тези тъй поставени проекти ще са необходими колосални енергии, а за тяхното получаване ще са нужни неимоверно голямо количество суровини. Тук е явно, че влизаме в един омагьосан кръг. По този път не може да се върви.

В сегашния стадий на развитие се прахосват твърде много усилия и материали за цели, които нямат нищо общо с нуждите на човека. На първо място в това число са военните приготовления и разсипанията, която войните носят. Съвсем неправилно е да се приеме, че човешкият рог постоянно и непрекъснато ще живее в едно такова милитаристично напрежение. Такова състояние е неестествено и то ще отмине като една чудовищна заблуда, погълнала средствата и усилията на хиляди поколения. Човечеството на първо място ще трябва да прегърне идеята за чистите братски отношения между хората, между народите. Цялата сегашна техника, всички машини са така тромави, тежки, шумни, гръмотевични... Това ще се промени, ще се вмъкнат нови материали за тяхното изграждане.

Съвременният човек живее при неимоверно голяма претрупаност на своята обстановка, защото него го привлича предимно онова, което въздейства на неговите пет сетива, на обемността и триизмерността му.

По отношение на храненето общо взето човек днес употребява много повече храна, отколкото му е нужно. Грамадна част от поглъщаните количества храни е невъзможно да ги изгори в организма си и да подмени изхабените клетки, а те се натрупват като излишни мускули и тлъстини. Човешкият организъм ще трябва да се пригоди към едно балансиране на хранителния си режим. Казаното готук като облекчително средство за разрешаване на големия проблем за галечното утре на нашата Земя е само първи стъпки в това направление.

Това са близки понятни средства, които сегашното състояние на човешкия мозък може да препоръча, но те не могат да разрешат въпроса изцяло за много, много галечното утре. Разрешението ще търсим другаде, и то още сега, защото постигането на резултати е един много бавен процес. Къде ще стане това? Ако внимателно разгледаме човека днес, и по-специално неговата глава, там, където са ръководните органи на физическия и психическия му живот, ще намерим изхода и разрешението на трудностите, които човекът, ако върви неизменно по сегашния си път, неминуемо ще срещне.

Главният мозък, този команден орган на всички човешки прояви, най-голямото чудо на планетата Земя, при сегашното състояние на човека има такова развитие, което определя и културата му. Човешкият мозък не е нещо постоянно, непроменливо. Той се е променял, развивал се е и ще се развива и в бъдеще. Заедно с това човекът ще се променя както по форма, така по способности, качества

и възможности за постигане на гадени задачи. Това развитие, тази промяна върви по един бавен еволюционен път. И наистина, ако се спрем първо на формата, на външния израз на човека, и погледнем историята, ние ще видим, че ако в древността е имало една прекрасна Елена, само една очарователна царица Нефертити, то днес такива красавици, а и по-големи от тях, ще срещнем със стотици хиляди. Строежът на тялото при хората на древността е бил по-груб. Главата е била някак неоформена, с ниско чело и малък лоб.

Гениалните хора до немного отдавна се брояха на пръсти. Днес ги има вече с хиляди, и то с грамадни постижения. Създателите на атомната ера, на космичната техника, пък и в коя ли не област, потвърждават това. Някога хората, занимаващи се с изящните изкуства, също бяха само отделни бройки, а сега навсякъде прелива от музиканти, художници, поети и пр.

Човешкият мозък е разделен на области, на групи клетки. Всяка група има специфичната задача да управлява съответно качество, способност и подтик за действие. Развитието на някои центрове започва още от животните. При човека броят на тези центрове бързо се разраства и е достигнал в настоящия момент до около 40 бройки, като същевременно бавно, но сигурно се подобрява и качеството на самите клетки. Всички мозъчни центрове сега са групирани в три мозъчни пласта, наредени един над друг, като само в най-изтъкнатите представители на човешкия род има наченки на центрове, разпределени в един четвърти пласт над останалите три. Развитието на централните във всеки от тези слоеве са създали и отделна човешка раса, по своя външен вид носеща и своя съответна култура.

Така в първия пласт, намиращ се в основата на мозъка, се намират центрове, които управляват и имат отношение към най-примитивните изяви и нужди на човека. Там са и центрoвете, които дават възможност на човека да опознае света на формите – непосредствения свят, който се долавя от нашите пет сетива, а също и жажгата да присвоим за себе си този свят с неговите форми.

На първо място отзад в тила е центърът, който управлява устрема за продължаването на рода. Редуват се до него привързаността и любовта към своето, голямата жизненост и издръжливост на неблагоприятните условия в живота; устремът да се проправи път с борба, за смазване и разрушения, центърът на безпощадните и сурови отношения. До него е голямата охота за ядене, готовността на стомаха да приема и смила всичко, едва ли не и камъните. В предната част около веждите, както вече казахме, са центрoвете за опознаване на света, в който човек живее, но само на външния свят, света на формите и жажгата да ги присвои. Когато центрoвете в този слой са добре развити, имаме едно разширение на обръча, който минава през веждите, през отвора на ушите и тила. Този слой на човешкия мозък създаде монголската раса и културата, която тя донесе. И наистина при тази раса обръчът е добре оформен.

Чингис хан⁷⁰, като най-ярък представител на расата, даде най-осезаем израз на възможностите, които тези центрове създават. Народът му тъй бързо се разрастваше, че големият азиатски континент му стана тесен. Издръжливостта на неговите хора е била пословична. Те са могли, както е отбелязано, да язвят гни и ноци наред, като за денонощие са могли да изминават разстояние, равно на 300-400 км. Всеки конник е водел със себе си по ня-

колко коня, за да ги сменя при тази чудовищна и непрекъснатата езда. Разрушенията, грабежите, пожарищата са били основният стимул в неговата дейност. Нагарен с примитивна природна хитрост, каквато също гават тези центрове, Чингис хан лесно се е справял с многото трудности в своите походи, а също и с господарите на земите, които е искал да завладее.

Във втория пласт на мозъка, почвайки от задната част на главата, се намират централните на социалните чувства, на нуждата да не бъдеш сам, да бъдеш в общество, да имаш жена, деца, семейство и близки приятели.

След този център се редуват жажбата за погвизи, но само тогава, когато ще бъдеш похвален, поласкан за това; там са желанието за уважение, за ласкателство, честолюбие и вниманието към самия себе си, погодзението, недоверието, страхът предимно за живота; чувството за хармония във формата и тоновете, голямата памет. Този слой мозъчни клетки беше най-развит в семитската раса. Той създаде характерните черти на тази раса, създаде и нейната култура. Тази раса се оформи в земите на Средния изток – това са арабските и еврейските народи.

Известно е от Библията с какъв антураж от жени и ласкатели е бил заобиколен Соломон⁷¹. Известно е също обаче каква хармония и изисканост е внесъл той в изграждането на своите дворци и в Храма Господен. В неговите притчи има поезия. Всички арабски султани са били заобиколени с богато общество и от красиви жени, от всевъзможни угодници и ласкатели, от богатство, пищност и изискано внимание към себе си, с усет към красивата и изящна форма, с усет към тона. Чертите на скритостта, потайността, страхът предимно за живота не са им били чужди.

Известно е, че турският султан Абдул Хамид втори⁷², царувал между 1876 и 1909 година, известен поради своите жестокости с прозвището „Червеният султан“, е имал хиляди лакеи, 800 готвачи и кухненска прислуга, 400 музиканти, певци и шутове, 50 фризьори, 80 ловджии. Лично при султана са стояли 54 генерал-адютанти и лични прислужници, а отделно – 300 дворцови адютанти. Всичко това явно говори до каква степен може да се развие жаждата за ласкателство, угодиничество и внимание към себе си.

В третия слой на мозъка, почващ от задната част на главата, се намират центрите, които създават устрема, амбицията, устойчивостта за постигане на поставени големи задачи. В страничната част на главата са центрите на творчеството, жаждата на човека непременно да създава, да прави нещо, техническите способности.

В предната част на челото са центрите, които дават възможност на човека към едно задълбочено търсене на закономерностите, на причините на всяко явление, на всяко събитие, а също и на последствията, които ще произлязат от тях. Тези центрове създават науките, а до тях встрани има един малък център, който дава качеството на човека да организира – организаторския талант.

Този слой мозъчни клетки е най-добре развит в бялата раса. Тя създава сегашната култура, културата на големите постижения, на създаване на изключителни творби и открития на техниката. Навлезе се дълбоко и всеотранно в съществуващите науки, като се създадоха много нови. Този пласт мозъчни клетки ще даде култура, която ще изчерпи възможностите на трите агрегатни състояния на веществото – твърдо, течно и въздухообразно – култура, в която човек ще бъде заробен от машините. Те ще погълнат цялото му внимание с грижи около тях, ще му отне-

мат тишината и спокойствието със своя шум и трясък. Те ще му отнемат свежия въздух и бистрото небе и ще го заменят с небе от дим и отровни отпаѓъци. Те ще му отнемат насладата да се любува на чистите бистри води.

Никога светът не е бил тъй пълен с машини, никога не е бил тъй много зашумен от трясъка и грохота на тези човешки творби. Никога въздухът и водата на Земята не са били тъй много замърсени. Но и тук ще стигнем до прегела на човешката дейност. Ще се събудят нови поготици, ще се родят нови идеи, нова мисъл, ново чувство. Те ще бъдат дадени от мозъчните центрове на следващия, четвърти пласт. Тези центрове в сегашния човек са само в зародиш. Тук-там в някого от издигнатите негови представители проблясва светлината на някой събудил се за живот център.

Във вниманието и развитието на тези центрове сега смисълът на човешката дейност, на човешкия живот сега. Те ще избавят човека от робството на машините, което спъва свободния полет на човешката мисъл. Тези машини държат във възбуда човешкия мозък и не му дават възможност да долови тихия шепот на онази хармония, която цари около нас и подхранва нашите по-висши центрове. Тези центрове ще дадат възможност на човека да влиза в контакт с по-висшите йерархии разумни същества и да борави със силите от по-друго естество.

Понятието *сила* при сегашното състояние на човешкото знание не е още изяснено. Ние, хората, не знаем какво нещо е силата, познаваме само много ограничен сектор от нейната проява. Хората днес разбират силата само като някаква възможност, която създава промени и ние я имаме преди всичко като резултат от измененията, които могат да настъпят във веществото. Но това ли е един-

ствената изява на силата, не ни е известно ни най-малко. С получаването на електрическата енергия ние показваме, че има и други източници, и други начини, за да имаме сила.

Ако погледнем ясно то зvezдно нощно небе, там има милиарди светила: планети, слънца, необятни галактики. Всичко това се движи с непонятната за нас сила и скорост – и то как, тихо и без никакъв шум и трясък. Земята се движи в пространството с 29 км в секунда, другите планети от Слънчевата система също се движат с граматни скорости, а Слънцето се движи в пространството със скорост от 270 км в секунда. Има слънца в небесната сфера, които се движат с хиляда и повече километра в секунда. Откъде се взема тази сила, за да движи тези тела с такива граматни по своя размер скорости, и продукт на какво е тя?

Слънцето изпраща всеки миг в пространството енергия, непонятна по своите размери за нас. Изследванията са показали, че животът на Земята датира от около 3 милиарда години. Това ще рече, че Слънцето още тогава е било в състояние да праща своята животворна сила най-малко с около сегашния размер. Следователно за този период от време то не се е променило, или пък в него са настъпили най-много някакви малки промени. Ясно е, че при всички тези случаи имаме източник на сила, който на нас не ни е известен. Разбирането и достигането на тези сили ще се даде от мозъчните клетки, които по своето качество и място в човешкия мозък ще се различават коренно от досегашните. Какво точно ще бъде онова, което те ще донесат, човекът сега не може да каже, защото той още няма центрове в мозъка си, които да му покажат поне онова, което ще дойде.

Чингис хан преди 750 години съвсем не беше в състояние да каже какви идеи, мисли и постижения ще донесат атомните учени, защото нямаше центрове за такова мислене. Може ли едно магаре да мисли за дейността, която днес имат гениалните хора? Може ли то да си представи как ще летят тези грамадни чудовища над него, или да си обясни движението и устройството на всички човешки творби, които бъркат около него? Не, това не е възможно за него! Но някога по пътя на еволюцията това ще дойде до човека и той ще може да разбира и да се ползва от възможностите, които сега имат хората. В него ще се развият мозъчни центрове, каквито човекът има сега.

Новите мозъчни центрове в поредния, четвърти слой, ще отбележат нова ера, ще дадат нова култура, в която всички онези въпроси и трудности, които сега вълнуват хората, ще бъдат разрешени по един непонятен за сегашния човешки род начин.

На човешкия род му предстои сериозната задача да подпомогне с всички средства подхранването и оформянето на тези нови мозъчни центрове, а това може да стане само тогава, когато се дава път на благородните мисли, чувства и постъпки за дейност, донесени от великия Учител на човешкия род – Христос.

май 1971 год.

НЕВЪЗМОЖНО

Най-лесният отговор, който човек може да даде, когато му се предлага нещо извън обичайното, извън понятията, с които той борави, е да каже: „Невъзможно!“. Този израз веднага го освобождава от необходимостта да мисли, да събира факти, да проверява, да търси някакви нови закономерности, с други думи, да се задълбочава в изследване на тази нова и странна за него област. Цялата такава дейност изисква организация и напрежение на човешкия мозък, нещо, което в много случаи не е присъщо на човека. Защо?

Учителя казва: „Човекът поначало е мързеливо същество. Природата се е видяла в чудо, докато го накара да работи“. Затова в многото случаи, когато човечеството се е сблъсквало с новото, хората, които са смятали, че са в челните редици на човешкото общество, тези, които са приели, че са призвани да ръководят човешката мисъл в лабиринта на знанието, всякога казват: „Не, не, не, това е невъзможно!“. Това изказване го правят още, за да не се уронят техният престиж, за да не се прехвърли вниманието на обществото от тях към новатора, което най-много ги е засягало.

Всички тези съображения са ги карали не само да отричат новаторите, но и да се нахвърлят върху тях с подигравки, със закани и в много случаи – с гонения. Четиринадесет столетия църковните първенци в лицето на Светата инквизиция са преследвали хората на всяка нова мисъл и идея. Съвременната наука измина трънлив път и даде скъпи жертви, докато се освободи от опеката на този жес-

ток църковен режим. Но взе ли си поука тя от тези страдания и жертви? Много малко – отхвърли само кладите. Тя се затвори в дебелите здрави стени на своята мисъл, на своите методи за работата, на закономерностите, на които са подчинени тесният кръг от знания, предмет на техните занимания. И всичко, което е извън тази област, се подложи на отричане и присмех, заклеено с израза „невъзможно“.

Така например хората, изхождайки от своите ограничени знания, са смятали, че мускулната сила, вятърът и падащата вода са единствените източници на сила.

Но ето, през 1807 г. много способният инженер Роберт Фултон⁷³ отива при Наполеон⁷⁴, най-могъщият човек по онова време, с планове за построяване на кораби, движени с нещо ново, с пара. „Невъзможно! – отговорил императорът. – Всеки ден при мен идват изобретатели с най-чудновати предложения. Вчера например ми предложиха да атакувам английските брегове с помощта на кавалерия от опитомени делфини. Навярно и вие сте от тези безбройни луди“ – заключил императорът и изгонил Фултон от кабинета си. След осем години, вече свален, императорът пътува върху борда на английски линеен параход. В открито море, на път към остров Света Елена, среща американския параход *Фултон*, движен с пара. Наполеон погледнал към плавно движещия се параход, въздъхнал и рекъл: „Когато изгоних от Тюлейри Фултон, аз всъщност изгубих и своята корона“.

Предложението на онзи чудак за атакуване на английските брегове с кавалерия от опитомени делфини, макар и да е много странна, не е за пренебрегване. Малко преиначена, тя дава интересни възможности. Днес например много учени гледат сериозно на възможността за използването на делфина в служба на човечеството.

Когато дошло време да се реализира идеята за направата на локомотив, който да се движи със скорост, по-голяма от 40 км в час, авторитетните по онова време учени заявили, че това е невъзможно, защото те казвали, че всеки, който се движи със „страшната скорост“ от 40 км в час, непременно ще умре от задух.

Към идеята за електрическо осветление с нажежена жичка, дадена от знаменития изобретател Едисон, каквото сега имаме при електрическите крушки, първо също са се отнесли с присмех и с авторитетното: „Невъзможно!“. Не друг, а главният инженер на английското управление на пощите – човек с голям авторитет и ученост по онова време, заявява, че използването на електрическата енергия за осветление е невъзможно и е най-глупавата приумица на учените.

В началото на двадесети век учените почти единогласно твърдяха, че полет на апарат, по-тежък от въздуха, е невъзможен. Авторитетният по онова време учен Самюел Нюкомб е заявил: „Всеки опит да се построи самолет е глупава работа“. Но когато малко по-късно, през 1908 г., братята Райт⁷⁵, на пръв поглед нищо и никакви хорица, занимаващи се с поправка на велосипеди, прикрепили в своята работилница крила към бензинов мотор и се вдигнали във въздуха, тогава същият учен пак авторитетно заявил: „Да, вярно, летят, но тези апарати не ще могат да носят нещо повече от собственото си тегло и пилота“. Но само малко време след това изказване, през 1908 г., същите братя осъществили полет с пасажер в самолета.

Идеята за изкуствени спътници и междупланетни полети с ракети, дадена от Циолковски⁷⁶, също е била посрещната с присмех. През 1906 г. известният по това време учен Векертън пише: „Глупавата идея да се стреля към

Луната е пример за абсурдна крайност в резултат на ограничена до порочност специализация, до която стигат учените, работещи изолирано в своите непроницаеми кабинети“. По-късно, в пригласянето на този учен, много груги като него в периода между 1930 и 1940 г. непрестанно са се подигравали с пионерите на ракетните полети.

Много по-късно вече, когато отговорни гържавници обявяват програмата за пускане на спътник, големият по онова време учен г-р Ричард Ван Дер Цули, заемащ голям пост като астроном в Англия, бил помолен да каже мнението си по въпроса за космичните полети. Той с презрение казал: „Космичните полети, това е чиста безсмислица“. В малкото от тези множество примери, които всеки ден ни се представят, се вижда как наистина новите идеи са срещали съкрушителна опозиция от страна на утвърдените фактори.

Всички постижения на човешкия рог са плод на силата. За голямо съжаление ние не знаем какво е тя, нямаме представа, нямаме дефиниция за нея. Не знаем къде е тя, откъде идва, в какви форми се изявява и как могат да се привеждат в действие различните ѝ образи? Ето защо ще трябва да приемем, че всяко постижение, от какъвто рог и мащаб да бъде то, от когото и да излиза, не трябва да ни изненадва.

Първите източници на сила, както вече упоменахме, са били мускулите, вятърът и падащата вода. Използването им е дало първия етап от развитието на човешката култура. Вторият етап идва при използването на силата на всички горивни материали: гърва, въглища, петрол, включително и тази на веществото – на взаимодействието на химическите елементи; и най-после идва силата на атома. В този етап се развива културата на сегашното

човечество. В двата етапа обаче получената сила се привежда в действие и дава резултат със средства, апарати, машини и всевъзможни други фактори извън човека. Тези две системи за получаване на сила и начините за получаване на резултати съвсем не трябва да ни карат да мислим, че са единствените, чрез които можем да придобием сила и получените от нея резултати.

На нашата планета има белези, предания и остатъци от култури, които ни показват по недвусмислен начин, че на нея са живели хора и раси от непознато за нас по своята дълбочина време, които за създаването на своята култура са ползвали съвършено други източници на сили. Това не са апарати и машини. Тези сили са приведени в действие чрез най-съвършения апарат, чрез най-великата загадъчна машина на планетата Земя – човешкия мозък.

Че наистина е имало такива непознати за нас раси, говорят много предания и факти. В Южна Америка са намерени мумии от преди много хиляди години на хора с бяла кожа, с руса мека коса и с кръв, нямаща нищо общо с тази на околните народи, които сега и в близкото минало са населявали континента. През лятото на 1966 г. океанографският параход *Антон Браун* изследвал падината Мили Едуард в Тихия океан. Целта на експедицията била да улови животинките *неопилими*, които са едни от най-горещите охлювчета на Земята. Изведнъж погледната камера донесла нещо съвършено неочаквано. На дълбочина 1,8 км се показали някакви развалини. На снимката ясно личели колони с карти с йероглифи. Ръководителят на експедицията Роберт Мендес продължил търсенето и близо до пристанището Калао открил други потопени колони и остатъци от здания. Всеки ще си извади заключението кога тази част на океана е била суша, кога там е цъфтяла култура, от какви народи и как се е изградила тя.

В Южна Америка са намерени мумии на лице, на което е имало маски с множество златни накити и скъпоценни камъни. Наред с тях имало и глинени съдове във формата на лама. Интересно е обаче, че тези животни са били изваяни с пет пръста на краката, докато съвременните ламы открай време имат само по два пръста на краката си. Това озадачава учените, но при по-нататъшните разкопки били открити скелети на ламы с по пет пръста на краката си. Това потвърждава по безспорен начин много дълбоката древност на тази култура. Известно е, че при направата на дълготрайни мумии се изискват много знания и умение. При добиването на злато и скъпоценни камъни – също. Оттук ще заключим, че тази култура е била на завидна висота.

Древните гърци разказват за някакъв народ, наречен от тях *хипербореици*, които живеели някъде далече на север. Слънцето над тях изгрявало само веднъж в годината. Те имали уменията да летят по въздуха – така приключва сказанието. Ясно е, че става въпрос за народ, живял някъде на полюсите, и то с много висока култура. В потвърждение на това арийците, както е известно, са дошли в Индия от север. Те са донесли сведения за летателни апарати. В тях се е запазило възпоменанието, че Слънцето е изгрявало един път в годината.

Използването на сили извън тези, с които сега човечеството си служи, и привеждането им в действие с помощта на човешката мисъл, е ставало чрез изучаване и познаване на самите сили, което се е осъществявало със специални науки, изучавани с голямо старание и задълбоченост от много древните народи. От тези науки до нас са стигнали само някакви разхвърляни групи и нищо негово-рещи имена.

Кабалата, магията, астрологията, левитацията, науката за управление на климата, алхимията, психометрията, окултната медицина, науката за света, ясновидството, телепатията, хиромантията, френологията, физиогномията – всичките тези науки са отхвърлени от съвременната наука и са подложени на гавра. Вярно е, че неподготвени хора, жадни да бъдат интересни на околната среда, а също и заради личен интерес и печалби, говорят за някои от тях и се показват като техни познавачи, но със своето невежество те ги показват в крайно неприятна, карикатурна форма, и с това дават правото да бъдат подлагани на присмех. Тези науки са се изучавали в специални школи в древните египетски храмове. Знанията, изучавани в специално построените за целта кули, каквито е имало в Древна Месопотамия, в градовете Ур и Вавилон, са се пазели в най-строга тайна и са били достъпни само на много тесен кръг избраници.

В Кабалата се съобщава за някои летописи, за книги с високи знания, които са били скрити в дълбоки пещери, за да не попаднат в ръцете на недостойните.

В съществуването на известни хора, които са носители на тайни знания, вярвал и самият Нютон. Той казва: „Съществуват и други велики тайни освен тези за преобразуването на металите, за които великите посветени нищо не казват“.

По времето на Рамзес III⁷⁷ двама придворни библиотекари били обвинени в това, че с недостатъчна зоркост пазели някои тайни магически папируси. Достъпът до тези трудове, до тези източници на знания бил разрешаван само на най-доверените жреци.

Имаме всичкото основание да приемем, че Христос е говорил на апостолите за някои от тайните учения,

за които Той е разрешил да се казва само на избраните. В юдейството съществува устно излагане на скритото учение Кабала. Да се изнася това учение писмено е било забранено. От тези съображения жреците на групите, живели някога в древна Франция и на английските острови, не правели никакви записвания и цялото знание е изчезнало заедно с тях.

С право ние сега можем да кажем: „Човечеството прониква с похвален устрем в знанието за строежа за веществото, изпраща експедиции и в най-трудните райони на Земята, устремява се и стъпва вече и на другите небесни тела, но не е организирана още сериозна експедиция за изследване на забраненото и изгубеното човешко знание“.

Известно е, че деветдесет процента от енергията, която сега човечеството използва, е за задачата да прехвърля хора и товари от едно място на друго. Това не е нищо друго освен сила, използвана за преодоляване на земното притегляне и на инерцията. Какво нещо е земното притегляне? Откъде, как и защо се излъчва тази сила, кой е източникът ѝ? Нищо не се знае по този въпрос. Имаме само закон, че две тела си взаимодействат със сила, равна на произведението на техните маси и обратно пропорционална на квадрата от разстоянието им. Толкова - и нищо повече.

Опознаването на тази сила и разбирането на нейното естество ще даде възможност за управлението ѝ, а това нито трябва да се изключва, нито пък е възможно засега. Човечеството тогава ще се освободи от грамадния разход на сила. Ние ще трябва обаче да приемем, че някога, в древността, е имало хора, които са познавали тази сила и добре са си служили с нея. Науката за левитацията е била добре позната там. Тази сила са могли да я измерват, да ѝ се

противопоставят, и с това са имали възможност да прехвърлят големи тежести от едно място на друго без никакви машини и кранове, както това става сега. Хеопсовата пирамида е изградена от два милиона и триста хиляди каменни блокове, всеки от които е дълъг от шест до девет метра и тежи повече от три тона. Как е могло тези блокове да се пренесат от Асуан до Гиза – разстояние от хиляда километра, и да се издигнат на височина от сто метра?

На четири хиляди метра височина в Андите, на двадесет километра южно от езерото Титикака, се намират развалините на някакъв много древен град, наречен *Град на мъртвите*. Не е известно нито кой го е създал, нито кога, нито как. Тези развалини са разположени на много квадратни километри площ и се състоят само от постройки, направени от огромни каменни блокове. Над тях се извива петнадесетметрова пирамида с пресечен връх, на която се намира голяма цистерна за съхранение на вода. В центъра на голям площад се издига статуя на брадат мъж, обърнал очи към изгряващото Слънце, издялан от камък. Наред с нея се издига прочутата *Врата на Слънцето* – на един-единствен грамаден блок, горната част на която е покрита със странни барелефи. А на разстояние от около километър се намира *Вратата на Луната* – това са три големи платформи от стотина блокове андезит, съединени с медни скоби. Как са докарани всички тези грамадни, тежки по много тонове блокове, и то от далечни разстояния; как са изсечени и изправени? На това не може да се отговори, ако не се приеме, че е станало от хора, които са познавали науката левитация, познавали са основните закони на земното притегляне.

На няколко километра от Пуско, пак по крайбрежието на Тихия океан, в Южна Америка се намират разва-

лините на два праисторически града. За строежа на тези градове неизвестните им жители са пренасяли огромни каменни блокове чак от далечните планини. Как? Само с помощта на левитацията. В Евангелието е отбелязано, че Христос е ходел по повърхността на езерото. Той е познавал добре тази наука.

Температурата, ветровете, атмосферното налягане, валежите – с една дума климатът, е плод на сили. Но днес никой не може да посочи нито естеството на тези сили, нито пък как действат те. Ако ние ги познаваме, ще можем и да ги управляваме и с това да имаме климат, какъвто си искаме, какъвто ни е необходим.

Имаме безспорни доказателства, че народите от най-дълбока древност са пътували по всичките краища на нашата Земя. Това в никакъв случай не е могло да стане, ако те не познаваха онези сили, които създават климата. Че наистина това е така, се вижда пак от някои остатъци от древни култури.

В северната част на Перу били открити развалини на здания, в които са намерени гърнчарски изделия, изработени с голямо умение. Те били покрити с орнаменти и рисунки, които поразително приличат на китайските от династията Чау, съществувала 1 200 години преди нашата ера. Това показва, че между Перу и Китай е имало връзка.

През 1962 г. при разкопки в Еквадор са намерени керамични съдове с украшения по тях, също такива, каквито са имали гърнчарските съдове в Япония 2 500 години преди нашата ера. Има още много групи белези, които показват, че Южна Америка в дълбока древност е била посещавана не само от народите на Азия, но и от тези на Европа и Египет.

В Евангелието имаме също случай, когато Христос е укротил бурята. Разправяха ми един случай от времето на Учителя за властта, която той имаше над природните стихии. По онова време Учителя правеше своите събори през лятото в Търново, недалеч от града, в едно лозе, където имаше една двуетажна постройка. Тя беше много необходима за нуждите на събора и затова при ползването на една от стаите се установява, че покривът тече и сградата ще трябва да се препокрива, като керемидите се нарежат отново. Опитните в тази област братя се качват на покрива и свалят керемидите. Тъкмо били свалени всички керемиди, небето се заоблачава и почва да гърми. Учителя излиза възбуден и пита братята на покрива колко часа ще им бъде необходимо, за да нарежат отново керемидите. Те отговарят, че за два часа ще могат да свършат. В това време наоколо почва да вали, а при постройката и около нея – нито капка. След два часа, когато братята свършват горе и слизат от покрива, почват първите капки гъжд. Учителя за два часа спира гъжда.

Народите от най-гълбока гревност, които могли да отиват навсякъде по Земята, не са имали сегашните грамадни стабилни параходи, нито пък уредите, с които са ги направлявали. Има сведения, които говорят, че те са разполагали с компаса – пог формата на човече, провиснало на тънка нишка. Но за да могат да пропътуват грамадните разстояния и многото време, необходимо за достигане на дадената цел, ще трябва да се приеме по безспорен начин, че те са обладавали и науката за управляване на природните стихии, на климата въобще.

Археологът Дж. А. Масън съобщава, че в Перу са открити гревни украшения, направени от платина. Знае се, че платината се топи при 1730 градуса и е необходима

сложна технология за обработката ѝ. А в развалините на древния град Чан-Чан, пак там, се намерени великолепно медни маски, огърлици, накити и съдове, покрити с тънък пласт злато и сребро. Да се нанесе ръчно този пласт е невъзможно. Тогава може само да се приеме, че древните народи, които са изработили тези предмети, са познавали електролитите; или по-добре ще приемем, че те са познавали междумолекулярните сили и са си служили с тях. У различните народи съществуват многочислени предения за богове и герои, живели някога в древността, които са могли да се придвижват по въздуха на крилати колесници.

Така например в древноиндийския епос Рамаена⁷⁸ Рама сепнал в небесната колесница Пушпака⁷⁹, създадена от Вишвакарман⁸⁰, и се приготвил за полет. Колесницата се движела сама, летяла над високите дворцови кули и блестяла ослепително. Тя била голяма, удивително украсена, имала два етажа, много стаи и прозорци.

Преди няколко години в Андети на едно плато били открити тѣй наречените *пѣтища на инките*. Направените снимки от самолет показали, че това не са никакви пътеки, а огромни правилно образувани геометрични и други фигури, които могат да се видят само от определена височина. Страни на триъгълници, паралелни линии с безупречна точност се простират на разстояние от 10-15 км. Някои фигури се повтарят с поразителна последователност. Фактът, че тези фигури могат да се забележат само от самолет, говори, че те са служили на древните народи като белези за техните летящи апарати.

Интересен е случаят, описан в Евангелието на Матей, за мъгреците, дошли от Изтока в Йерусалим, за да се поклонят на царя юдейски, защото видели звездата му на Изток. Това не е предизвикано от нищо друго освен от

изчисленията, което професорите и по-изтъкнатите студенти от астрологическата школа на Вавилон са направили, като по съчетанието на Слънцето, Луната и планетите от Слънчевата система са открили, че в Юдея ще се роди велик цар. Те са били толкова сигурни в това свое откритие, че са се вдигнали чак от Вавилон с гарове, за да търсят великия цар в юдейската страна, да му се поклонят и да му поднесат гаровете, които носели със себе си.

Това е наука – точна, сигурна и ясна. Да се направи такава откритие по пътя на астрологията, това показва големите постижения и знания, които учените мъдреци са имали в тази наука, която се е занимавала с физиологията на небесните светили. Това, че ние не знаем и не разбираме нейната дълбочина, не значи, че тя не съществува. Сега само крачим с плахи стъпки по нейния необятен грум.

Тези големи учени, мъреците от Вавилон, както и почти всички други като тях, не оставиха записано нищо от своите знания от тази област и отнесоха в гробовете си голямата светлина, която имаха. А сега какво е останало от тази наука? На опитите и усилията на някои хора да търсят и събират трохите от пицната трапеца на мъреците от дълбока гревност в областта на тези науки, наречени *окултни*, не трябва да се гледа с присмех и презрение, нито пък те трябва да се обезкуражават.

Вярно е, че има лъжци и измамници, които търсят най-лесен начин да блеснат и да получават материални изгоди. Но в коя от съвременните науки не е имало такива период на лъжи и на непочтени хора? Химията ли със своите измамници и лъжливи методи за превръщането на обикновените метали в злато? Физиката ли със същите тези методи и с хората, работили за постигане на *перпетуум мобиле*? Медицината ли, минала пак по такъв път и

през средствата и методите за подмладяване, на правене на еликсир и на получаване на хапчета, които да лекуват всички болести?

Сега всичко това е изживяно вече. Тези науки са тръгнали по здрав и сигурен път на ясни закономерности. Ще изживеят този период и окултните науки. И при тях ще се открият законите, върху които са изградени – ясни, разбрани, непоклатими. Те ще се издигнат като здрави научни системи и ще допринесат неочаквано много за улеснението на живота на човешкия род. Тогава ще настане нова велика ера на Земята, с нова култура.

Юли 1971 год.

ДИАМАНТЪТ

От всички вещества на нашата планета диамантът, или както още го наричат *елмаз*, се явява като най-интересното вещество не само със своите качества, но и като израз на едно странно и неразбрано поведение и изява на един от елементите на нашата Земя.

Този елемент е известен на човешкия род с името въглерод, който със своята странност се явява в две напълно противоположни във всяко отношение вещества, свойствата и качествата на които със своите резки и изненадващи различия ние не сме в състояние да обясним по пътя на една последователност на човешката мисъл. Това са графитът и диамантът. Графитът и разните му други варианти, известни с имената антрацит, кокс и всички видове въглища, гледани от всеки човек с едно безразличие, са все продукт на този въглерод; и диамантът – със свои-

те изключителни качества на привлекателност, със съвършените му форми, с кристалния му блясък и с чудните му свойства да пречупва и разлага в най-различни нюанси багрите на слънчевия спектър.

Въглеродът е от изключителна важност за изявата на живота. Неговите атоми притежават голямата възможност и способност здраво да се свързват с всички елементи в дълги вериги и затворени разклонения. Тези връзки и създадените от тях вещества служат като основа за създаването на грамаден брой химически съединения, които изграждат всички живи организми – растенията, животните и човека. Съединенията на въглерода с другите елементи образуват тъй наречените *органични съединения* и се изучават в цяла наука, наречена *биохимия*. Без тези съединения на въглерода животът тук, на Земята, е невъзможен. Те не само изграждат живите форми, но и служат като храна на изградените вече от тях. За човека те са от изключителна важност и необходимост както за храна, така и за изява на неговия творчески живот, и преди всичко като източник на енергия.

В еволюционния процес на природата имаме етапи с техните междинни фактори. Въглерода с неговите качества и възможности ще трябва да го приемем като фактор на един начален етап от този процес, който стои на границата между минералното царство и царството на живите форми. Така например животът не може да се прояви без чудните по своята величавост и сложност съединения на въглерода, наречени *белтъци*.

Графитът е меко, черно, с метален блясък вещество, мазно на пипане. Той е бил известен още от много стари времена и самото му име *графит* ще рече „пишец“. Бил е използван с други смеси за получаване на разни средства за писане.

Известно е, че по своята структура веществата се делят на два дяла: аморфни и кристални. В аморфната структура атомите на веществото не са наредени в строго определен порядък, те са въобще в един безпорядък, а и самите им решетки, в които са включени атомите, даващи външния вид на веществото, са неправилни и лошо устроени.

Графитът има аморфна структура. При него връзките между атомите е слаба, а и самото им нареждане е неправилно. Това показва и причината за малката му твърдост. Графитът е и добър проводник на електричеството. Това показва, че в него има свободни електрони, които са без връзка с някои ядра на атомите. Тези електрони при пускане на електрически ток се задвижват в една посока и дават път на електричеството. Електричеството е определено като движение на електроните. А самото положение, че в графита има свободни електрони, говори за слабите сили, взели участие в неговия строеж.

Диамантът е съвсем противоположна изява на въглерода. Всички ние сме имали възможността повече или по-малко да слушаме и да четем за това чудно вещество, а може би и някои са виждали този чуден кристал, продукт на чистия въглерод. Тези кристали внасят в нас възхищение и омайност не само със своите външни качества, но и със силите, които изтичат от тях. Това са сили, израз на един абсолютен ред и порядък; сили на здрави връзки и чудна хармония, неподдаващи се на никакви външни неприятни влияния.

Очите като най-съвършените органи за възприятия долавят тези сили от тъй висок порядък и подсъзнателно ни дават възможността да приемаме и чувстваме тяхната величавост. Че наистина е така, виждаме от съвре-

менната техника, която може да ни поднесе кристални форми, направени от стъкло, което има аморфна структура. Това са форми на кристали, които по външния си вид и по възможността да пречупват светлината дори могат да не отстъпват на гуамантите. Но когато ги гледаме, преживяванията са съвсем други – обикновени, без някакво вътрешно и дълбоко висше заговолство.

Че наистина гуамантът е съставен от чист въглерод, това е установено още през 1722 г. от великия френски химик Антоан Лавоазие. Той е подложил на нагриване гуаманти в присъствието на въздух. Тогава те са изгаряли без остатък. Нагриването може да стане, като се постави гуамант във фокуса на една голяма стъклена леща, през която минава слънчев лъч. Когато Лавоазие е нагривал гуамант без присъствието на въздух – във вакуум, то гуамантът се е превърнал в графит.

Обратният процес обаче – от графит да се получи гуамант, не е известен и не е познат. Това ни дава потвърждението, че при образуването на гуаманта са действали могъщи сили от един висш порядък, сили на реда и на хармоничните връзки, които при неговото образуване са се проявили в своята първа изява. Тези сили на реда и хармонията са необходими, за да се прояви животът. Така например ако вземем клетката, която е най-първият израз на живота, при нея е установено, че всички молекули са наредени в безупречен хармоничен ред и че всяка една от тях изпълнява своите задължения по един най-съвършен начин, без да е възможно каквото и да било отклонение. Диамантът не е проводник на електричеството, което говори, че в него няма свободни, без връзки и задължения електрони, които да се поддават на външно влияние.

Едно от изключителните качества на гуаманта е неговата най-голяма твърдост сред всички вещества на нашата планета. Твърдостта на веществото при един кристал се изразява със съпротивлението, което той оказва при едно или друго механично въздействие. За определяне на твърдостта на даден кристал, на дадено вещество, се има предвид степента на гращенето. Ние имаме научно обоснована таблица за определяне на твърдостта на веществата, по-точно на кристалите. Тази таблица е дадена през 1822 г. от големия немски минералог Моос, тъй наречената *Скала на Моос*.

В тази таблица са дадени десет степени на твърдост, изразени в десет стандартни минерала, кристалите на които се отличават с различна твърдост, закономерно варираща от един към друг. Като започнем в тази таблица от първия кристал, наречен *талк*, приет като най-мекото вещество, като най-мек кристал, следващите по твърдост след него вървят с малка разлика, в размер на единици по отношение на твърдостта.

Колкото се отива по-нагоре по тази таблица, толкова разликата в твърдостта на минералите става все по-голяма. При гуаманта, който е на последното, десето място, твърдостта е не само най-голяма, но и тя рязко отскача от твърдостта на предхождащите го в таблицата минерали. Така например често срещаният и познат кристал кварц, който е на седмо място в тази таблица, е познат като много твърд минерал – по-твърд от стъклото, защото го гращи. Установява се, че гуамантът е хиляда пъти по-твърд от него. А в сравнение с корунда, който е на деветото, предпоследно място в таблицата и е познат със своята изключително голяма твърдост, гуамантът е сто и петдесет пъти по-твърд.

Този закон на изключителния и неумолим порядък и ред на нареждане е ясно изразен и в небесната сфера. В нашата Слънчева система неговата ясно изразена изява имаме при пръстените на Сатурн. При тях повече от 300 години, откакто е започнало тяхното наблюдение, астрономите не са забелязали абсолютно никакво изменение. Тези пръстени, а това е установено по математичен път от гениалните математици София Ковалевска⁸¹ и Максвел, са съставени от парчета на разрушената планета Фаетон, плод на силите на безпорядъка.

Могъщите сили на хармонията и порядъка, изтичащи от Сатурн, са се заели да внесат своите качества в тези парчета, за да бъдат те годни за нов живот. Същото явление има и при тъй наречените от астрономите астероиди Троянци. Това са две групи от късове на същата разрушена планета. Там Слънцето и Юпитер са наложили на тези две групи строгия и абсолютен ред да се движат по техни указания, за да се внесе и тук първата необходимост за живота – законът на порядъка.

Диамантите са общо взето много редки образувания на нашата планета. Това показва колко малко от атомите на въглерода, който е тъй много разпространен, са стигнали в своя еволюционен път до този висш стадий на развитие, за да могат да приемат тези изключителни закони на необятния миров силов океан.

Най-много диамантени находища има засега в Южна Африка. Диамантите, намерени там и въобще в другите находища, са обикновено гребни кристали от порядъка на част от карата или само с няколко карата. Размерите и тежестта на диамантите се измерва с една мярка, наречена *карат*, която е равна на една пета от грама. Диамантни кристали от по-голям размер изключително рядко се

намират. Цяло събитие е, когато се намери гуамант от няколкокостотин карата тегло. Най-големите досега намерени гуамантни кристали си имат имена, които са определени без каквито и да било сериозни съображения.

За най-голям гуамант, открит досега, се смята тъй наречения *Кулинан*, който има 3025 карата. Този гуамантен кристал е намерен в рудниците на Южна Африка през 1905 г. Другите по-големи гуаманти, които са намерени, са значително по-малки – *Екселсиор*, от 917 карата. *Президент Варгас* е намерен през 1934 г., от 726 карата, *Джонкер* – също от 726 карата, *Великият Могул*, намерен в Индия, от 794 карата, *Кохинор* и *Орлов* са от по 194 карата.

Намерените в рудниците гуаманти се делят на два типа. В първия тип влизат онези, които имат по-правилна кристална форма и са по-чисти, без включени в тях други вещества – бистри, безцветни или леко оцветени в някои от багрите; и те са по размер сравнително по-големи. Тези гуаманти се използват за направа на украшения, като се подлагат на дълга и сложна обработка за даване на съответна и подходяща форма, а също тъй и на излъскване на стените на формата. За тази обработка се използва гуамантен прах.

При обработката на по-големите кристали се губи обикновено до 50 процента от теглото на гуаманта. Така обработените гуаманти се наричат *брилянти* и се ценят изключително високо. Те със своя блясък, с чудното пречупване на светлината, с играта на багрите, които създават, правят много приятно впечатление.

Другият тип гуаманти са обикновено по-гребни, с неправилни форми и са с ред включени в тях вещества от друг произход. Те се използват в техниката за направа на инструменти за рязане и за пробиване на твърди минера-

ли, скали и метали. От всички добити гуаманти само около една четвърт отиват за обработка в брилянти за правене на украшения, а останалите са за технически цели.

По аналогия ние можем да заключим, че ако в едно общество между неговите членове може да се създаде една такава хармония и здрава връзка, както тази при частиците на гуаманта, то никоя сила няма да бъде в състояние да му причини каквато и да било вреда. Затова всички велики Учители на човешкия род са изнасяли необходимостта, че човек трябва да бъде израз на тези велики сили на хармонията и на непоклатимия устой, за да може той да бъде член на едно общество от по-висша йерархия. Тогава този човек ще има гуамантената воля, блясъка и красотата на брилянта – от най-висш порядък, а така и лекотата и възможността да постига всичко.

март 1983 год.

ЕЛЕМЕНТАРНИТЕ ЧАСТИЦИ

Както на Небето, така и на Земята...

Всички форми, всички живи същества, всички творения изобщо са подчинени на ред основни принципи в природата. На тези основни принципи е подчинена планетата Земя като нещо цяло и човекът – нейният най-съвършен обитател. Има нещо много общо между тях в онези процеси, при които се развива животът им. И Земята, и човекът са потопени в един свят на най-малките тела – на микрокосмоса, въздействието на който ние не осъзнава-

ме, но което е от изключителна важност за живота им. Учителя често казваше: „Важни са малките неща“.

От наблюденията и изследванията, които са направени, ние можем да разделим този свят на микрокосмоса на два големи дяла.

В единия дял можем да причислим изключително малките частички, известни под името *космични лъчи*. Тези лъчи имат зърнеста структура и са съставени от частички, които са, както се установява, извънредно разнообразни по вид, размер и прояви. Те носят със себе си грамадна енергия, различна за всеки вид. Движат се с непозната за нашите представи скорост от над 200 000 км в секунда. Пулсират така, че около себе си създават вълнообразно движение на магнитните полета или на въздействията им – следователно те не са нищо, а имат материална субстанция. Ще трябва да приемем обаче, че поради своите прояви тяхното вещество е от съвършено друго естество, съвсем не от тези състояния на материята, които ние познаваме – твърдо, течно и въздухообразно. Те имат някакво ново състояние на веществото – четвърто състояние, за което Учителя е говорил и което нарича *лъчисто*.

Установено е, че космичните лъчи се движат не праволинейно, а спирално, в една турбушонна форма, което показва, че в своя път срещат някакво съпротивление. Те светят, носят със себе си светлината. Всички тези данни показват, че елементарните частици са продукт на един изключително разумен свят.

Сила има там, където има разумност – силата е продукт на разумността. А за движението Учителя казва: „Там, където има движение, там има разумност“. На този свят не може да се определи едно сегалище, той е свят, който е навсякъде и действа вечно и непрекъснато. Сили-

те, които носят космичните лъчи и които са им нужни за грамадната скорост, с която се движат, според твърденията на гениалния Енрико Ферми те приемат от небесния миров силов океан. Ще трябва да се приеме още, че в мировото пространство те не са равномерно разположени, защото се намират и в грамадните, необятни по своя размер плътно групирани струпвания, които ние оттук виждаме като светещи мъглявини.

Космичните лъчи са началото, те създават тъй наречения от нас видим свят. Оттук ще трябва да приемем, че понятието „нищо няма“ не съществува. Навсякъде, в която и да било точка на мировото пространство, има нещо, което ние още не сме в състояние да разберем. Тези космични частички са плод на сложни процеси в мировото пространство, движени от Нищото, от което те вземат не само своите качества, но и онази колосална енергия, която носят в себе си.

Ако една мравка по някакъв начин разбере, че над нея има човек – велико разумно същество, то тя в никакъв случай не би имала представа нито за неговия образ, нито за неговите качества и способности като творец. В нейния мозък от няколко клетки няма сиво вещество, което да ѝ даде и бледа представа за човека.

* * *

Един ден съвсем случайно слушах разговор между младежи помаци, които говореха български. В разговора между другото стана въпрос и за Аллах. Единият от младежите гържеше, че има Аллах, а другият – че няма. Тогава един друг човек от групата енергично заяви:

– Добре де, щом като няма Аллах, тогава какво има?
Изведнъж спорът спря и всички, някак като че ли уп-

лашени от нищото, се сепнаха, млъкнаха и се замислиха. Та няма всичко, което ни заобикаля и което виждаме, е нищо?

Разговорът след кратка пауза мина на друга тема. Погледнах това момче – то имаше лице с добре оформени черти, показващи една чувствителност и природна интелигентност. То добре схващаше, че не може да бъде без нищо в този необятен свят, който ни заобикаля, и че Нищото въобще не съществува. Това, че Нищото не съществува, отдавна вече са установили много от изтъкнатите учени.

Една малка случка от древността ни показва как правилно са схващали необятното Нищо хората с проникновена мисъл от онова време.

Богат човек отива при един мъгрец и му казва:

– Ще ти дам шепя жълтици, ако ми кажеш къде е Господ.

Мъгрецът му отговорил:

– Аз ще ти дам десет шепи жълтици, ако ми кажеш къде не е Господ.

* * *

Въздействието на тези космични частици както върху Земята, така и върху човека, е от изключителна важност за техния живот. Тези частички влизат най-напред в атмосферата, сблъскват се с атомите, от които е съставена тя. Известно е, че всеки атом на който и да било елемент е неутрален, когато е плътно затворен. Атомите са напълно пасивни и в това си състояние те не влизат в абсолютно никакво взаимодействие помежду си.

Взаимодействието между тях започва тогава, когато те дойдат до тъй нареченото *йонно състояние*, с други думи, когато един или няколко електрона от атома бъдат

отклонени от него. Такова откъсване може да стане само тогава, когато върху атома върхлети частичка с изключително голяма скорост и енергия, каквито са космичните частички, тъй като елементарните частици много здраво са привързани към ядрото на атома. Тези космични частици имат по всяка вероятност не само тази единствена задача, да удрят атомите на елементите в атмосферата и да ги превръщат в активни, гогни и с устрем да влязат в съединение, в обмяна едни с други.

По този начин великият разумен свят внася онова могъщо течение, наречено живот, в мъртвата и инертна природа на Земята. Този процес е от решаващо значение за живота на планетата. Той е процес на обмяна, на хранене. Всяко живо същество има нужда да се храни, да обменя. Така например възлеродът във въздуха, който е най-важен за растенията, може да се приеме от тях само когато е в йонно състояние, само когато неговият атом е ударен от тези частички. Тогава той изгубва своята инертност, става активен и е готов жадно да влезе в сдружение с другите елементи, за да стане храна на растителния свят. Не стане ли този процес, животът на Земята е невъзможен.

В това сблъскване на тези частици с атомите на елементите те оставят и своята енергия, която жадно се поглъща както от елементите на атмосферата, така и от всички други същества по Земята, което също е от изключителна важност както за живота на Земята, така и за този на човека. Установено е, че поглъщането на тези сили е най-силно от водата. Тя е в състояние да акумулира космичните сили може би в най-голяма степен. Учителя казваше: „Аз не познавам по-голямо лекарство от водата“. Кога? Разбира се, когато се намери начин тя да се насити с тези космични сили.

Елементите от горните слоеве на атмосферата също поглъщат голяма част от тази сила, ето защо въздухът в по-високите слоеве, на по-високите планински върхове е особено богат на сили, които човек може да възприема. Богати на сили са и мъглите там – като миниатюрни водни капчици, които с още по-голяма жажда поглъщат тези сили. Затова ходенето по високите планини намира своето оправдание и в това направление, особено във влажно и мъгливо време. Водата на високите планински езера е с изключително качество по своята наситеност с енергия. Затова Учителя препоръчваше да се взема за пиене вода от езерото под връх Мусала – Окомото, като средство за укрепване на здравето.

Някои от тези частици проникват в Земята – едни на по-малко, други – на повече километри дълбочина в нея, а трети минават и през цялата Земя така свободно, както птичките – през облака, каквото е тъй нареченото *неутрино*. Там те създават процеси в минералното царство, които ги променят. Процесите в минералното царство стават бавно, защото само малка част от тези космични частици могат да проникнат там. Положението на планетата Земя и въобще това на Слънчевата система в мировото пространство е такова, че тези процеси засега не могат да стават по-бързо, защото сме в едно пространство, не особено богато на космични частици.

По този повод Учителя казваше: „За в бъдеще Слънчевата система ще навлезе в по-благоприятни условия“ – т.е. в области, по-богати на космични частици. Тогава всички процеси на Земята ще протичат с по-голяма скорост, с по-голям интензитет. Колкото едно небесно тяло се намира при по-голямо обсипване от тези зрънца, толкова условията за живот на него са по-благоприятни. Хими-

ците отдавна са установили, че всички съединения с течение на времето се променят без никакви видими причини. Променят се, като молекулите им нарастват и стават по-сложни. Този процес, гължащ се на космичните частици, те нарекоха *полимеризация*.

Около Земята има магнитно силово поле, което оказва влияние върху тези частици. То е в състояние да ги отклонява. Изследванията са показали, че в екваториалните области на Земята гостътът на тези частици е по-малък поради отклонението, което магнитното поле там оказва, отколкото при по-големите южни и северни ширини. В тези области космичните частици са в по-голямо изобилие. Ето защо там животът протича по-бързо, с по-голямо напрежение само в много малко благоприятни в климатично отношение за развитието дни. Растенията само в малкото благоприятно време успяват бързо да се развият. Животните и хората там пак по същите причини носят отпечатъка на силата – голяма издръжливост и жизненост.

За тези частици казахме, че светят, но тази светлина не може така ясно да се долови с нашите очи. Това е така първо поради изключително малките им размери, и второ, заради това, че те не са в такива гъсти снопове, за да произведат подчертан за нас ефект. Известно е, че абсолютна тъмнина няма – и в най-тъмните кътчета има светлина. В това най-добре ни уверяват котките, които, както знаем, виждат и в най-тъмното. Тази светлина е именно от тези космични частици.

Освен този светъл и активен дял на космичните частици в мировото пространство има и други тъмни, инертни частици, спъващи всички процеси и ограбващи всички ценности, до които се докоснат. Пагне ли върху

тях светлина, те я поглъщат без остатък, нищо не отразяват. Нито светят, нито пък отразяват светлината, а поглъщат всяка сила, всяко движение, до което се докоснат.

Тяхното присъствие в мировото пространство се установява с това, че много отдалечените звезди и светли мъглявини губят част от светлината си, която се ограбва от тези инертни частици. Те също така не са равномерно разпръснати из Космоса. На много места са групирани в плътни грамадни групировки, известни под името *тъмни мъглявини*. Тези мъглявини не светят и не отразяват никаква светлина. Такава една тъмна мъглявина е тъй наречената Конска глава, поради сходството си по форма с конска глава. Тя се намира в съзвездието Орион - тъмна, непрогледна, но ясно открояваща се в бледата светлина на съзвездието.

Необходимостта светлите космични частици да се движат по спирален път също показва едно съпротивление, което те срещат в своя път при грамадната им скорост, за да се наложи да вървят по траекторията на един тирбушон. Те поглъщат синята светлина като по-богатата на сила и скорост. Затова много отдалечените звезди слънца се наблюдават всякога с една червеникава окраска. Около звездите има едно разсейване на светлината им, което също се дължи на тях.

Въздействието както на едните, така и на другите космични частици върху човека е от изключителна важност, както това е и върху Земята. Човекът е изграден от един модел, оформен от сили. Силите в този модел изграждат неговия физически образ, неговия мозък, който е способен да отрази способностите и качества, които човекът носи именно в този силов модел. Някои го наричат

двойник на човека. Учителя казва: „Двойникът на човека е поле на космичните сили“.

Върху този двойник действат със своето голямо разнообразие и тези космични частици: едните – плод на висшия разумен свят, носещи със себе си силата и движението, живота; и другите – тъмните, инертните, плод на един свят на пълен покой, носещ смъртта.

Първите създават в човека устрема, нуждата да се движи, да твори и да създава. Ако погледнем едно здраво дете, в което няма още оформени подчертани желаня за постигане на нещо, ще видим как то непрекъснато намира с какво да се занимава, като при това изключва всяко еднообразие, как прави и търси все нещо друго, нещо ново. Това е подтикът, който създават тези висши космични частици. Този подтик съществува, разбира се, и у възрастните. Колкото едно дете, колкото един човек е по-интелигентен, колкото неговият мозък е по-развит, толкова той по-добре отразява въздействието на тези частици върху двойника, а това въздействие тласка мозъка към импулса да твори и да създава. Човекът трябва да бъде отворен за възприемане на тези частици. Земята, казахме, има своето магнитно поле, което е способно да възпира и отклонява тези частички.

Човекът също има около себе си магнитно силово поле, изразено в неговата воля, в неговите възможности, в неговата свобода да приема или да отблъсква внушенията и подтиците на разумния свят. В своето зараждане човекът като същество е имал такова магнитно поле като една плътна инертна обвивка, възпираща активното влияние на разумния свят. Защото Учителя казва: „Човекът поначало е едно мързеливо същество“. И после пак казва: „Природата се е видяла в чудо, докато накара човека да работи“.

Активните частици както в атмосферата на Земята, така и в самата Земя предизвикват благоприятни промени и оставят своите колосални енергии там. Така и когато човекът ги приема в себе си, те правят своите благоприятни промени, а също така оставят в него своята огромна енергия. Ето защо хората, които по-дълго и по-свободно са възприемали тези частици, имат не само по-добре оформени способности и качества, но и един организиран и добре наситен с енергия двойник. Навсякъде, където този човек и да бъде, той създава към себе си уважение, респект и вяра в другите, че всяка започната от него работа ще излезе на добър край. В такива хора има един вечно клокочещ живот, интерес към всичко, устрем за дейност, поемане на отговорност и способност за внасяне на ред и изпълнение във всяка работа. Те са вечно млади, жизнени, разположени; лицата им всякога светят, макар и на тях да се явят бръчки.

Има обаче хора, които и сега, в своето напреднало развитие, по ред причини подпушват този подтик от жизненни частици. Тогава те оставят върху тях да идват онези частици от инертния свят. Тези хора изгубват интереса си към всичко, те блатясват, нищо не им се иска да правят. У тях е изгубен всякакъв интерес и подтик за нещо друго – за промяна, за нещо ново. Лицата им и самите те подпухват и потъмняват. Налягат ги едно непрекъснато недоволство и критичност и те остаряват. Старостта не седи в набръчкването на лицето, в изгубване на еластичността на тялото и на органите, но в липсата на интерес и устрем към новото.

Промъкването на тези елементарни частици в двойника на човека забавят всички процеси там, а като последствие – и активността на мозъка, което се предава и на

Всички органи и процеси в тялото. В многото случаи тези частици парализират дейността на двойника, което се отразява в мозъка като изгубване на вниманието. Тогава идват и нещастията за човека – болести, осакатявания или внезапна смърт. Всяко нещастие от този род е един пробив на инертния свят в човека, който парализира и отнема вниманието му.

Човекът трябва да се пази от този инертен свят. В него всякога трябва да клопочи интересът, жаждата към новото, към знанието, към красотата и светлината. Светлите космични частици пожертваха своето богатство за благо на Земята, придагоха ѝ движението, предагоха живота на инертния пасивен свят върху нея. Те носят качествата на великия разумен свят, любовта и жертвата. Нека и ние, влизайки в контакт с тях, придобием нещичко от тези висши прояви.

* * *

Едно съобщение в нашите вестници от 22 ноември 1971 г., посочващо грамадните възможности на светлите космични частички, е особено интересно. Съобщението гласи:

„Москва, 21 ноември (БТА). Памир, едно от най-големите плата на нашата планета, продължава да учудва учените. Експедиция съветски ботаници намери там 160-годишна ябълка, която през краткото лято успява да даде два пъти плод. Местният дъб израства до три метра за една година и още на четвъртата дава плод, жълъди. Учените са видели там слънчогледи с петдесет големи писти на едно стъбло.

Памир е планински район, където отделни върхове са високи над 7000 м. Съветският учен генетик Николай

Вавилов (1887-1943)⁸² е открил тук гива ръж. Сега особеностите на Памир се изследват от сътрудниците на памирската ботаническа градина към Съветската академия на науките, разположена на височина от 2500 м.

В Памир проявяват необикновени свойства не само местните растения, но и представители на флората от други райони на света. Установено е опитно, че зоната на най-активно растене и плодоносене е разположена на височина от 2000 до 2500 м“.

ноември 1971 год.

ИЗРАЗ НА ЧИСЛАТА

Необятният миров силов океан – така някои от гениалните хора на човешкия род от по-ново време наричат онова, което е създало и движи всичко. То през всичките епохи на човешката история е носело различни имена. Така например по времето на великия учител на човешкия род И Саабей Бен Аадес, живял и поучавал хората преди Потопа в страната Егем, тази необятност се е наричала Аллах.

По времето на Хермес, създателя на египетската култура, отишъл там след потъването на Атлантида, тази същност е наречена от него Тао. Кришна – великият учител на индийския народ, я е нарекъл Татвас. Мойсей – Йехова, Заратустра – Мардукт, Лао Дзъ и Конфуций – отново Тао, Христос – Отец Мой – Бог, Мохамед – отново Аллах. Сега в наше време някои я наричат природата.

Тази именно същност се изявява в две форми, изказани в първия стих от книгата *Битие* на Библията, където се

казва: „В началото Бог сътвори Небето и Земята, а Земята беше безвидна и пуста“. За Небето там нищо не се казва – какво е то. Но в свещените книги на другите народи е казано, че „Небето е свят на абсолютно съвършенство и хармония, свят на абсолютния порядък“, а за Земята – че е „свят на безпорядъка, където цари пустош“.

Един от великите окултисти, какъвто е Корнелий Агрипа, като израз на съвършенството в своя капитален труд *Окултна философия* отбелязва, че „в началото Бог създаде числата“. Числата са израз на порядъка, а Бог е преди всичко израз на този порядък. Всяко нещо, което имаме, е плод на времето и на движението, а те могат да се изразят само с числата. Затова числата крият в себе си голяма мъдрост и сила. Много изтъкнати и талантиливи хора са се занимавали с тези тъй обикновени изрази, с които ние непрестанно се занимаваме през живота си и без които нищо не може да стане. Ние боравим с тях, без да разбираме дълбокия им смисъл.

Тези хора са създали различните нумерологии – дисциплини, които се занимават с разкриването на силата и на мъдростта, която числата носят. Тези нумерологии като израз на един стремеж за търсене на Истината са похвално явление, но в много случаи изводите на различните дялове от тях не съвпадат и са недостатъчни, или пък никак не са обосновани. Като най-добър изследовател на мъдростта, на силата и значението на числата отново изтъквам големия окултист Корнелий Агрипа, който в същия този труд изнася, че числата са израз на реда и порядъка в природата, а този ред и порядък носи със себе си голяма мъдрост, знание и сила.

Така например известно е, че минералният свят по своя строеж се дели на два дяла. Първият е от минерали,

които имат тъй наречения *аморфен строеж*. При този строеж на минералите частиците и молекулите му се намират в един пълен безпорядък, в едно безредие. А другият е от минерали с тъй наречения *кристален строеж*. В него частичките и молекулите са наредени в един абсолютен порядък, в стройна структура – израз на числата.

С използването на чудните свойства, които имат кристалите – този безупречен порядък, се откри нова ера в човешката култура. Те със своите изключително ценни, полезни и чудни качества долавят и предават силовите вълни, изпратени от всяко нещо, трансформират ги от един вид в друг. Цяла плеяда от гениални хора се занимават с изследването на тези свойства и с това ни се даде възможността да имаме радио, телевизия и какви ли не изобретения, създадени с помощта на тези свойства. И само такива свойства ли имат те? Това бъдещето ще покаже. Оттук виждаме какво велико нещо е порядъкът, израз на който са числата.

Големият окултист Корнелий Агрипа, живял през XVII в., в своя капитален труд *Окултна философия* разглежда числата и тяхното значение като език на висши разумни същества, език на един много свършен свят, в който точността, редът и порядъкът са абсолютни закони. „Самото число – казва той – е израз на точността.“

При числата няма колебания, неопределеност и неяснота. Корнелий Агрипа определя нулата – т.е. окръжността, като израз на неопределен, неограничен свят – света на необятния миров силов океан. Нулата той приема като израз на непроявения Космос; единицата приема като най-висшата проявена форма от този силов океан. От нея са произлезли всички други числа. Тя при всички неши аритметични действия – умножение, деление, степенуване,

коренуване си остава все една и съща – неизменна. Единицата е израз на проявения Космос. Ето защо Агрипа приема числото 10 като число, носещо съвършенство.

Двойката той разглежда като свят на майката – на раждането. За да има раждане, трябва да имаме въздействието на два принципа, на два рода сили по своето естество, които поради липса на по-подходящи имена наричаме *мъжки* и *женски* принцип.

Числото три е число на плода – то е резултатът. Навсякъде, където имаме числото три, вече имаме резултат. Така например Бог е дал мандат на човека да живее 120 години, както отбелязва Саайбей, което е един завършен процес, един резултат. Едно плюс две е равно на три – имаме вече резултат. Пак същият учител на човешкия род е отбелязал: „След всеки три последователни прераждания на човека той влиза в нов етап на своя еволюционен път“ – и тук имаме три. Три по 120 дава 360 – и тук имаме тройки; 3 плюс 6 дава 9, което е $3+3+3$. При тези три тройки първата е резултат на човешката воля – на устрема за изява, втората е резултат на неговата емоционална природа, третата е резултат от дейността на интелектуалната му природа.

Ако разгледаме еволюционния път на човека, който върви по една възходяща спирала, ще видим, че след всеки три прераждания той идва точно над онази точка, от която е тръгнал преди това. През тези три последователни прераждания по своя възходящ спирален път – ако този път се проектира върху една плоскост, ще получим окръжност. Затова окръжността се дели на 360 равни части, които ние сега наричаме *градуси*. Оттук се разбира, че човекът по житейския си път изминава един градус за една година от своя живот.

Този закон е извънредно важен и с внимание се прилага в науката на Саабей – сабеузма, за определяне на годините, когато ще има важни събития в човешкия живот. Корнелий Агрипа се спира и на ъгловите разстояния, които членовете от слънчевото семейство са образували в звездната карта – хороскопа на даден човек. Той установява, че само онези ъгли разстояния дават качества, способности и събития през живота на даден човек, които имат тройка в себе си, с други думи – резултат. В астрологията например като активни ъгли разстояния между планетите, Слънцето и Луната, даващи резултат, се вземат ъглите от 30, 45, 60, 72, 90, 120, 135, 150, 180 градуса. Всички тези числа можем да ги сведем до тройки:

30 е $3+0=3$;

45 е $4+5=9$, което е $3+3+3$;

60, което е $3+3$;

72, което е $7+2=9$, което е $3+3+3$;

90 е $9 = 3+3+3$;

120 е $3 (1+2=3)$;

135 е 9, което е $3+3+3$;

150 е 6, което е $3+3$, и

180 е 9, което е $3+3+3$.

Тези тройки дават резултати в трите области на човешката природа – ум, сърце и воля. Както се вижда, всички тези ъгли разстояния съдържат и са съставени от числото 3. Затова тези ъгли разстояния са резултатни. Другите ъгли разстояния не дават резултат.

Корнелий Агрипа с особено внимание се отнася към числото 19, защото, както отбелязва той, то е единица с три тройки – $1+3+3+3$. Трите тройки, както вече изтъкнахме, са резултат, изразяващ дейността на волята, на сърцето и ума. Тези три изяви на резултатите в присъст-

вието на единицата – висшият проявен Космос, изразяват най-съвършената форма, дават най-съвършения израз в живота на Земята. Затова съборите на Всемирното Бяло Братство започваха на 19 август – осмия месец, носещ мъдростта, за което число ще кажем още.

Интересно обяснение дава Азрина и за числото четири. От всички тези ъглови разстояния разстоянието от 90 градуса носи най-голяма сила. То е израз на квадрата. Ако в един квадрат прекараме диагоналите, ще получим един кръст, който образува четири равнобедрени правоъгълни триъгълника. Самият кръст се приема като остър конфликт, като недоразумение между два свята: на чувствата – емоционалния, и на света на мисълта – интелектуалния. Но понеже човешкият мозък не е още подготвен да ръководи и управлява такива големи изрази на сили, то тези сили се изразяват в един отрицателен резултат. Може ли това да се превъзмогне и как можем да имаме добрите резултати от тези квадратури в хороскопа на даден човек?

В нашия сегашен свят, в сегашното развитие на човешкия род хората не са достигнали до положението да намират разрешение на конфликтите между чувствата и мисълта, затова има и смърт, преминаване на живота от една форма в друга, от един свят в друг.

Нека да разгледаме образуваните четири равнобедрени правоъгълни триъгълника чрез Питагоровата теорема – $A^2 + B^2 = C^2$. Когато тази теорема се приложи към равнобедрени правоъгълни триъгълници, каквито са тези, както вече отбелязахме, образувани в квадрата от прекараните диагонали, ние ще се натъкнем на нещо много странно.

Ето го и самия израз. Вземаме дължината на двата катета – двете еднакви страни, които сключват правия ъгъл с името A , и ще имаме A на втора степен плюс A на

втора степен; и това ще бъде равно на B на втора степен. Оттам ще получим B на втора степен да бъде равно на два пъти A на втора степен. Като коренуваме, ще получим, че B е равно на A , корен квадрантен от два, което ще рече, че хипотенузата е равна на дължината на единия катет, умножена с числото, което ще се получи, като коренуваме числото 2. Това ще рече, че трябва да намерим число, което, като го умножим само на себе си, трябва да се получи 2. Такова число обаче в нашия естествен ред на числата, с които си служим – от нула до безкрайност, нямаме. Следователно това ще рече, че с една и съща мярка – метър, гециметър, сантиметър, милиметри пр., ние не можем да измерим дължината на страните в тези триъгълници. Техните дължини са от два различни свята.

Това особено много е развълнувало учениците от школата на Питагор и те с право са приели, че тук, в тези правоъгълни равнобедрени триъгълници, имаме проява на два свята – на два висши разумни свята. Този факт е предизвикал голямо вълнение между учениците в школата на Питагор, като са стигнали до извода, че за да могат да се измерят тези страни отсечки, трябва да вземем числа от друг, по-висш свят. Само по този начин ще може да се използва квадратурата в нашия личен хороскоп като гравивна сила, която има контакт и връзка с един по-висш, по-разумен свят. Същото имаме и при окръжността с нейната дължина, която се изразява с формулата $C=2\pi r$. Тук числото π е едно неточно число, каквото нямаме в нашия естествен ред на числата, то не се съдържа в тези числа.

Един от великите поветени, разглеждайки хороскопа на Христа, казва, че в него е имало само квадратури между планетите, Слънцето и Луната. Когато ставало въпрос за звездната карта на Христа, за хороскопа Му, от

гледнище на саабезума, в астрологията приемали, че в този хороскоп Христос е имал само тригони. Както е известно, те дават най-добрите качества, способности и възможности за проява. Един мъдрец рязко реагира и казал, че Христос в Своята звездна карта е имал само квадрати – най-силните ъгли разстояния, които действат при обикновените хора най-лошо.

Христос със Своята мъдрост, знания и сила е владеел противоречията, използвал е грамадните сили, които квадратите са Му давали, в най-благоприятна степен, а също и световите, изяви във всички възможни прояви на числата, защото е имал в Себе Си качества и способностите на висшата разумна природа. Затова Той е овладял тези разрушителни сили, които квадратурата носи, и ги е използвал за доброто.

С числото четири са свързани четирите свята, изразени с четирите елемента на гревните мъдrecи: огънят, който е идейният свят; въздухът, който е израз на интелектуалния свят; водата, която е израз на емоционалната природа; и земята като израз на физическия свят – на волята. Голямото напрежение, което числото четири дава, е посочено и изразено в големите събития от човешката история. Четиридесет денонощия ваяли гъжговете по време на Потопа. Христос, Илия⁸³ и Мойсей са постили по четиридесет дена. Евреите са скитали из пустинята четиридесет години.

Друг интересен случай от този свят на числата е този с тъй нареченото *златно сечение*, или както се е наричало в древността – *божествено сечение*. То означава, че ако имаме една отсечка и я разделим на две неравни части, и ако разделим дължината на цялата отсечка с дължината на по-големия дял от нея, ще трябва да получим същия

резултат, както ако разделим големия дял с дължината на по-малкия. Или изразено математически: $A-C-B$, т.е. ако дължината на отсечката AB разделим на гела CB , и ако гела CB разделим с дължината на гела AC , трябва да получим равни резултати. Такова едно разделяне на отсечката е невъзможно.

Това златно, божествено сечение в гревността се е ползвало при всички големи строежи, като на практика се е приемало, че по-късият дял при това деление е равен на една трета от дължината на цялата отсечка. Така например, ако имаме да строим колона, то една трета от дължината ѝ, взет от основата, се строи като най-широка, а оттам нагоре до края се стеснява. Така построената колона е особено приятна за гледане. Същото е, ако имаме да правим вход със закръглена отгоре форма, каквито в гревните строежи има много. Радиусът на закръглената част горе е направен така, че да бъде равен на една трета от цялата височина на входа. Такъв вход също тъй изглежда красиво и дава много приятно усещане.

Един способен професор от най-висшия отгел на висшата математика в продължение на два часа се е мъчел пред студентите да докаже, че 2 плюс 2 е равно на 4. Накрая въздъхва, хвърля тебешира и казва: „Да се докаже, че 2 плюс 2 е 4, е невъзможно“. Но ние ще приемем, че това е така, защото е очевидно. Ето, че и най-висшият отгел от висшата математика не може да разреши и най-простата задача от този висш свят на числата.

Числото пет гревните мъгреци са го приемали като изключително и важно число. Те са го изразявали с Пентаграма, звездата с пет лъча. Тази геометрична фигура се приемала като най-съвършената и с особено внимание се е разглеждала в школата на Питагор⁸⁴, затова някои я на-

ричат още *Звездата на Питагор*. Тази геометрична фигура има пет върха, като ъглите при върховете имат по 36 градуса. Събрани, цифрите дават девет – три тройки. Ако съберем градусите на петте върха, ще получим 180; събрани, тези цифри дават пак девет – три тройки. Изобщо каквито и действия да правим със стойностите на ъглите в тази фигура, всякога ще получим 9 – три тройки.

Тези тройки и тук са изява на трите свята – физическия, емоционалния и интелектуалния. Тези три свята, потопени и обкръжени с окръжността, както великите посветени са го чертаели, са представяни като израз на велика разумност и хармония. Там тези три свята ще се изразят в своята най-висша изява. Освен това делението на стените в тази петолъчна звезда е подчинено на тъй нареченото *златно сечение*; или както великите посветени са го наричали – *божественото сечение*. Това е сечение, което е несъизмеримо при представяне с числа. Всяка фигура, всеки образ, всяко нещо, което има в себе си тези пропорции на божественото сечение, притежава един крайно приятен израз и задоволство при неговото гледане. Затова всички строежи на древността, колоните в храмовете, където е спазено това сечение, са всякога възхитителни за наблюдение.

Числото шест се изразява с две тройки – емоционалната и интелектуалната природа. То е числото на Любовта. Великите посветени са казвали, че Любов може да има само между възпитани и интелигентни хора – само при възможността за една благородна изява на чувствата и при мисъл, лишена от отпагъчните подтици – т.е. това е възвишената мисъл. За шесторката е казано в древните писания, че Господ е създал човека в шестия ден – в деня на Любовта.

За числото седем е казано, че е израз на седемте йерархии, които имаме на Слънцето, които в резултат на своята дейност дават седемте цвята в слънчевия лъч, даващи и великите ценни качества – багрите около нас. Те дават също и седемте тона в музиката. Това число е съставено от числата 4+3. Те са четирите свята – Огън, Въздух, Вода и Земя, изразени в трите природи на човека – ум, сърце и воля. При това число е добре нещата да се оставят да се уреждат от висшия разумен свят, а човекът трябва да изчакава.

Числото осем е число на висшата справедливост, както отбелязват мъдреците. То е съставено от две четворки и е числото на Сатурн – „Великият пазач на прага“, както го наричат окултистите. Това число говори, че за да успее човек, ще трябва упорита и системна работа, като той спазва справедливото отношение към всичко, за да има добър успех.

Числата – този израз на висшата, разумна и хармонична природа, са били обект на сериозни изучавания в школите на гревността – в Пифагоровата школа например. И затова учителите на тази школа са обръщали особено внимание на точността в изпълнението на всяка поставена задача – точност във времето и в начина на действието. Ето защо ако човек иска да дава път на своя прогрес, на своята еволюция, трябва да борави с числата с точността, която е изява на висшата природа.

Ние трябва да обичаме, да имаме едно добро отношение към числата, към аритметиката, към математиката изобщо, за да се развие у нас усетът към точността – качество от един висш свят, което качество всички Учители на човешкия род са искали да имат техните последователи.

Тук предавам и едно стихче, написано от една талантлива поетеса, което подхожда за случая:

Лъщял в света безценен елмаз

и гладен Петльо се затекъл.

Погълнал го – и тозчас

ядосал се и рекъл:

„Защо си ми,

когато ти не се ядеш“.

16 октомври 1987 год.

ПРОИЗХОД НА СИЛИТЕ

Днес повечето хора приемат, че за да се движи и да живее всяка твар – живите форми и човекът, те могат да имат сила само от разпадането на веществото. Човекът и всички живи форми имат сила да се движат и да живеят, защото се хранят. От тази храна, която приемат, а също и от въздуха и от водата, те получават сили за своя живот.

Но има едно друго състояние на живите форми и на човека, което ние наричаме сън. Всяка жива форма, както и човекът, една част от генонощето преминават в състояние на липса на съзнателен живот, което наричаме спане. За човека по-специално това е една трета от генонощето, което ще рече една трета от живота му. Оттук ще трябва да приемем изключителната важност на това състояние, още повече, че е установено, че ако по ред причини човек прекара десет генонощия без сън, той умира от изтощение. Значи ще трябва да приемем, че човекът,

а това се отнася и до всички живи форми, по време на сън получават сила и от груг източник. За това състояние, за този процес хората въобще не се замислят. Те го приемат хей така, като нещо установено, но защо и какъв е смисълът му, защо е включена тази тъй строга необходимост от това състояние, не питат.

През тридесетте години на нашия век бяха открити тъй наречените *елементарни частици*, които не са нищо друго освен силови ядра, идващи от Слънцето, които носят грамадна енергия и пътуват със скорост от 200-250 хиляди километра в секунда. Откъде вземат сила те, си загадоча въпроса учените, за да пътуват с такава грамадна скорост и да носят още такава голяма сила? Намериха се добри математици, които изчислиха, че ако те вземат тези сили, които носят, а също и силата, необходима за движението с такава грамадна скорост, от разпадането на веществото на Слънцето, то щеше да се свърши за три милиарда години.

Очевидно е, че това не е така, защото е установено, че само Земята съществува повече от четири и половина милиарда години. Тогава един от гениалните учени от първата половина на ХХ в., математикът и физикът Енрико Ферми, е отбелязал, че всичко и навсякъде е потопено в един необятен миров силов океан, от който взема сила, за да се движи и да живее. Всички живи форми на Земята по време на сън вземат сила от този океан. Това е сила от по-специално естество, която не може да се приеме от продуктите, с които се хранят живите форми, сила, която е тъй необходима за всяко живо същество и то не може без нея.

И Саабей Бен Аадес, съзателят на астронимията и на царската наука - астрологията, както и всички грев-

ни звездобройци, са приемали, че небесните образувания – звезди, планети и каквито и да било други, са живи същества, които за да се движат и да живеят, имат нужда от сила и я приемат от този миров силов океан. Ако разгледаме на първо място звездите, които са слънца като нашето Слънце, виждаме, че те си имат различен цвят, температура и скорост на движение из мировото пространство. Всички тези три прояви на небесните образувания са плод на движението. Колкото една звезда е по-ярка, толкова тя има по-висока температура и по-голяма скорост на движението си. Всички тези три проявления се определят от възможността на звездата да черпи по-голяма сила от този миров океан. Колкото те са по-ярко изразени – с яркост, температура и скорост на движение, толкова тази възможност на дадена звезда е по-голяма.

Така например имаме червени звезди, което е най-ниското стъпало на звездните образувания според царската наука. Те се движат със скорост 100–150 км в секунда и имат температура на повърхността си от 1500–3000 градуса. Такива звезди слънца имаме в зодиакалните съзвездия Бик – например гигантът Алдебаран, който е 40 пъти по-голям от нашето Слънце; и звездата слънце Антарес, която е 400 пъти по-голяма от Слънцето. Тези звезди имат червен цвят, температура към 3000 градуса и се движат със скорост от 150 км в секунда. Че те са първият стадий на звездите слънце, това се установява пак от царската наука.

Силовите течения – т.е. влиянието, което те оказват преди всичко на човека като на най-съвършеното същество на Земята, способен със своя мозък да долавя вибрациите, изтичащи от небесните образувания, предимно от тези в зодиакалните съзвездия, които имат отношение към пла-

нетите в слънчевото семейство и към самите планети, Луната, Слънцето, са от много по-ниско ниво, отколкото на тези с другите цветове, температура и скорост. Тези звезди с червен цвят оказват силно влияние предимно на емоционалната природа, на чувствата в човека.

Следват звездите от втория стадий, с по-съвършеното устройство на своето развитие. Това са звездите слънца с жълт цвят, каквото е и нашето Слънце и каквато е една от звездите в зодиакалното съзвездие Везни. Те имат температура от 6000 градуса и се движат със скорост от 250 км в секунда. Явно е, че те имат възможността с тези по-високи показатели да черпят по-големи сили от мировия океан; и оттам е по-доброто влияние, което оказват предимно в интелектуалния свят.

На трето място са слънцата звезди с бяла светлина. Те имат температура към 14000-15000 градуса и се движат със скорост от 500-600 км в секунда. Такава е звездата слънце Регул в зодиакалното съзвездие Лъв. Силовите течения, които изтичат от него, със своето влияние според царската наука са от много високо качество. Това е възможността да имаш правилни идеи за всяка задача, за пътя и начина, по който да можеш да я осъществиш; и оттам идва умението да ръководиш всяка работа, свързана с реализирането и успешния ѝ завършек. Затова Саабей и гревните звездобройци са я наричали Регулос, което значи „цар“. Царете, управителите на гържавите и на големите предприятия, всякога имат силното влияние на тази звезда. Тези звезди слънца имат възможността, за да изявят тези три прояви в още по-голяма степен, да приемат сили от могъщия силов океан. Зодиакалното съзвездие Лъв, където се намира Регул, има отношение към планетата Вулкан, която се намира между Слънцето и Меркурий.

Следват звездите слънца със синкаво-бял цвят, каквито са слънцата звезди Спика в зодиакалното съзвездие Дева и една от звездите слънце от зодиакалното съзвездие Везни. Те имат температура към 18000 градуса и се движат със скорост от 600 до 1000 км в секунда. Тези звезди слънца със силовите течения и с влиянията, които дават върху човека, допринасят за изключителната му интелигентност, когато е под силното им влияние. Също дават и възможността на човека да влиза в контакт с идейния свят по-добре, да има нови идеи и възможност да ги осъществява.

Зодиакалното съзвездие Везни има отношение към планетата Венера, която заедно със силовите течения, които изхождат от небесните образувания на съзвездието Везни, дава възможност на човек със силното им влияние да притежава способности за проява в изящните изкуства – музика, изкуство, скулптура, литература и други от този род, да долавя новите идеи и да създава нови творби.

Зодиакалното съзвездие Дева има отношение към планетата Фаетон, която е разрушена при голямата катастрофа в слънчевото семейство преди милиони години. Това са звезди с още по-голяма възможност да черпят сили от мировия океан. Но възможностите за приемане на сила от мировия океан не спират дотук, защото астрономите са открили звезди с такива смайващи данни, като например една от звездите в зодиакалното съзвездие Скорпион. Тя дава четиристотин хиляди пъти по-голяма сила от Слънцето. В тях наречените Магеланови облаци – Голям и Малък, открити по време на първото околосветско пътешествие, организирано от Фернандо Магелан⁸⁵ през 1519–1522 г., астрономът, който е бил в тази експедиция,

е наблюдавал южното небе и е видял две малки сияещи мъглявини като петна и ги е нарекъл Магеланови облаци – Голям и Малък, в чест на Магелан.

За тези светли петна се установява по-късно, че не са нищо друго освен граматни звездни системи – галактики, съседни на нашата. В тях астрономите констатират толкова чудновати и необикновени звезди, каквито не са наблюдавали и не са могли да си представят, че е възможно да съществуват. Така например в Големия Магеланов облак се намират голям брой свръхгигантски звезди, всяка от които свети 10 000 пъти по-силно от Слънцето. Пак там се намира една знаменита звезда, която е с изключителна яркост и която свети един милион път по-силно от Слънцето. Също в Големия Магеланов облак, в мъглявината, която се намира там, наречена Тарантула, най-светлата мъглявина, която може да се наблюдава от нашата Земя, се приема, че в центъра ѝ се намира звезда с изключително мощни сили и с температура, сто милиона пъти по-силна от тази на нашето Слънце. От него се изхвърлят силови ядра, които се движат със скорост от 3600 км в секунда. А такава изтичане на силови ядра оттам се е наблюдавало много десетилетия, откакто е открит обектът, и това ще продължава, както предполагат астрономите, още дълго.

Това означава, че явлението не е експлозия на звезда, а някакъв друг вид избухване. Според царската наука този процес е образуване на нова звездна система – образуване на галактика. Силовите ядра, които се изхвърлят от тази централна звезда, не са нищо друго освен зародишите на бъдещите небесни тела в галактиката, тъй както цветният пращец, който изхвърква от цветовете на растенията у нас след пълното им узряване, е способен да

създаде ново растение, дори цяло дърво. Това е според закона на Хермес, който гласи: „Както на Земята, така и на Небето“.

Всички тези възможности на звездите, изразени в цвят, температура и скорост на движението, не са нищо друго освен резултат от високия ранг на веществото, което имат те, а също и на изключително могъщата мисъл на съществата, които ги обитават, за да могат те да приемат сила от мировия океан.

Това се обяснява с тъй нареченото *Брауново движение*. То се наблюдава в опита, който е направил големият английски биолог, като е взел цветен пращец и го е поставил в капка вода, а после пог микроскоп. За голяма негова изненада пращецът непрекъснато се е движел в капката вода въпреки голямото съпротивление на водата. Браун е направил втори препарат, като в капката вода слага прах от камък. Така направен, препаратът бил поставен пог микроскоп, но пращинките от камъка останали неподвижни - не са се движили. Съвсем правилното заключение е, че цветният пращец, за да се движи благодарение на своето много по-голямо съвършенство, на своето вещество, е бил способен да черпи сили за движението си от необятния миров силов океан. А пращецът от камъка поради своето примитивно естество не е могъл да приема сила от този океан, за да може да се движи в тази съпротивителна среда, каквато е водата.

Същото се отнася и до човека. Колкото той има по-добре организирано и облагородено звездно тяло, толкова може да приема сили от необятния миров силов океан във все по-голямо количество.

Това приемане се изразява в две направления по време на сън, в две възможности за човека. Според царската нау-

ка първата възможност е, че със силата, която се приема, звездното тяло на човека се активизира, в него се създава стремежът към приемане и осъществяване на една ясно изразена цел, а също и задачата и възможността получените сили да се насочват в осъществяването на тази цел. Колкото звездното тяло е организирано и облагородено по-добре, толкова то с по-голяма възможност може да приема сили от този миров океан и оттам възможностите за постигане на поставената задача и на определена цел са по-големи, а с това еволюцията на човека се засилва. Ако звездното тяло не е добре организирано и облагородено, то приема сила, която тласка човека в неопределена насока, без цел и ясно изразени насоки в живота му.

Втората насока е да се приучи звездното тяло да приема все по-правилно сила от този океан. Всяка планета в Слънчевата система е една школа, през която човекът ще мине по пътя на своята еволюция. В по-галечните планети, където условията за приемане на сила от Слънцето са все по-малки и по-малки, живите същества, за да живеят там, приемат сила предимно от мировия океан, затова звездното тяло на човека трябва все повече и повече да се усъвършенства във възможността да приема сила от този океан.

Така например астрономите са установили, че ако имаме един човек на планетата Плутон, той ще вижда Слънцето не по-голямо от ябълка, с диаметър от 5-6 сантиметра. Като се има предвид, че температурата на тази планета е изчислена на минус 220 градуса, то това съвсем ясно ни показва, че възможността за приемане на сила от Слънцето в каквато и да е форма там е нищожна. Ясно е, че съществата на нея ползват сила за своя живот от необятния миров силов океан.

Когато човек почине и напусне своето физическо тяло, като отиде, както се казва, в отвъдния свят, неговите възможности за живот се определят от способността на звездното му тяло да приема сили от мировия океан. Колкото звездното тяло на човека е по-добре организирано и облагородено, толкова възможностите му да приема сила от този океан са по-големи и толкова животът му може да бъде по-разнообразен и по-богат. Затова хората с неорганизиран и необлагороден звездни тела са крайно ограничени в своите възможности да се проявяват, да задоволяват своите искания, и затова те мъчно живеят там. Затова тези души бързат и жадуват, настояват да се рогят във физически тела, защото възможностите за по-разнообразен и по-богат живот на Земята са по-големи за тях. Затова и при примитивните народи ражданията са по-многобройни.

Така че за да има човек по богат и разнообразен живот не само във физическото тяло, но и извън него, той трябва да има по-добре организирано и облагородено звездно тяло. Това е смисълът на живота, както го определят великите Учители.

6 октомври 1989 год.

СЛЪНЧЕВИЯТ СПЕКТЬР

В някои случаи на нашия живот, за да се внесе едно оживление и нотка на хумор, когато някой е направил добро, отнесъл се е с внимание и съчувствие към човека, към хората и обществото, се използва изразът, че той е „на

седмото небе“. Последователите на Мохамед приемат, че той е отишъл на седмото небе. Този израз, показващ един съвършен свят, в който тези хора ще отидат и ще живеят след смъртта си, има своя произход от гревността. Изобщо седмото небе се е приемало като най-възвишения и съвършен свят, който се е намирал на Слънцето. Ясно е, че от гревните народи Слънцето се е приемало като седалище на велики разумни същества.

Защо именно седмото, а не някое друго – осмо, девето или десето? Саабей и великите гревни звездобройци са дали този израз, показващ големите им познания и дълбокото им разбиране както за Слънцето и за Слънчевата система, така и за онези сложни процеси, които стават около нас. Те са приемали, че Слънцето е свят на велики разумни същества от седем йерархии. И наистина, ако прекараме един слънчев лъч през тристенна стъклена призма, то от другата страна на призмата ще излязат седем цвята – червен, оранжев, жълт, зелен, гълъбов, син и виолетов, които се отклоняват под различни ъгли.

Червеният е с най-малък ъгъл, оранжевият е с по-голям; и последователно имаме все по-големи ъгли на отклонение в следващите цветове, като виолетовият има най-голям ъгъл. Това говори, че слънчевите лъчи не са еднородни и хомогенни по състав, а са сложно съставени съединения от силови ядра, които се движат с различна скорост и сила. Тези разпадания и отклонения обясняват, че силовите ядра на различните цветове пътуват с различна скорост; и като се ударят в молекулите на стъклото, те съобразно формулата $E=mc^2$ се отклоняват на различни ъгли от своята скорост и маса. Онези, които се движат с по-голяма скорост, ще се отклонят на по-голям ъгъл, а онези с по-малката скорост – на по-малък ъгъл.

Ако всеки от тези цветове отново го прекараме през призмата, той излиза от другата страна пак със същия цвят, без разлагане, което говори, че всеки от тези цветове е еднороден и хомогенен. Учените определят, че слънчевата светлина се движи с 300 000 км в секунда, но с коя светлина, със светлината на кой цвят?

Един от най-важните белези за съвършенството на дадено вещество, на силовите ядра и въобще на каквото и да е, е скоростта. Това ясно се доказва от тъй нареченото *Брауново движение*. Какво е то? Този голям физик, англичанинът Браун, е взел цветен пращец от цветя или цъфнали гървета, поставил го е в капка вода на едно стъкълце, с каквито се правят препарати за наблюдения под микроскоп. Той слага върху капката покривно стъкълце и така приготвения препарат поставя под микроскоп. Браун с голяма изненада видял, че цветните зрънца се движат въпреки голямата съпротива, която естествено е оказвала водата. Той поставил в друга капка вода прах от настърган камък. Приготвил препарата по същия начин и го поставил под микроскопа. Тогава забелязал, че зрънцата от каменния прах не се движат. Това било също изненада за него. И при двата случая повтарял опита много пъти, като вземал всички предохранителни мерки, за да не би някакви странични фактори да създават тези явления. Но се повтаряло все едно и също: пращинките от цвета в капката вода се движели, а тези от камъка не се движели.

Учените и досега не са дали обяснение на това явление. Но истината е, че колкото едно вещество или каквото и да било нещо е по-съвършено, колкото по-голяма организираност и облагороденост има то, толкова движението му, което е израз на съвършенството, е все по-ясно изразено. Защото това вещество или тези силови ядра са способни

да приемат по-добре и в по-голямо количество силите от необятния миров силов океан. Цветният пращец като много по-съвършено вещество е дал израз на движението в капката вода.

Този закон навсякъде е ясно изразен според закона на Хермес: „Както на Земята, така и на Небето“. Както е в малките пращинки, така е и в небесните образувания. Колкото в тях скоростта е по-ясно изразена и по-голяма, а движението е по-активно, толкова тяхното съвършенство е по-голямо и силовите течения, които изтичат от тях, носят по-благоотворно влияние; толкова и цветът на това небесно образувание е по-ярък, като минава от червен в жълт, бял и син цвят. Червеният цвят е от силовите ядра, които се движат с най-малка скорост в слънчевия лъч. Последователно при другите цветове скоростта се е увеличавала, оттам са и различните отклонения.

Всички тези силови ядра са изпратени от разумни същества, намиращи се на Слънцето в седем йерархии. Те са подредени последователно в своето съвършенство – от тези, които дават червения цвят, до тези на виолетовия. Всеки един от тях със своите силови течения упражнява и въздейства както върху планетите от слънчевото семейство, така и върху живота им.

Седемте йерархии на Слънцето създават и оформят седем силови течения, които имат за задачата да развият и усъвършенстват както живота на Земята, така и съвършенството на самия човек.

Червеният цвят е израз на силовите течения, каквито има планетата Марс и каквито изхождат от нея. Този цвят е под негово влияние заедно със зодиакалното съзвездие Овен. Този цвят има за задачата да активизира живота на Земята, всяка жива форма на нея, а най-вече да активизи-

ра човека. Той иска да събуди в него стремежа към дейност, а в по-висшите си изяви се стреми да се прояви стремеж към защита на слабите и онеправданите. Защото късове от разрушената планета – астероидите, които действат върху човека, са способни да го тласкат към бездействие и покой, като не създават в него никакво желание и стремеж към каквато и да било изява. Тези астероиди силно действат особено на по-примитивните типове хора. Затова един мъдрец казва: „Природата се е видяла в чудо, докато накара човека да работи“.

Оранжевият цвят е под влиянието на планетата Плутон и на зодиакалното съзвездие Скорпион. Тяхното въздействие събужда и тласка човека към силна емоционална изява – към дейност. Всяко нещо трябва да се изживява пълно и задълбочено, за да може човекът с по-голяма активност да прониква и да разбира гразнението на всичко, което става около него, а това също ще го активизира по-енергично и с по-голяма сила да реагира на събитията и на случките.

Жълтият цвят е под влиянието на Меркурий и на Сатурн. Те тласкат и събуждат интереса на човека да разбира всичко, което го заобикаля, а също и ползата, която тази околна среда ще може да му допринесе. А това подтиква развитието на интелекта към по-задълбочената мисъл.

Зеленият цвят е под влиянието на планетата Юпитер и на зодиакалното съзвездие Стрелец. Този цвят тласка и събужда у човека стремежа към придобивките въобще, били те материални, интелектуални и каквито и да било други, за да може човекът да бъде улеснен в своите нужди от каквото и да било характер.

Гълъбовият цвят е под влиянието на планетата Нептун, на зодиакалното съзвездие Риби, а също тъй и под влиянието на Луната и зодиакалното съзвездие Рак. Тези лъчи със своето въздействие събуждат у човека нуждата и необходимостта от мила, нежни чувства и от грижи към всичко живо, особено към близките около него, каквито са и децата.

Синият цвят е под влиянието на Уран и на зодиакално съзвездие Водолей. Тяхното въздействие води човека към търсене и намиране на Истината. Тази планета със своята особено разположена ос на въртене, която е повече от легнала, а самата планета се върти обратно, създава най-големи трудности в постигането и намирането на Истината. А разпадащата се звезда във Водолей създава същите, дори и по-големи трудности, които карат човека да се издига все по-високо и по-високо, за да търси Истината и в най-високите сфери. Изобщо Истината най-мъчно се постига от човека.

Виолетовият цвят е под влиянието на планетите Вулкан и на зодиакалното съзвездие Лъв, а също и на планетата Ханс, тази за Плутон, със зодиакалното съзвездие Телец – двете крайни планети. Тяхното влияние създава у човека стремежа и жаждата да бъде господар на живота. Животът, това могъщо течение, трябва да бъде под негово ръководство. Последните два цвята – синият и виолетовият, са от по-висшите сфери и изискват по-голяма организираност и облагороденост на човешкия мозък, по-голямо съвършенство, за да може човекът да има това, което те създават.

В слънчевия спектър има и бели полета, бели линии, които са открити от големия физик Фраунхофер⁸⁶ и в негова чест се наричат *Фраунхоферови линии*. На Слънцето

има и други, много по-висши и съвършени йерархии, които излъчват силови ядра със свободно проникване и преминаване през всичко, дори и през всяко небесно тяло, както и през нашата Земя. Учените са ги установили и ги наричат *неутрино*. Те преминават през молекулите на призмата от стъкло и съвсем не се сблъскват с тях, а минават свободно. Затова на екрана имаме тези бели линиики.

Задачата на тези чудни по своето естество силови ядра е да проникват навсякъде, като организират и облагородяват както небесните образувания, така и всичко, което има около нас, включително и на първо място - човешкия мозък, като най-податлив на усъвършенстване. Изобщо задачата на слънчевите лъчи и на багрите, които те носят, е да активизират човека във всички направления. Колкото човекът е в по-напреднал стадий на своята еволюция, толкова той по-лесно и с по-голяма пълнота приема и изявява качествата, които дават багрите на слънчевите лъчи. И човекът трябва да ги възприема с едно възхищение.

Багрите - това са известия от висшите йерархии на Слънцето и затова трябва да ги приемаме с радост и благоговение.

1 септември 1987 год.

СВЕТОВЕ

Ако ние живеем с мисълта, че имаме само света, който нашите пет сетива могат да ни поднесат – света на трите измерения, в който живеем и в който съществуват познатите ни сили, които се проявяват в него, това е нещо крайно неприемливо.

В тридесетте години на нашия век бяха открити тъй наречените *елементарни частици*, които идват от света на небесната сфера. Тези частици пътуват със скорост, не по-малка от двеста хиляди километра в секунда, и носят със себе си непонятна за нашите представи енергия. Те изпълват цялото пространство. Елементарните частици не са нищо друго освен съставките, които образуват атома. Това нещо и изследванията, които се направиха по небесната сфера, дадоха основанието на учените да разделят света на три дяла: микрокосмос, макрокосмос и мезакосмос. Установи се, че в тези три свята съществуват и действат сили, свършено различни една от друга в трите свята.

Микрокосмосът е светът на елементарните частици, светът на най-малките – микроскопичните неща. Макрокосмосът е светът, който ни заобикаля и е достъпен за нашите пет сетива. Мезакосмосът включва образуванията по небесната сфера.

Грамадната скорост, с която се движат елементарните частици, и силата, която те носят със себе си, не можеше да се обясни от учените с познатите закони на обкръжаващия ни свят. Ето един случай на нещо странно, което ни донесе един друг свят – светът на микрокосмоса.

Само един от гениалните хора на този век – Енрико Ферми, предложи за обяснение на този случай нещо ново, нещо странно – че ние сме потопени в един необятен миров силов океан, от който тези елементарни частици, пък и всички небесни образувания, вземат сила. Това е друга изненада, която другите два свята поднасят.

Но какво всъщност са елементарните частици? Светлината, която получаваме от Слънцето и от звездите, не е нищо друго освен елементарни частици, които учените нарекоха *фотони*. Голяма загадка беше да се обясни светлината. В продължение на триста години се е спорило дали светлината е някакво вълнообразно движение на някаква свръхфина запълваща пространството материя, или е поток от отделни частици. Натрупаните факти показаха по недвусмислен начин, че светлината е поток от елементарни частици.

Но тези частици се оказаха заредени с нещо ново, което ни разкри френският физик Луи дьо Бройл – излъчват вълнообразно движение, като това движение, което излъчват частиците фотони, не е еднакво при всички от тях. Едни излъчват вълни с по-дълга вълна, други – с по-къса, изобщо с различни дължини на вълните. Съгласно закона на Доплер онези, които дават вълнообразно движение с по-къса дължина на вълната носят със себе си и по-голяма енергия и обратно. Оттам ще трябва да се приеме, че частиците фотони на светлината не носят еднаква сила. Силата, която те носят, различна по интензитет, е плод на различно творчество. Това значи, че в този микросвят имаме пак вещество, но в свършено друга форма.

И наистина, ние приемаме, че всяко нещо пред нас е съгъстена енергия, но ще трябва да приемем и това, че съгъстяването не е станало изведнъж, мигновено, а е имало

етапи на последователно съгъстяване, даващо вещества с много по-груди и странни свойства от тези, които ние познаваме във веществото около нас. Този именно свят на микрокосмоса носи още много групи изненадващи качества и свойства, за изучаването на които е създадена цяла наука, тъй наречената *квантова механика* или *теория на квантите*. Силите, които работят там и управляват този свят, са непонятни и неразбрани все още за нас.

За разгадаването на този свят са се заели най-изтъкнатите умове на човешкия род. Оpozнаването на тайните му и неговото разбиране ще ни даде възможността да разбираме веществото, материята, която е пред нас, което пък може да донесе на човешкия род изключителни възможности и улеснения, защото ще се докоснем до разбирането на понятието *сила* и оттам – до нейното безгранично ползване. Животът – най-голямото благо, не е нищо друго освен изява на силата. И затова колосът на френската математика и на теоретичната физика Анри Поанкаре казва: „Най-голямата спънка за нас, учените, е, че ние не знаем какво нещо е силата“.

Един от изтъкнатите учени в областта на квантовата механика казва: „Макар че квантовата механика съществува повече от половин век, и досега нито един от тези, които се занимават с нея, не я разбират“. Така е, макар че много от това, което тази механика е могла да ни даде, е вложено в нашия практически живот.

Така например в нашето ежедневие сме свикнали с факта, че всички тела се движат по строго определени пътища, когато е известна началната скорост на тялото и действащата сила върху него. Тогава с помощта на законите на Нютон – законите на механиката от нашия свят, ще можем да кажем точно какъв ще бъде пътят му,

кога и къде ще се намира тялото. Опитаме ли се обаче да приложим тези закони към света на микрочастиците, ще видим нещо свършено друго, непонятно за нас. Микрочастиците при своето движение могат да бъдат открити във всички точки от всеки възможен път, който съединява началото и края на пътя им. Получава се така, като че ли частицата се движи по всички възможни пътища или изпълнява нещо като тъй нареченото *Брауново движение*.

В пространството многократно без всякаква за нас видима и разбрана причина частицата променя посоката на движението си и мигновено се премества от една пространствена точка в друга и се движи из цялото пространство. Такова движение не може да се разбере и да се съгласува с разбиранията, които имаме въобще с нашия тъй да го наречем здрав разум. По този начин движението на частицата е съвсем невъзможно да се предскаже. Но учените казват, и това не е най-изненадващото, че ако пуснем електрон върху екран с две отверстия, той минава и през двете отверстия едновременно, без да се разделя.

И само това ли е необикновеното? Необяснимото и противоестественно поведение на микрочастиците се възприема от много физици като невъзможност за създаване на научен подход в този микросвят, който е чуден и фантастичен. Затова квантовата механика е трудна за разбиране в сегашния стадий от развитието на човешкия мозък.

Ако се обърнем към мегакосмоса, и там ще видим странните и непонятни явления, породени и създадени от сили, неизвестни и непонятни за нас. Така например да вземем пръстените на Сатурн. Неговите пръстени, както е доказано, се състоят от отделни късове. Въпреки това тези пръстени в продължение на 300 години наблюдение не са претърпели никаква промяна. Астрономите с изненада и по необясними за тях причини установяват

този факт. Освен това космическата ракета, изпратена към галечните планети на Слънчевата система, минавайки покрай Сатурн, е изпратила снимки, от които се вижда, че освен видимите от нас пръстени има и други с много странна форма – те са с форми, които не могат да се обяснят със законите на нашата механика. Един от учените, който е сред големите светила на науката, разглеждайки тези усукани пръстени, съвсем скромно е заявил, че ние трябва да признаем, че не познаваме всичките закони на механиката, а също че нямаме така добре развит интелект, който да ни даде възможността да ги разбирате.

Също такова странно явление има с една част от астероидите – онези късове от разрушената планета Фае-тон, които се движат в орбита между Марс и Юпитер. Две части от тях, тъй наречените Троянци, заедно със Слънцето и Юпитер образуват два равностранни триъгълника, които се движат неизменно, без да се нарушава тази конфигурация. Такова постоянство на една подобна форма не може да се обясни с познатите закони на нашата механика.

През 1975 г. се проведе симпозиум на астрофизиците в Мексико. Там един от учените сред светилата на тази наука е изнесъл доклад върху тъй наречените от мъдреците *черни слънца*, а от съвременните учени те са наречени *черни дупки*. Той е констатирал, че в тях съществуват и действат сили, които по своето естество и сила са непознати за нас. Изобщо това са светове на сили, които са нещо свършено различно и непонятно за сегашната наука.

Да погледнем и други обекти по небесната сфера, тъй наречените галактики. Според законите, които ние разбираме и познаваме, тези небесни образувания би трябвало да имат сферична форма. Това обаче, което виждаме и което безспорно ни се налага като факт, е, че те съвсем нямат сферична форма. От наблюденията, които са на-

правени върху тях, се установява, че 3% от галактиките имат съвършено неправилна форма, а 17% имат елиптична форма. Те изглеждат като повече или по-малко сплеснато елиптично петно, което е най-светло около центъра си. И 80% от галактиките, каквато е и нашата галактика, имат спирална форма. Спираловидните им форми са напълно плоски образувания с твърде характерна форма. Имат едно централно кръгло или елиптично ядро, което е твърде сплеснато. От две диаметрално противоположни точки в него излизат по два клона, като се увиват спирално около ядрото, което е по-светло от клоновете.

Ако погледнем и света около нас – макрокосмоса, ще видим, че и в него има странности, показващи съществуването на други светове, проникнали в нашия. Така например ако имаме един квадрат и в него прекараме диагонали между двата противоположни върха, то ще се образуват правоъгълни равнобедрени триъгълници. С теоремата на Питагор, която е безсъмнена и безспорна, се доказва, че е невъзможно с една и съща мярка да се измерят страните на квадрата и диагоналите. Ние нямаме числа, с които да изразим дължините им. Ако измерим дължините на страните с някаква мярка, то със същата мярка няма да можем да предадем дължината на диагоналите и обратно. Същото явление имаме и при диаметъра на дадена окръжност и нейната дължина. Ясно е, че тук има отсечки и линии от два различни свята.

Големият руски математик Николай Лобачевски, унгарският учен Янош Бояй, германският математик Гаус и особено Риман дадоха на света някаква нова геометрия. И особено Лобачевски имаше смелостта да поднесе на света тъй наречената от тях *Неевклидова геометрия*, която за нас е напълно неразбрана и не се поддава на изяснение от нашия разум, който борави и разбира силите и законите на

света, в който ние живеем – макрокосмоса. Така например очевидно и разбираемо за нас е, че ако имаме една равнина и на нея – една права, а също и точка, лежаща в тази равнина извън правата, то през тази точка можем да прекараме само една-единствена права, успоредна на дадената. Това е според нашата, познатата ни геометрия. А според тяхната – Неевклидовата геометрия, през тази точка можем да прекараме безброй прави, успоредни на дадената. Иди го разбери, ако можеш!

Следователно когато се говори за видим и невидим свят, когато се казва, че навсякъде има разум и живот, то нека и трябва да приемем, че необятният миров силов океан, който е създал всичко и движи всичко, защото движението е неговата първа изява, е способен да създаде светове с най-всевъзможни и непонятни за нас закони и условия, в които животът ще може да се изяви. Съвсем погрешно е да се приема, че законите и условията за живота са само такива, каквито имаме на нашата Земя. Този силов океан е създал и непрекъснато създава все нови и нови светове, защото той е преди всичко едно непрекъснато творчество; това е свят, който създава непрекъснато нещо ново. Като пример можем да вземем хората. Непрекъснато се раждат нови хора, но има ли двама, които да са еднакви? Не, всеки човек е нещо ново, нещо по-друго, един по-различен свят.

Да се изучават творческите изяви на този необятен миров силов океан е най-полезно научно занимание, обогатяващо човека в неговата разумност, даваща му възможността за един по-голям прогрес в неговото развитие. С това човекът едновременно се приобщава към този океан и в него се създава подтикът към творчество, което пък прави човека по-щастлив.

февруари 1984 год.

ИЗГРЕВЪТ НА СЛЪНЦЕТО

Дуализмът – съществуването на две начала в природата, е прието от хората още от най-дълбока древност и е изразено в техните свещени книги, както е и в нашата Библия, където е казано: „В началото Бог създаде Небето и Земята“, като Земята се определя като свят на тъмнината и липсата на живот. За Небето нищо не се казва, но трябва да се разбере, че то е свят на светлината и живота, което се потвърждава в свещените книги на другите народи. Те са разбирали, че имаме фактор, който съгъстява, създава, организира и облагородява.

В сегашното развитие на човешката цивилизация е известна математическата формула, изнесена от гениалния математик и физик Алберт Айнщайн – $E=mc^2$, която говори, че всяко вещество, всяко нещо пред нас е съгъстена сила. Оттук ще трябва да приемем безспорното съществуване на един фактор, който съгъстява, създава, организира и облагородява силата от един необятен миров силов океан, както приема, че съществува гениалният физик Енрико Ферми. Този силов океан е навсякъде и в него е потопено всичко – той създава и движи всичко, като включва всяко създадено нещо в един процес на непрекъсната еволюция, на едно непрекъснато усъвършенстване.

След това идва и другият фактор, който има за задачата да внася разединението, безредието, разрушението на всяко създадено нещо. Първия фактор сега ние го наричаме *добро*, а втория – *зло*. Между тях има едно съревнование, непрекъсната борба за превъзходство. Че наистина е така,

това се потвърждава от ежедневните ни наблюдения. Там, където има неразбиране, несъгласие и дисхармония, идва разрушителният елемент – разединението. А там, където има съгласие, ред и разбирателство, идва организацията и облагорояването.

Ако вземем най-новите изследвания върху главния мозък на човека, който е най-важният ръководен орган в него, при аутопсия се установява, че при някои хора мозъчните клетки се намират в безпорядък. А при нормалните хора тези клетки са в пълен порядък – те са хармонично наредени.

Ние ще трябва да приемем от изследванията на изтъкнатите учени, пък и от внимателното наблюдение върху хората, че човешкият мозък е разделен на области – на мозъчни центрове, които изразяват неговите качества, способностите и устрема му за изява. Също така съвсем очевидно се разбира, че различните хора имат не само тези различни по сила изяви, но и прояви с различни качества. На какво се дължи това? Естествено е да се приеме, че силата се дължи на размера и на броя на мозъчните клетки, които образуват дадения мозъчен център. А за качеството на изявите е безспорно да се приеме, че то се дължи на качеството на мозъчното вещество, което ще рече – на тяхното правилно и хармонично поддръжане и на идеалната връзка, която съществува между тях. Колкото тя е в по-добра форма, толкова и изразът на съответните човешки прояви е по-съвършен.

В проявите на човека има странни по своята природа противоположности. При един случай например той обича, радва се, проявява готовност за жертва, за внимание, за помощ – качества, които носят обединението и хармонията. А при други случаи той изпитва омраза, проявява

жестокост, жажда за грабеж и изобщо – отпагъчни прояви, носещи разединението и разрушението. Всички тези крайно противоположни прояви на човека, израз на двата могъщи фактора в природата, говорят, че в мозъка му имаме области на реда, на порядъка и на хармоничната идеална връзка между мозъчните клетки, даващи път на доброто. Има и такива области на безредието, на безпорядъка, които са организирани непълно, даващи път на злото.

От всичко това ще трябва да извадим извода, че във Вселената има могъщи центрове – източници на злото и на разрушението; а също и центрове на доброто, на творчеството. Първите центрове древните мъдrecи са наричали с името *черни слънца* – източници на злото. Според способността им да поглъщат без остатък всичко, което се докосне до тях, включително и светлината, те не могат да се виждат от нашите очи.

Напоследък в научните списания беше изнесено едно странно съобщение. В него се казва, че астрономите и астрофизиците са открили, че неизвестна, смъртоносна, невидима звезда в големи интервали от време периодически е обстрелвала Слънчевата система, разбира се, и Земята, предизвиквайки също големи и разрушителни промени, като с това се е засегнал и животът на нея. Учените описват звездата като гжугже – малка звезда, която се завърта по орбитата си за 26 милиона години, и предлагат тя да се нарече Немезида. Те твърдят, че тази звезда е придружител на нашето Слънце. Установено е, че такива звезди имат според нашата представа непонятна по своя размер грамадна притегателна сила и плътност на веществото си – толкова голяма, че един кубически сантиметър от нея може да тежи хиляди килограми.

Всичко това напълно отговаря на нашите представи за черните слънца, казано от мъдреците. Но има и ярки слънца, каквото е и нашето, които носят обединението, творчеството, порядъка и непрекъснатото облагородяване – живота. И наистина, животът на нашата Земя е невъзможен без онова, което Слънцето ни дава. Животът е израз на облагородения порядък, даден ни от Слънцето – изворът на съвършеното творчество. Затова ще трябва да приемем, че някога нашата Слънчева система, като създадена от него и като израз на тези неговии качества, е била устроена по един идеален и съвършен начин.

Всички планети в нея са имали съвършени гистанции от Слънцето, изразени от закона на Тициус-Бодe⁸⁷ в астрономията. Орбитите – пътищата на тези планети около Слънцето, са били окръжности като най-съвършената равнинна форма. Осите им по отношение плоскостта на техните орбити са били перпендикулярни. Изобщо всичко е плувало в ред, порядък и хармония. А сега в това семейство има ясно изразено безреגיע, което се дължи на това, че някога в нея се е вмъкнало едно такова черно слънце, което е внесло този голям безпорядък.

Че наистина е така, разбираме от факта, че най-напред в Слънчевата система е имало една планета, впоследствие разрушена, наречена от древните звездобройци Фаетон, което ще рече „Лъчезарната“. Развалините на тази планета, на тази лъчезарна творба, сега се въртят в орбита между тези на Марс и Юпитер, където се е движила и тя.

Орбитите на всички планети не са окръжности, както би следвало да бъдат, като само при Венера орбитата е почти окръжност – т.е. могла е да запази първичния си път, което според астрологията се изразява в хармоничните влияния на силовите течения, които изтичат от нея.

Орбитите на всички други планети са повече или по-малко разтеглени елипси, като тази разтегленост е особено ярко изразена при планетите Меркурий, Марс и Плутон. Оттам е и неприятното и лошо въздействие на някои от силовите им течения, които изтичат от тях. Това говори, че те са пострадали повече от това черно слънце.

Осите на въртенето на всички планети са повече или по-малко наклонени по отношение на плоскостта на тяхното движение, като само тази на Юпитер е сравнително перпендикулярна. Той е успял да запази първичното положение на своята ос и оттам – също и това изключително благоприятно въздействие на своите силови течения, които тук, на Земята, се изразяват в живота и по-специално върху човека. А при Уран, оста на който е легнала повече в плоскостта на неговата орбита, има странно въздействие на силовите течения, изхождащи от него.

В гистанциите на планетите до Слънцето също има едно нарушение. Планетата Нептун не се подчинява на този закон за гистанциите, за който отбелязахме. Това прави естеството на силовите течения на тази планета по-особено. Тези течения тласкат човека към незачитане на установените порядки. Какво би станало на Земята и на живота върху нея, ако в Слънчевата система не беше се вмъкнала тази черна звезда – този безпорядък? Всичко би било идеално и в най-съвършена форма, което отчасти според астрологията ни показват силовите течения на Венера и Юпитер, които са успели да запазят донякъде по нещичко от първичния порядък.

Легендата за рая на Земята, която е израз на съществуването на крайно хармонични условия за живот на планетата, не е нещо измислено, защото както във всяка легенда, така и тук в основата ѝ сега една истина, едно съ-

битие, един факт. Според тях на Земята е имало един рай, израз на най-съвършените условия преди катастрофата в слънчевото семейство. Станалата катастрофа се е отразила и върху мозъка на човека, като е внесла в него безпорядък, израз на който са тези отпагъчни прояви в човека, за които вече говорихме. А когато този безпорядък обхване целия мозък и стане постоянен, вече има психическо разстройство в него. Мъдреците са казвали, че силите, които са създали Слънчевата система, са създали и човека. Затова всичко, което става там, има връзка с човека и се отразява и на него.

Слънцето със своите могъщи силови течения няма да остави този безпорядък и когато и да било то ще го премахне и ще възстанови предишната хармония. Това е ясно изразено от гревните мъдреци във вярата им, че отново ще дойде Царството небесно тук, на Земята. Така този порядък, тази хармония ще дойдат и в човешкия мозък. Специално за човека ние, хората, всеки един от нас, можем лично за себе си да внесем едно улеснение в тази задача на Слънцето – внасянето на хармония и порядък в нашия мозък. Как да стане това?

През 1842 г. гениалният математик и физик Кристиан Доплер изнесе пред света един много важен закон, определящ зависимостта между човека и който и да е източник на вълнообразните трептения. Този закон, известен като *Принципът на Доплер*, гласи, че при приближаването на източника на вълнообразните трептения към човека или при приближаването на човека към този източник има едно състяване, едно скъсяване на дължините на вълните, които изтичат от източника, което в резултат дава много по-голямо усилване на могъществото на въздействието на тези вълни.

Така например когато човек се намира при изгрева на Слънцето на гадено място, принципът на Доплер ясно се изразява върху него. Тогава човек приема много по-силно влиянието на силовите течения, изхождащи от Слънцето, защото мястото, където той се намира, се приближава към Слънцето вследствие въртенето на Земята по нейната ос. Облаците, ако ги има, нямат значение, те не пречат на тези могъщи силови течения. При това положение въздействието на тези силови течения за организиране и облагородяване на човешкия мозък действат много, много по-силно и резултатът е добър и ясно изразен. Освен това слънчевите лъчи при изгрева минават през много по-дебел слой атмосфера, при което силовите течения с по-голяма дължина на вълната, които носят и по-слаба енергия, са по-груби в своето въздействие и засягат предимно по-долните клетки на мозъка, където са мозъчните центрове, даващи по-примитивните насоки на човешката изява. При това положение при наблюдателя идват само онези силови течения с по-къса дължина на вълната, които са по-могъщи пак според закона на Доплер и които въздействат според астрологията само на горния слой от мозъчните клетки, където са моралните центрове и центрoвете, които поставят човека в контакт с висшия идеен свят.

Цялото това въздействие е от изключително голяма полза за организиране на облагородяването на човешкия мозък – за хармоничното и правилно подреждане на клетките на наблюдателя при изгрева на Слънцето. Ето защо отиването на подходящо място за наблюдение на изгрева на Слънцето не е иголопоклонство, както твърдят неоснователно противниците на Учителя Петър Дънов, който е препоръчвал на своите последователи посрещане

на Слънцето в ранните утринни часове, а е едно разумно използване на онава, което дава нашата звезда според закона на Доплер.

Това е една важна стъпка към възможността за попомогане на човешката еволюция с по-бързото погребване и организиране на мозъчните клетки, които ще ускорят прогреса на човека. Така се дава възможност за по-пълно и по-добро развитие на моралните центрове в човешкия мозък, а също и на онези центрове, които поставят човека в контакт с висшия идеен свят – света на огъня, както са го наричали древните мъдреци.

април 1984 год.

ТАТТВАС

Ако разгледаме историята на човешката култура още от най-дълбока древност, не може да не отбележим, че във всички времена особено ярко е бил подчертан интересът и вниманието на хората към едно високостоящо естество, съставляващо съвкупност от движение, разумност и майчина грижа – Любовта.

Хората от онези първи времена са живели по-близо до природата, чувствали са и са разбирали това естество по един интуитивен път, подсказан им от всички чудни явления и събития, които са ставали около тях и които те с по-голямо или по-малко проникновение са могли да наблюдават. Съзнавайки ясно присъствието на това висше естество навсякъде и във всичко, хората са се старали да изкажат своето внимание, почит и уважение към него. Още повече, те ясно са разбирали, че то е, което дава жи-

вода и условията за него. Това отношение към тази висша природа е създавало условията за развитие на по-благородните чувства в хората – чувствата на уважение, послушание, почит и внимателна обхода към другите.

В сегашните времена обаче се появиха течения от разбирания, които отричат съществуването на това естество, без да могат да дадат едно по-конкретно обяснение на всички чудеса, които ни заобикалят. Хората днес са потънали в една техника и механика, затворени са в сред праха на машините, създадени от човека, откъснати са от жителния полъх на природата. И това течение намери своите последователи.

При разрешаването на въпроса за една такава по-висша природа трябва да се постъпи по същия начин, по който се постъпва и при всички въпроси, изпречили се пред човека. Това е научният подход.

Какво е наука? Науката събира фактите и търси законите, които ги създават. По този начин трябва да се постъпи и при разрешаване на въпроса за съществуването на тази по-висша природа.

Във втората половина на XIX в. английският биолог Робърт Браун поставил цветен прашец в капка вода. Полученият препарат той сложил под микроскоп. Наблюдавайки капката с прашеца, забелязал, че зрънцата прашец непрекъснато се движат. Отначало помислил, че някакви външни причини предизвикват това движение. С присъщата на един английски учен прецизност той вземал всички предпазителни мерки за премахване на каквито и да било външни влияния, които биха могли да бъдат причина за това движение. За голяма негова изненада обаче, въпреки всички мерки и пълната изолация на препарата от външния свят, движението на тези малки зрънца продължило

по същия начин. Същото явление се наблюдава и когато вземем капка разрежено прясно мляко и го разгледаме под микроскоп. Тогава се виждат малки синкави телца, които също непрекъснато се движат. Това движение, което никои учен до най-ново време не е могъл да обясни, го нарекли в чест на видния англичанин биолог – *Брауново движение*. Движение има навсякъде – и в микрокосмоса, и в макрокосмоса, и в мезакосмоса.

В микрокосмоса освен описаните движения се движат и атомите, и елементарните частици, и то с непонятна за нас скорост от стотици хиляди километри в секунда. В макрокосмоса – светът, който непосредствено ни погледнаш нашите пет сетива, пуснем ли какъвто и да е предмет, той веднага пада. Всичко се стреми да се движи колкото може по-бързо. Това е и върховен стремеж на човека – да се движи колкото може по-бързо. В мезакосмоса отправим ли поглед към небесната сфера с нашите телескопи – и там намираме шеметно движение. Планетите се движат с десетки километри в секунда, слънцата – с още по-големи скорости.

Нашето Слънце например се движи със скорост от 250 км в секунда, а има слънца, които се движат и с по-голяма скорост – от 1000 и повече километра в секунда. Движат се и всички други тела в тази необятна сфера.

За цялото това движение във всички светове трябва да приемем по един безспорен начин, че е плод на сили, които можем да наричаме с най-различни имена – гравитация, електричество, магнетизъм и реди други, каквито учените са им дали. Но всички тези наименования съвсем не ни показват и с нищо не ни обясняват какъв е този фактор – силата.

Един от колосите на френската математическа мисъл и на теоретичната механика Анри Поанкаре казва: „Най-голямата стъпка за учените, за да могат да се изяснят въпросите от механиката, е тази, да разберат какво точно е силата, какво представлява тя“.

През 1905 г. ръката на един гениален човек написа едно малко уравнение от три букви, свързани със знака за равенството – $E= mc^2$. Това уравнение хвърли малко светлина върху естеството на силата. То даде да се разбере, че силата в съгъстено състояние дава вещество, а веществото при разпадане дава сила, но и това още не изяснява понятието *сила*.

Едно изказване на Учителя върху този проблем дава нова светлина върху това понятие. Той казва: „Веществото е съгъстена сила, силата е съгъстена светлина, светлината е съгъстена мисъл, мисълта е проява на Любовта, а Любовта е изява на Духа“. Тук имаме една поредица от понятия, за които ние все още не можем да кажем нещо съществено. Но от това изказване се разбира ясно колко сложно и съдържателно е понятието *сила*.

Откриването на космичните лъчи, които са потоци от тъй наречените *елементарни частици*, поставиха пред учените между другото и една голяма загадка за огромната, непонятна по размер за нашите разбирания сила, която те носят. Какви са тези елементарни частици? Най-добре определение за тях даде френският учен по атомна физика Луи де Бройл. За тях той казва: „Те са вещество, което създава вълнообразно движение“.

Тези елементарни частици пътуват с непонятна за нас скорост от 200-250 хиляди километра в секунда и носят чудовищна по своя размер сила. Те са най-различни как-

то по размер, по маса, по активност на излъчванията си, така и по силата, която носят. Едни от тях – нещо, което може да се види и в космичната станция на връх Мусала – преминават през оловни плочи от 10 сантиметра, други – през плочи от 20–30 сантиметра и през такива, които стигат до дебелина от 1 метър. Известно е обаче, че има частици, които преминават в Земята. А тъй наречените *неутрино* минават през цялата Земя. За по-нагледна представа за силата, която те носят, трябва да си представим каква трябва да бъде силата на един куршум, изстрелян от огнестрелно оръжие, за да може да пробие една планина, да проникне на километри в земята, а още повече да може да премине през цялата планета.

Откъде вземат тези частици тази грамадна енергия, тази сила? Това беше най-сериозният въпрос, който космичните лъчи поднесоха за разрешаване пред гениалните хора, които ги откриха. Предположението, че „те вземат своята сила от Слънцето и от слънцата на небесната сфера, откъдето идват“, не намери своето оправдание, защото всяка сила, съгласно упоменатата формула на Айнщайн – $E=mc^2$, би имала своя източник от разпадащото се вещество в Слънцето и в другите слънца.

Направените изчисления обаче показаха, че ако това предположение се приеме, то нашето Слънце щеше да просъществува три милиарда години. За три милиарда години Слънцето щеше да трансформира своята маса, за да я даде под формата на енергия в космичните лъчи. А останалите слънца щяха да просъществуват, щяха да се трансформират на енергия едва за десет милиарда години. В този период те щяха да превърнат своето вещество в енергия, за да я дадат на тези частици. Това предположение, разбира се, съвсем очевидно е неприемливо. Само нашата планета

има възраст не по-малко от шест милиарда години, а тя е рожба на Слънцето.

Отговор на този тъй интересен въпрос даде изключителният, гениалният учен по атомна физика Енрико Ферми. Той поднесе на човешкия род възможността да се използва атомната енергия. Ферми казва: „Мировото пространство е изпълнено с необятна по своето могъщество сила. Това мирово пространство не е нищо друго освен едно необятно силово поле“.

Елементарните частици имат това свойство, че могат, когато минават през поле с по-голямо силово напрежение от силата, която носят в себе си, да поглъщат от тази сила и да получават ускорение. Минавайки през мировото пространство, през това необятно по своето могъщество силово поле, тези частици поглъщат сила, получават ускорение в грамаден размер от него според своето естество и в различна степен според своите качества.

В този миров океан от сила е потопено всичко и тя прониква във всичко и навсякъде. Всичко съществуващо поглъща от тази сила и се движи. От нея произлизат всички родове и видове сили, които познаваме: гравитация, електричество, магнетизъм и др.

И наистина, едно от най-ценните сведения, които изкуствените спътници и космичните кораби донесоха на учения свят, е, че цялото космично пространство е изпълнено със силово поле – то не е празно, както се приемаше. Това поле едни го нарекоха *плазма*, други – *етер*. То е източник на всички родове сили, които познаваме и ще познаем. Това се потвърждава от казаното от Ферми.

Ние с право трябва да се запитаме: но само така ли е, само едно механично движение ли създава тази сила, без да има смисъл и цел? Не е ли малко това?

В неорганичния свят ние виждаме едно голямо разнообразие. Как от първия елемент, водорода, който е най-просто устроен – има едно ядро и един електрон, обикалящ около него – се е стигнало до сложните елементи от урановата група в края на Менделеевата таблица, в които много електрони обикалят около централното ядро, също много сложно. Тези електрони при това са разположени по една строга закономерност в различни полета около ядрото с чудното свойство да пулсират, при който процес те ту поглъщат, ту отдават сила.

Тък и самия водород го виждаме вече в две еволюирани форми – пак водород, но около ядрото му при втората форма се въртят вече два електрона и той носи името *деутерий*. Следващата еволюционна форма е около ядрото му да се въртят три електрона – нарекоха го *третий*. Каква еволюция, подчертаваща великата разумност на силата!

Но ако отидем в органичния свят, тази разумност блясва със смайваща светлина. Ако вземем например капка вода от която и да било локвичка около нас и я поставим под микроскоп, на всички е известно, че ще видим един богат свят от малки живи същества, които определяме като „едноклетъчни първични форми на живота“. Как от тези форми се е стигнало до човека? Ако разгледаме по-внимателно само една такава клетка от по-висшите организми, която е основна структурна единица на всички живи организми, ние не може да не изпаднем във възторг от сложната и безупречна организация, която цари в нея. В тази най-малка жива единица стават чудни процеси. Да посочим някои от тях.

Клетката се изгражда сама. Тя произвежда странните и неразбрани още по своя начин на действие катализатори на живата природа, тъй наречените *ензими*. Те направля-

ват всички процеси в живия организъм, без те самите да включват в тези процеси своето вещество.

Всички органични вещества, белтъци, мазнини, въглехидрати и други се образуват само в клетката. В нея се освобождава и оползотворява енергията от хранителните вещества, необходима за поддържане на всички жизнени функции. С какво умение тази клетка разпада веществото, за да получи енергия! Защото сила и енергия се получава, когато се разпада веществото.

В растителните клетки пък чрез процеса *фотосинтеза* енергията, която Слънцето ни дава, се усвоява от живата клетка и се трансформира в органични вещества. Клетката от растителния свят знае метода, според който от енергията се получава вещество – тайна, която не е известна още на човешкия род.

Откъде клетката е научила този метод да трансформира енергията във вещество? Кой е изградил апарата, чрез който тя прави тази трансформация? Клетката е така устроена, че всички процеси в нея се извършват с една невероятна по своето съвършенство съгласуваност, автоматизация и авторегулация. Учените са изчислили, че във всяка клетка има милиарди молекули и че всяка молекула изпълнява безупречно строго определена задача.

Промените в околната среда – температура, влага, сухота и редица други резки изменения, са нещо най-обикновено. Но в тези промени клетката съвсем не е пасивна играчка – тя има голямото умение да се нагажда към тях. Устройството и дейността на всяка клетка се обуславя и ръководи в рамките на една предварително заложена и напълно устойчива програма, независеща от никакви външни и от каквито и да било други условия. Затова при всички случаи от кокошето яйце се излюпва пиле, а от ца-

ревичното зърно израства царевичното стъбло. Клетката си произвежда всичко сама.

Казаното дотук както за клетката, така и за елементите от органичния свят с много големи усилия и компромиси бихме приели, да речем, че е плод на един идеално устроен механизъм. Но в живата клетка има и още един процес, който ликвидира без остатък каквато и да било сляпа механичност в този величав израз на живота. Ако клетката би се движила от една механична сила без разум, то животът би протекъл вечно в един затворен кръг като при напълно автоматизирани роботи, действащи под напъна на една сляпа механична сила, които до безконечност ще произвеждат безупречно същите роботи, тъй както една щанцова машина, да речем, произвежда капачки. Тя всякога и неизменно ще произвежда все такива капачки.

Но в природата работите не са така. Клетките не са роботи, а носят едно друго качество, имат друга проява – те еволюират. С това по един абсолютен начин се изключва сляпата автоматичност на силата. Тази сила, която движи и създава всичко, има непозната за нашите разбиралия разумност. Вярно е, както е казал гениалният Рудолф Вирхов⁸⁸, че „всяка нова клетка се образува в резултат на делене на изходна клетка“. Или както се казва: „Omnes cells ex cellulis“ – „Всички клетки идват от клетки“. И тук във всяка следваща клетка има по една малка промяна. Повторение няма – т.е. клетката е направила крачка напред в своята еволюция.

В продължение на близо три милиарда години, а може би и повече, тази могъща сила с нейната непонятна за нас разумност непрекъснато е усъвършенствала примитивните, създадени от нея еноклетъчни живи форми в първичния океан, за да се стигне до днешните висши форми

- растенията, животните и човека. Но само тези две качества ли има тази сила? Тя носи със себе си и майчината грижа - безграничната Любов - способността да се грижи много, много хилядолетия напред за всички нужди на създадените от нея живи форми.

Не може да не се забележи как всяка жива форма е създадена, за да създаде условия за развитие на следващата, по-съвършена форма. Този закон е изразен с една мисъл на Учителя: „Всеки човек е пратен на Земята да направи едно добро на друг“. Казаното от Учителя ще приемем като един частен случай от общия закон: „Всяко нещо тук, на Земята, има за задача да подпомогне развитието на по-висшите форми над него“.

Да вземем например нуждите на човека. Какво би направил той, ако преди много милиони години не бяха се създали условия за образуването на каменните възлища, петрола, варовиците, мергелите (от които се прави цементът), на рудите в тяхното тъй богато разнообразие? Често пъти, когато сме заявявали Учителя с нашите грижи, той е казвал: „Ако Господ трябваше сега да оправя вашите работи, то отдавна всичко щеше да бъде загубено“.

Много представители на човешкия род са се старали да изяснят според съзнанието и интелектуалното развитие на народите, между които са били, съществуването на този силов океан на движение, Мъдрост и Любов и отношението, което всеки човек трябва да има към него, за да бъде отворен и да се ползва колкото може по-добре от даровете, които той носи в себе си. Това е един необятен миров силов океан, пълен с Мъдрост и Любов, в който е потопено всичко - от най-малкото до най-необятните галактики, които е навсякъде и във всичко.

Три хилядолетия преди Христа Кришна, създател на индийската религия, го нарече Тамтвас - Tattvas. По-късно

Заратрустра го нарече Мардук. След него Мойсей го нарече Йехова. Още по-късно Лоа Дзъ и Конфуций го нарекоха Тао. Христос го нарече Отец Мой, а Мохамед го назова Аллах. Тези и много други имена, които Му се гадоха, с нищо не Го променят. Той си остава вечен, необятен и могъщ.

Цяла плеяда представители на човешкия род подчертаваха това висше естество, като приканваха хората към смирено и благоговейно отгаване на почит към него. Това подпомагаше хората към едно облагорождане, снзходителност и мекота в отношенията им.

Днес, когато в известни среди се лансира отричането на това естество с несериозни доводи, като например, че то не можело да се види, имаме налице едно огрубяване сред хората в техните отношения.

Можем ли да видим електричеството, магнетизма и гравитацията? А днес, когато се пуснаха изкуствени спътници и ракети в мировото пространство, се установи, че освен тези небесни тела, които ние можем да видим – слънца, комети, планети – има и много други, които не виждаме с нашите очи. Съществуват такива, които не светят, и такива, които не могат да отразят светлината, попаднала върху тях, защото поглъщат всичко без остатък, като тъй наречените *черни дупки*, или пък такива, които изпускат ултравиолетови, рентгенови или някакъв друг род лъчи, които нашите очи не могат да доловят. Тези тела Учителя нарече *черни слънца*. Значи ли, че щом не ги виждаме, те не съществуват?

Таттвас – великият необятен миров океан от сила, мъдрост и любов, прекланям се пред тебе! И още колко много други неща съществуват, без да можем да ги виждаме...

септември 1973 год.

ПРИЛОЖЕНИЯ

РЕЧНИК НА ОСТАРЕЛИ И ЧУЖДИ ДУМИ

карат 1. Единица мярка за скъпоценни камъни, равна на 0,2055 г. 2. Мярка за чистота на златото, която може да бъде от 5 до 24.

лоб ост. Горна лицева част на черепа; чело.

медлено рус. Бавно.

панацея гр. Лечебно средство за всичко (търсено от алхимиците).

перпетуум мобиле лат. Вечен двигател.

скрижали библи. Каменните плочи с Десетте Божи заповеди, дадени от Господ на Мойсей.

ОБЯСНИТЕЛНИ БЕЛЕЖКИ

¹ **Ферми, Енрико** (1901–1954) е изтъкнат италиански физик. Основните му изследвания и постижения са в областта на атомната и ядрената физика, на статистическата механика, космическата физика, физиката на високите енергии и астрофизиката. Има значителни приноси както в теоретичната, така и в експерименталната физика. Той е един от основоположниците на квантовата механика. През 1925 г. заедно с Дирак разработва статистиката на частиците, които се погичняват на принципа на Паули. По-късно тези частици са наречени на негово име – *фермиони*. Открива забавянето на неутроните, което носи името *ефект на Ферми* и създава теорията, която го описва. За нея през 1938 г. получава Нобелова награда за физика. В построения от него първи ядрен реактор осъществява първата верижна реакция.

² **Саабей бен Аадес** според преданията е основателят на астрологията, древен учител и посветен от Месопотамия. Основава своя школа, запазила се до средните векове на нашата ера.

³ **Навуходоносор II** (605–562 г. пр.Хр.) – вавилонски цар, основател на Новоавилонското царство. Построил е висящите градини на Вавилон – едно от чудесата на света. Превзема Йерусалим и събаря Соломоновия храм, тогава изчезва и Свещеният кивот. В Библията е представен основно в *Книга на пророк Даниил*, където е разкрит като тиранин и като Божи инструмент за наказание на Израил заради неговите грехове.

⁴ **Вавилон** е столицата на Вавилония и един от най-важните антични градове, разположен до Ефрат, на около 90 км южно от Багдад в днешен Ирак. Руините от този град са открити отчасти в началото на XX век.

⁵ **Доплер, Кристиан** (1803–1853) е австрийски математик и физик. В своя труд *За цвета на светлината на двойните звезди и някои други звезди на небето* Доплер изследва промяната

на честотата на вълните при преместване на източника спрямо неподвижен наблюдател. Законът на Доплер или Доплеровият ефект гласи, че честотата на всяка светлинна вълна зависи от относителната скорост на източника на тази вълна и на наблюдателя.

⁶ **Авероес** е името, с което е известен в Европа Абдул Валид Мохамед ибн Ахмед ибн Мохамед ибн Ахмед ибн Ахмед, наричан още ибн Рушд (1126–1198), арабски философ, лекар, юрист и математик. Неговите философски възгледи оказват силно влияние върху европейската философия.

⁷ **Авицена** е персийски лекар, философ, учен, поет, музикант и естествоизпитател. Роден е през 980 сл.Хр. в Бухара, Узбекистан, умира през 1037 г. в Иран.

⁸ **Нютон, Исак** (1642-1727) е английски физик, математик, астроном, философ, алхимик и богослов. Приносът на Нютон в развитието на математиката и в различни области на физиката изиграва важна роля в научната революция. В областта на механиката Нютон открива закона за всемирното привличане и чрез предложените закони за движение поставя основите на класическата механика. Освен това той формулира принципа за запазване на импулса и момента на импулса и пръв показва, че движението на небесните тела и на предметите на Земята се подчинява на общи закони; така премахва последните съмнения в хелиоцентричната теория. Сред многобройните проблеми, които изследва Нютон, са също природата и разлагането на светлината, скоростта на звука, произходът на звездите, хронологията на Библията, природата на Светата Троица. Той конструира първия действащ рефлекторен телескоп и развива своя теория за цветовете, основана на наблюденията на разлагането на бялата светлина с призма. Работейки над проблемите на физиката, Нютон поставя началото на математическия анализ, който е в основата на развитието на науката до наши дни. Нютон се придържа към неортодоксални християнски възгледи и пише текстове и в областта на библейската херменевтика и окултизма.

⁹ **Александър I Павлович** *Благословения* (1777–1825) е всерусийски император и самодържец от династията на Романови. Управява Русия по време на Наполеоновите войни от 1812 г. Провежда умерени либерални реформи, води успешни войни с Турция, Персия и Швеция. По време на царуването му към Русия са присъединени територии от Източна Грузия, Финландия, Бесарабия и др. Той е един от ръководителите на Виенския конгрес през периода 1815 г. и е сред организаторите на Свещения съюз.

¹⁰ **Толстой, Лев Николаевич** (1828–1910) е руски граф, писател, религиозен реформатор, философ, есеист и публицист – убеден пацифист. Отказва се от частната собственост върху земята и имението си, от авторските си права, и работи земеделски труд, става вегетарианец и пълен въздържател. Новия си религиозен светоглед претворява в романа *Възкресение*. Световноизвестни са неговите романи *Война и мир*, *Ана Каренина* и *Възкресение*. Създател е на религиозно-философско учение *толстоизъм* за неспротивление на злото чрез насилие. На 82 години напуска имението си и планува пътуване за България, за да се срещне с Учителя, но умира на малката жп гара Астапово.

¹¹ **Фламарион, Камий** (1842–1925) – френски астроном и популяризатор на астрономията. Основател на обсерваторията в Жювизи до Париж, на списание *Астрономия* и на френското астрономическо сдружение. Изследвал е Луната, Марс и двойните звезди. Известен е като автор на научно-популярни книги по астрономия и на творбата *Любовта във Вселената*.

¹² **Инквизицията** като самостоятелно учреждение със свой административен апарат е учредена от папа Иннокентий III през 1204 г. по време на походите срещу албигойците, като с нейното създаване са натоварени гоминиканците. Правната процедура на действията ѝ се основава на римското право, установено през I в. Инквизицията е бил независим от гражданските съдилища съд, а инквизиторите са назначавани от папата. Съдопроизводството се води тайно, като се използват мъчения. Понякога осъдените са понасяли публично изгаряне на клада. В Испания Инквизицията става и кралско учреждение през 1480 г., като само в Магриг са изгорени около 32 хиляди осъдени, а други

300 хиляди са понесли други тежки наказания. През XVII в. тя е отменена в протестантските държави, а през XVIII и XIX в. – и в останалите европейски страни.

¹³ **Хайзенберг, Вернер** (1901–1976) е немски физик. Съвместно с Макс Борн създава основите на квантовата механика и през 1932 получава Нобелова награда за физика. По време на Втората световна война остава в Третия райх, ръководи Института по физика и преподава като професор в Хумболтовия университет в Берлин, където участва в проект за създаване на германска атомна бомба. След войната става директор на Института по физика в Мюнхен.

¹⁴ **Поанкаре, Анри** (1854–1912) е френски математик, физики философ. Остава огромно математическо наследство, обхващащо най-различни дялове на математиката: топология, теория на вероятностите, неевклидова геометрия, теория на диференциалните уравнения, комплексен анализ и др. Има съществен принос в алгебричната геометрия, както и в теорията на числата, астрономията и небесната механика. Въвежда методите на неподвижните точки, разработва теорията на интегралните инварианти, впоследствие развива теорията на хаоса. Именно в неговите трудове за първи път е формулирана специалната теория на относителността.

¹⁵ **Дьо Бройл, Луи** (1892–1987) е френски физик, носител на Нобелова награда за физика за 1929 година. Той прави принос към теорията на светлината: според него светлината е видлъчиста енергия с електромагнитен характер. Всеки светлинен източник изпуска отделни малки порции (кванти) светлинна енергия, съставени от частици, наречени *фотони*. Те се движат в пространството със скоростта на светлината, придружени от електромагнитна вълна с определена дължина.

¹⁶ **Менделеев, Дмитрий** (1834–1907) е руски учен енциклопедист – химик, физик, икономист, технолог, геолог, метеоролог, педагог и въздухоплавател. Бил е професор в Петербургския технологичен институт и в Петербургския университет, член-кореспондент на Петербургската академия на науките, член на Лондонското кралско дружество, член на академиите на

науките в Рим, Париж, Берлин и гр. Най-голямото му откритие е периодичният закон за химичните елементи (1869 г.). На неговата основа обобщава основните принципи на неорганичната химия, като създава Периодична система на елементите и пръв предсказва съществуването и свойствата на все още неоткрити готогава елементи. Менделеев е един от основателите на съвременната агрохимия, пропагандира и химизацията в селското стопанство, занимава се с нефтената промишленост.

¹⁷ **Опарин, Александър** (1894–1980) е руски биолог и биохимик, професор по биохимия в Московския университет. През 1924 г. лансира теория за зараждането на живота на Земята, като според него това е станало чрез постепенна химическа еволюция на въглеродни молекули в един първичен бульон.

¹⁸ **Айнщайн, Алберт** (1879–1955) е немски физик теоретик, философ и писател от еврейски произход. Той е определен като бащата на съвременната физика. Името на Айнщайн се свързва с популярното уравнение $E = mc^2$ за еквивалентност на маса и енергия. През 1921 г. получава Нобелова награда за приноса си към теоретичната физика. През 1916 г. формулира Общата теория на относителността. Той продължава работата си в областта на статистическата и квантовата теория, създавайки свое обяснение на теорията на елементарните частици, изследва и топлинните свойства на светлината, с което поставя основите на фотонната теория за светлината. През 1917 г. използва Общата теория на относителността за създаването на цялостен модел на структурата на Вселената, с което поставя началото на релативистичната космология. Айнщайн се обявява категорично против войната, а по-късно и против производството и употребата на ядрени оръжия. Той е и един от инициаторите за създаване на държавата Израел.

¹⁹ **Паули, Волфганг** (1900–1958) е австрийски физик, носител на Нобелова награда за физика за 1945 г. за открития от него принцип на Паули. Публикува научни статии върху Общата теория на относителността, работи в Хамбургския университет, а през 1940 г. емигрира в САЩ и става професор в Принстън. Известен е главно със своите трудове върху спино-

вете на елементарните частици, по-специално с неговия принцип на забраната, който е в основата на разбирането на структурата на материята и химията като цяло.

²⁰ **Бруно, Джордано** (1548-1600) – италиански философ, астроном и математик, който пръв отстоява идеята за безкрайността на Вселената. Неговите космологични теории наминават хелиоцентричната система на Коперник и определят Слънцето като една от многото свободно движещи се други звезди. За тези свои твърдения той е изгорен жив на клада от италианските власти, след като Римската инквизиция го обвинява в ерес. След неговата смърт идеите му стават популярни и през XIX и XX в. на него се гледа като на мъченик за свободната мисъл и модерната наука.

²¹ **Теофил Александрийски** е патриарх на Александрия от 385 до 412. Той и негови привърженици оскверняват езическия храм Серапеум в Александрия, което се смята за важен момент в християнизацията на Египет.

²² **Ипатия (Хипатия) Александрийска** (370-415) е древногръцка математичка и учен от Александрия. Тя е смятана за първата жена с големи заслуги към физиката, математиката, философията и астрономията. Преподава в Александрийската школа на неоплатонизма. Хипатия е родена в семейството на математика Теон Александрийски, последен управител на Александрийската библиотека. Получава всестранно образование във всички достъпни по това време науки, чете лекции в Александрийската библиотека, където завежда катедрата по философия; преподава философията на Платон и Аристотел, също и математика, и се занимава с изчисляване на астрономически таблици. Известна е с трудовете си по математика и геометрия. В нейния най-известен труд *За конусите на Аполоний* се доразвива идеята за хиперболите, параболите и елипсите. Хипатия участва в александрийската градска политика. Тя е заловена и убита от разярена тълпа християни.

²³ **Омар ибн ал-Хаттаб** (579-644) е ислямски халиф, един от най-влиятелните мюсюлмански владетели в историята. Близък сподвижник е на пророк Мохамед. Той присъединява към гържавата Иран и северозточната част на Африка.

²⁴ **Селим I (Страшни)** (1465-1520) е деветият султан на Османската империя. Завладява свещените за мюсюлманите градове Мека и Медина и се обявява за халиф (повелител на правоверните). Погубва всичките си роднини, както и 40 000 шиити, и води завоевателна политика. През 1516 г. завоюва Северен Иран, Сирия, Палестина и Египет. По време на неговото управление в българските земи са извършени първите насилствени масови помохамеданчвания.

²⁵ **Горбовски, Александър** (1930–2003) е украински писател, историк и изследовател на културата на Изтока и на Индия, автор на научно-популярни книги и на фантастични разкази.

²⁶ **Табакова, Цветана Лиляна** (1905–1936) е българска оперна певица – сопран. Завършва Държавната музикална академия и от 1924 г. започва работа в трупата на Софийската народна опера, където пее до смъртта си. През 1927 г. е на специализация в Париж, а през 1932 г. печели сребърен медал от Международния конкурс за певци във Виена. Фьодор Шаляпин я кани да му партнира в лондонската постановка на операта на Бородин *Княз Игор*. Табакова умира внезапно, ненавършила 31 години.

²⁷ **Радев, Георги** (1900–1940) още като ученик усвоява превъзходно няколко класически и модерни езици. Приет е за студент по химия в СУ *Св. Климент Охридски*, но се прехвърля да следва в Математическия факултет, който завършва през 1925 г. Радеве главен редактор на списание *Житно зърно*, за което работи от основаването му през 1924 г. Той е преводач от френски, немски и английски език, а също така е автор на няколко книги и на десетки статии от областта на философията, астрономията и изкуството. Голяма е работата му върху беседите на Учителя. Той събира мисли от беседите, засягащи определени теми. Така създава книгата *Учителя говори*. Взима дейно участие в живота на Братството.

²⁸ **Лобачевски, Николай** (1792-1856) – руски математик, създател на неевклидовата геометрия, наречена на неговото име, деятел на университетското образование и на народното просвещение. В течение на 40 години той преподава в Казанския университет, включително и като негов ректор. Лобачевски

детайлно е разработил тригонометрията на неевклидовото пространство и диференциалната геометрия.

²⁹ **Бойяи, Янош** (1802-1860) – унгарски математик, един от първооткривателите на неевклидовата геометрия.

³⁰ **Гаус, Йохан** (1777-1855) е немски математик и физик със значителен принос в теорията на числата, статистиката, математическия анализ, диференциалната геометрия, геодезията, геофизиката, електростатиката, астрономията и оптиката.

³¹ **Евклид** (323-286 г. пр.Хр.) е древногръцки математик, живял в египетския град Александрия при управлението на Птолемей I. Често определян като баща на геометрията, той е автор на книгата *Елементи*, един от най-влиятелните трудове в историята на математиката, служил като основен учебник при преподаването на математика и най-вече на геометрия до началото на ХХ в. В нея Евклид извлича по дедуктивен път от ограничен брой аксиоми принципите на системата, която днес се нарича *Евклидова геометрия*. Той е автор и на изследвания в областта на перспективата, коничните сечения, сферичната геометрия и теорията на числата.

³² **Александрийската школа** е философска школа, основана на елементи от късногръцки, юдейски и християнски учения, която съществува в Александрия (I в. пр.Хр. - III в. сл.Хр.). Главни нейни представители са Филон Александрийски, Климент Александрийски и Ориген. Тя прави опит да създаде християнска философия, която да замени късногръцката философска система.

³³ **Хермес Трисмегист** – древноегипетски жрец и посветен. Носи името на гръцкия бог Хермес и се отъждествява с египетския бог Тот. Предполага се, че е живял в древноегипетско време, в зората на египетските династии. Счита се за баща на окултните науки, писмеността и познанието. След I в. сл.Хр. се появяват текстове, свързани с него, под името *Корпус Херметикум* (Corpus Hermeticum).

³⁴ **Лао Дзъ** (от кит., букв.: „Древен учител“) или Лао Дан – китайски философ от древността, централна фигура в даоизма.

Според традицията Лао Дзъ е живял през VI в. пр.Хр. и вероятно е автор на философския и мистичен трактат *Дао дъ дзин* (от кит., букв.: „Книгата за Пътя (Дао) и неговата сила (Дъ)“. Работил е в царската библиотека и там вероятно се среща с Конфуций, който, според преданието, е възхитен от него и учението му. Според изследователи *Дао дъ дзин* е един от най-популярните трактати в китайската философия. Тя е основното произведение, в което е изложена философията на даоизма. Текстовете ѝ са в голяма степен мистични и трудни за тълкуване. Тя е основа за двете направления в даоизма (учението на Лао Дзъ) – философското, целта на което е мистичното единение с Дао (Пътя) посредством медитация, и религиозното, за което главна цел е постигането на безсмъртието посредством алхимически, гимнастически и дихателни практики. Философският даоизъм изиграва много съществена роля и за възникването на школата Дзен в будизма.

³⁵ **Боян Мага** – основоположник на учението на богомилите, основано на езотеричното християнство. Боян Мага е по-малкият син на цар Симеон. Завършва Магнаурската школа в Константинопол. Има сведения, че там е приет в тайна египетска школа за посветени. След завръщането си в България основава духовна школа – богомилството, което се обявява срещу църковните догми и сростването на църквата с царската власт, призовава за възстановяването на добродетелите на първичното Христово учение.

³⁶ **Пикар, Жак** (1922–2008) е океанолог, проектирал батискафа *Триест* с баща си Огюст Пикар – швейцарски физик, изобретател и изследовател, експериментатор на плавателни методи, основаващи се на разликата в налягането.

³⁷ **Уолш, Дон** (1931–2012) е американският флотски лейтенант и изследовател, качил се на батискафа *Триест*. Той отдава повече от 50 години на океаноложките научни изследвания.

³⁸ **Батискафът „Триест“** достига дъното на Марианската падина в Тихия океан на дълбочина 10 916 м, което е най-ниската точка на Земята. Това става на 23 януари 1960 г. На него са Жак Пикар и Дон Уолш. Батискафът е спуснат във водата през ав-

густ 1953 г. Той представлява херметично сферично стоманено тяло за екипажа с диаметър 2,16 м и дебелина на стената 127 мм, прикрепено към голяма цистерна с бензин. Теглото на *Триест* във въздуха е 13 т, а във водата – 8 тона. Апаратът се потапя с помощта на баласт и изплава след освобождаване от него. Уолш и Пикар прекарват на дъното на океана 57 минути, за да разгледат заобикалящата ги среда.

³⁹ **Агрипа, Корнелий** (1486–1535) е немски хуманист, лекар, алхимик, окултист, астролог и адвокат. Написал е книгата *За тайната на философията*.

⁴⁰ **Веги** (мн.ч. от *Вега*, означава „знание“ (от санскрит). Вегите са четири индуистки текста – *Риг Вега*, *Сама Вега*, *Яджур Вега* и *Атхарва Вега*, смятани за основните писмени паметници на индуизма. Според последователите на тази религия те са на възраст от 5 500 години, а според съвременни учени са създадени между 1800 и 1200 г. пр.Хр.

⁴¹ **Скълата на Моос** служи за определяне на твърдостта на минералите. Създадена е от Фридрих Моос през 1812 г. В нея десет еталонни минерала са подредени според способността на всеки да граска стоящите пред него и да бъде граскан от стоящите след него в скалата. Степените в скълата на Моос показват относителната твърдост. По абсолютна твърдост диамантът е от 10-та степен.

⁴² **Фон Хелмхолц, Херман** (1821-1894) – германски физик, физиолог и философ. В областта на физиологията е известен с математическото моделиране на окото, с теориите за зрението и с изследване на възприемането на цветовете. Приносите му във физиката са свързани със закона за запазване на енергията, работи в областта на електродинамиката и химическата термодинамика. Провежда експерименти, свързани с изследването на нервните импулси и мускулния метаболизъм. Професор е по физика и физиология в Бонския и в Берлинския университет.

⁴³ **Риман, Георг** (1826-1866) – известен немски математик. Има голям принос в областта на математическия анализ и диференциалната геометрия, като в известен смисъл полага основите на Общата теория на относителността.

⁴⁴ **Херц, Хайнрих** (1857–1894) е немски физик, експериментално доказал наличието на теоретично обосноваваните от Джеймс Максуел електромагнитни вълни, като показва, че те се движат със скоростта на светлината и че могат да бъдат отразявани и пречупвани. Херц е откривателят на фотоелектричния ефект. В негова чест единицата за измерване на честотата на електрическите хармонични трептения, на електромагнитните вълни от всякакъв характер, на акустичните и механични трептения е наречена *херц* и се означава с Hz.

⁴⁵ **Питагор** (570–495 г. пр.Хр.) – древногръцки философ и математик. Посветен в гръцките и египетските мистерии. Ходил във Финикия и Вавилон. Бил ученик на Заратустра, живял в VI в. пр.Хр. Основава своя школа в Южна Италия ок. 530 г. пр.Хр. Питагор учел за прераждането и отвъдния живот, водил чист начин на живот и пръв нарекъл себе си философ. В учението си обръща голямо внимание на числата и пръв изследва техните зависимости. Въвежда т.нар. *Питагорова теорема* ($a^2+b^2=c^2$). Разработва и теория на музиката, като пръв открива отношението между струните и тоновете.

⁴⁶ **Браун, Робърт** (1773–1857) е английски лекар, биолог и естествоизпитател. През 1827 г. той забелязва произволните движения на спори във вода, които по-късно са наречени *Брауново движение* в негова чест. Той пръв дава сегашното име на клетъчното ядро.

⁴⁷ **Кришна** – най-ранното споменаване на Кришна като син на Деваки се съдържа в *Чхандогя-упанишада*, където е представен като учен. По-късният бог Кришна е изключително много почитан, смятан е за осма аватара (въплъщение) на бог Вишну. Става популярен от индийския епос *Махабхарата*, част от който е високо поетичната и философска поема *Бхагавад гита*, която е свещено писание за индуизма. Там Кришна е охарактеризиран като Абсолютен Аз, съкровена стъпност на всичко живо (Атман), който се проявява в безкрайно множество форми във Вселената и се въплъщава в човешко тяло винаги, когато е нарушен Божественият поряък на Земята. Кришна разкрива пред своя единствен ученик – Арджуна, съкровеният учение за Абсо-

лютно и неговите проявления, духовната отгаденост на Бога чрез любовта („бхакти“), синтеза на трите пътя на Йога (на любовта, мъдростта и безкористните действия), както и множество детайли от духовната наука.

⁴⁸ **Заратустра** или **Зороастър** е персийски религиозен реформатор, основоположник на зороастризма, гържавна религия на Персия в широкия период между XVII и VI в. пр.Хр. Някои учени предполагат, позовавайки се на стари хроники, че е живял около 630-553 г. пр.Хр. Зороастър предлага модела на света като сблъсък на два космични колоса. Основата на неговото учение е осъзнаването на борбата между силите на Доброто и Злото. В *Гатите*, песнопения, които се приписват на него, се говори за двата първични гуха и за враждата им, извеждайки тяхното общо начало от Ахура Мазда, Духа на Слънцето. В по-късната зороастрийска традиция тези два гуха придобиват дуалистична идентификация на два бога – Ормузд и Ариман, на светлина и мрак.

⁴⁹ **Мойсей** е библейски герой, религиозен водач, законодател и пророк в юдаизма, автор на *Петокнижието*. Книгите *Изход*, *Левит* и *Числа* представляват своеобразна биография на Мойсей. Библията сочи Мойсей като основна фигура при преселението на евреите от Египет в Ханаан, както и в консолидирането на еврейските племена около култа към Йехова. По време на пътуването им на изток Мойсей получава Десетте Божии заповеди – основа на еврейското законодателство, както и на редица други правни, религиозни и житейски норми от еврейската традиция, въвежда институцията на Съдии на Израил – по-късно главни водачи на народа му, превръща брат си Аарон и неговите потомци в жреци на Йехова. Въпреки че доживява до 120 години, той умира, преди евреите да достигнат Обетованата земя.

⁵⁰ **Конфуций** (551-479 г. пр.Хр.) – китайски мислител и философ, от чиито идеи произлиза *конфуцианството*, повлияло в продължение на векове на живота и на мисленето на хората от Изтока. Конфуций е основател на първата китайска философска школа. Той си поставя за задача да спаси идеалите на древността за морала и за гържавното устройство, застрашени от

упадък по негово време. Възгледите му са събрани в пет книги, наречени *Петте класики*, по които той преподавал на учениците си. В центъра на философията му стоят понятията за хуманност (*Жън*), в основата на което е залегнало Златното правило на нравствеността: „Не причинявай на другите хора това, което не желаеш за себе си“, както и нравствеността и ритуалите (*Ли*). Те са основни добродетели на благородния човек („княжеския човек“) – идеалът на Конфуций.

⁵¹ **Мохамед** (570-632) – основател на исляма. На 40-годишна възраст получава откровение от архангел Джибраил (Гавриил), след което започва да записва диктуваните му слова и така в продължение на 23 години създава свещената книга Коран. Преследван от управляващите, през 622 г. бяга от Мека в Медина, като това се счита за начало на мюсюлманското летоброене. Изиграва важна роля за преобразуване на мирогледа на жителите на Арабия от политеизъм към вяра в един Бог.

⁵² **Гебер, Джабир ибн Хайян ас-Суфи** (721-815) е арабски алхимик, лекар, фармацевт, математик и астроном. Автор е на *Книга за положението на светилата*, на *Книга за огледалата*, на *Книга за отровите и противоотровите* и др.

⁵³ **Лавоазие, Антоан** (1743-1794) – френски химик, председател на Парижката академия на науките, един от създателите на съвременната химия. Той установява ролята на кислорода при горенето и при дишането, открива закона за запазване на веществото при химичните реакции, а също и състава на водата, въздуха и гуаманта. Създател е на химическата номенклатура. Прави изследвания в областта на термохимията и биохимията. Гилотиниран е по време на Френската революция от 1794 г., защото е бил откупчик на ганъци, но две години по-късно е реабилитиран.

⁵⁴ **Аристотел** (384-322 г. пр.Хр.) е древногръцки философ, ученик на Платон, баща на съвременната наука, който поставя началото на етиката, естетиката, психологията, политологията, икономиката и др. Създател е на логиката като наука. Най-известното му съчинение е *Метафизика*, в което развива идеите си за битието, мисленето, вечността и др. Повлиява

силно на цялата философия и най-вече на западната християнска теология.

⁵⁵ **Планк, Макс** (1858-1948) – известен немски физик теоретик, считан за баща на квантовата механика и един от най-видните физици на XX век. Той е директор на Института за теоретична физика в Берлин и член на Берлинската академия на науките. През 1900 г. Макс Планк извежда закона за излъчване на абсолютно черно тяло и въвежда константа, която днес е известна като константа на Планк. През 1918 г. получава Нобелова награда за физика за откриването на закона за квантуване на енергията.

⁵⁶ **Едисон, Томас Алва** (1847-1931) – американски изобретател и бизнесмен, считан за един от най-плодотворните изобретатели на своето време, с рекорден брой патенти на свое име – 1093. Той работи в областта на електрическата телеграфия, като много от изобретенията му са откупвани от телеграфните компании. Сред тях са автоматичният телеграф, фонографът, радиото и други апарати. Едисон основава електрическата компания *Едисън Електрик* с помощта на известни финансисти. Осветителната инсталация на Едисон се изгражда на принципа на паралелната електрическа верига, което дава възможност електрическият ток да бъде разпределян по алтернативни пътища.

⁵⁷ **Лермонтов, Михаил** (1814–1841) е руски поет и писател, един от основните представители на романтизма в руската литература. Учи в Московския университет, по-късно постъпва във военно училище в Санкт Петербург. Арестуван е и е изпратен в Кавказ, където се запознава със заточени декабристи. Автор е на поемата *Демон*, на грамата *Маскарад*, на романа *Герой на нашето време* и др.

⁵⁸ **Кеплер, Йохан** (1571-1630) е немски математик, астроном и астролог. Той е най-известен със своите закони за движението на планетите, наречени на негово име, публикувани в трактатите *Нова астрономия* и *Хармонията на света*. Кеплер е горещ привърженик на Коперниковото учение. В трактата си *Съкращение на Коперниковата астрономия* той показва, че първите

негови закони, открити за Марс, са валидни за всички планети и за Луната. Ватиканът включва това произведение в списъка на забранените книги. Кеплер счита, че Слънцето е една от многото звезди и че те са обкръжени от планети. По неговите *Рудолфови таблици* госта точно могат да се пресмятат положенията на планетите във всеки момент от времето. Кеплер има голям принос и в оптиката – в книгата си *Диоптрика* описва пречупването на светлината. Известен е и като конструктор на телескоп.

⁵⁹ **Македонски, Александър (Велики)** (356-323 г. пр.Хр.) – владетел на Древна Македония. Един от най-талантливите пълководци в историята, ученик на Аристотел. В рамките на 12 години завладява градовете на Древна Гърция, Персийската империя, Египет и много други по-малки гържави в Близкия изток. При смъртта му империята му се е простирала до Индия.

⁶⁰ **Дирак, Пол** (1902-1984) е английски физик, Нобелов лауреат по физика за 1933, който за първи път теоретически обосновава съществуването на античастица, която има същата маса и спин като електрона, както и електрически заряд, равен по абсолютна стойност на този на електрона, но с обратен знак. Тази частица е открита експериментално няколко години по-късно и е наречена *позитрон*. Дирак е смятан за един от основателите на квантовата механика. Той е затворен в себе си човек, който обича да работи сам.

⁶¹ **Нобеловата награда** (на шведски: Nobelpriset) се присъжда всяка година на хора, които са извършили забележителна научноизследователска работа, разработили са впечатляващи методи или са направили изключителен принос за развитието на обществото в областите физика, химия, литература, мир, медицина или физиология. Това е най-голямото световно признание. Наградените с нея се наричат *Нобелови лауреати*. Наградите започват да се раздават съгласно завещанието на Алфред Нобел, шведски индустриалец и изобретател на динамита. Той подписва завещанието си в Шведско-норвежкия клуб в Париж на 27.11.1895 г. Погбудител муса свързанисшока от пораженията, до които е довело неговото изобретение, и с желанието да бъдат

възнаградени хората, които служат на човечеството. Първата Нобелова награда е връчена на 10.12.1901 г., пет години след смъртта на Нобел. Церемонията по връчването на Нобеловите награди по традиция се насрочва на 10 декември, годишнината от смъртта на Нобел, в Стокхолм и в Осло, и те се връчват от краля на Швеция. Наградите се състоят от златен медал, диплом, шведско гражданство и парична сума от около 10 милиона шведски крони или 1,37 милиона долара. Връчени са над 800 Нобелови награди на частни лица и на организации. Наградата не може да бъде отнета и да се връчва посмъртно.

⁶² **Магнус, Алберт** (1193/1206-1280) е немски философ, теолог, светец от Католическата църква и гоминикански епископ. Завършил е Парижкия университет със специалност философия на седемте свободни науки. Той е известен както с всеобхватните си познания по философия, теология и естествени науки, така и с приносите си за мирното съвместно съществуване на науката и религията. Учител е на Тома Аквински и въвежда учението на Аристотел в християнската теология и в средновековната философия.

⁶³ **Платон** (427-347 г. пр.Хр.) – древногръцки философ, бил учител на Аристотел и ученик на Сократ. Последовател на пифагорейството, ходил и в Египет. Във философията си развива ученията за идеите като насетивни, нематериални същности на Битието, за диалектиката, безсмъртието на душата, за знанието като припомняне, за Вселената като живо същество, за андрогинията и др. Първ посочва съществуването на Атлантида.

⁶⁴ **Теософи** се наричат представителите на теософията (на гръцки – *Божествена мъдрост*). Названието е използвано от Елена Блаватска, която през 1875 г. основава Теософското общество. Теософите приемат, че всички човешки същества притежават безсмъртен висш Аз, към който еволюират техните личности чрез развитието на съзнанието си. Вярват в доктрините за прераждането и за кармата, които възприемат от езотеричния будизъм, с който са свързани много от идеите им, които съчетават религия, наука и изкуство. Подгържат те-

зата, че човекът се състои от 7 тела, развитието на които се свързва с циклите на Природата и на Вселената.

⁶⁵ **Хук, Робърт** (1635–1703) е английски учен, изобретател и микроскопист. Смята се, че той е откривател на сложния микроскоп – с дизайн, състоящ се от три и повече лещи.

⁶⁶ **Рош, Егуарг** (1820–1883) е френски математик и астроном, работил в областта на небесната механика, професор в университета в Монпелие и в Парижката обсерватория. Изследва условията за равновесие на спътника около планетата, като определя т.нар. *Граница на Рош*. Това е разстоянието, на което приливните сили, въздействащи на голямо тяло, приближаващо се към още по-масивно тяло, стават по-силни от силите на вътрешното привличане, които не позволяват на тялото да се разруши. Границата на Рош не важи за тела с малки размери, а за такива с диаметър над 360 км. Изчислено е, че тела с почти еднаква плътност могат да се приближат на не повече от 2.45 радиуса до по-голямото тяло, а при приближаване под тази граница по-малкото тяло ще се разруши от гравитационното влияние на по-масивното.

⁶⁷ **Гај Плиний Стари** (23–79) е римски войн и учен. Той става известен предимно с природонаучното си съчинение *Естествена история*. В тази енциклопедия, състояща се от 37 тома, той обхваща съвременните знания по природните науки. Тя съдържа 20 000 забележителни факта от областите на антропологията, фармакологията, ботаниката, етнографията, градинарството, географията, космологията, историята на изкуството, медицината, металообработването, човешката психология, минералогията, изящните изкуства и зоологията. Освен това Плиний е автор и на множество исторически съчинения. Той загива при изригването на вулкана Везувий, при което е разрушен и град Помпей.

⁶⁸ **Парацелз, Филип фон Хохенхайм** (1493–1541) – немски лекар, естественик и философ, професор в Базелския университет. Той се е борил против схоластиката и се е стремил да постави медицината на научни основи, като приемал, че всички процеси в организма са химически. Създател е на ядрохимията и на ново

учение за лекарствата, чието действие той смятал не за универсално, а за специфично. Въпреки насоките, които дава за развитието на официалната медицина, Парацелз остава под влиянието на алхимията и е един от средновековните мистици.

⁶⁹ **Малтус, Томас** (1766–1834) е английски икономист, социолог и свещеник. Той завършва богословие в Кеймбриджкия университет. През 1798 г. публикува своето *Есе за законите на населението*. Според него, ако не се ограничи, човечеството върви към демографска катастрофа, защото населението се увеличава в геометрична прогресия, докато средствата за изхранването му – в аритметична. Според него това, което гържи населението под контрол, са нещастията (войни, епидемии, глад и болести), моралните ограничения и покварата. Икономическото учение, развиващо неговите теории, се нарича *малтусианство*.

⁷⁰ **Чингис хан** (ок. 1162–1227) е хан и гържавник на монголите, основал Монголската империя, най-голямата гържава в човешката история. Той изгражда силна армия, основаваща се на меритокрацията (форма на гържавно управление с участие на способните, заслужилите), и използва блестяща организация и тактика, превръщайки се в един от най-успешните военачалници в историята. Той обединява монголите и преодолява племенната разпокъсаност. Укрепвайки гържавата с нови завоевания, Чингис хан поставя основите на империя, която включва големи части от днешна Средна, Южна и Югоизточна Азия.

⁷¹ **Соломон** управлява в средата на X в. пр.Хр. При него Древен Израел достига най-голямата си военна сила. Той предприема мащабна строителна програма, увенчана от Соломоновия храм в неговата столица Йерусалим. Държавата му се разпада малко след неговата смърт. Голяма част от сведенията за Соломон идват от Библията, като по-късно му е приписвано авторството на няколко от нейните книги (сред тях *Притчи Соломонови*, *Еклисиаст* и *Песен на песните*). В Библията Соломон е възхваляван за своята мъдрост, богатство и могъщество.

⁷² **Абдул Хамид II** (1842–1918) е 34-ият султан на Османската империя. По време на управлението му влиза в сила първата Османска конституция – през 1876 г., създава се и първият осман-

ски парламент. В началото на 1878 г. обаче конституцията е суспендирана и парламентът е разпуснат. Пак тогава Османската империя претърпява поражение в Руско-турската война от 1877-1878 г. и губи България с подписването на Санстефанския мирен договор. В Турция се установява деспотичен режим. Поради жестокостта, с която са потушени Илинденско-Преображенското въстание и бунтовете в Армения, Абдул Хамид II става известен на Запад като „Кървавия султан“.

⁷³ **Фултон, Роберт** (1765-1815) е американски инженер и изобретател, създател на един от първите параходи и на проекта за първата подводна лодка. В Англия изучава архитектура и инженерни науки. През 1793 г. представя на правителствата на САЩ и Великобритания план за построяване на параходи и подводници, започва експерименти за използване на парни двигатели в морските плавателни съдове. Първият параход по негов проект е завършен през 1807 г.

⁷⁴ **Наполеон Бонапарт** (1769-1821) е действащият владетел на Франция след 1799 г. и първият френски император под името *Наполеон I Велики* – от 1804 г. до 1814 г. В течение на малко повече от десетилетие Наполеон установява контрол чрез завоевания или съюзи над почти цяла континентална Западна и Централна Европа до поражението си в Битката на народите край Лайпциг през октомври 1813 г. По-късно успява да осъществи краткотрайно завръщане, известно като *Стоте дни*, преди да бъде окончателно победен в битката при Ватерло на 18 юни 1815 г. Малко след това е пленен от британците и изпратен на остров Света Елена, където умира. Освен с военните си успехи Наполеон е известен с установяването на Наполеоновия кодекс, както и като един от просветените владетели.

⁷⁵ **Братя Райт, Орвил** (1871-1948) и **Уилбър** (1867-1912) са американски механици, допринесли изключително много за развитието на авиацията. През 1903 г. извършват първия в историята на човечеството контролиран полет с моторен летателен апарат, по-тежък от въздуха, който първо се загързва във въздуха 12 секунди и изминава разстоянието от 37 метра. В продължение на две години след успешния полет те усъвършенстват

конструкцията на аероплана, като с него извършват около 200 полета, а по-късно построяват самолети, като непрекъснато променят двигателите и летежа им. Един от първите полети с екипаж на борда, изпълнен от братя Райт, е през 1903 г. През 1905 г. изминават разстоянието от 39 km за 38 минути и 3 секунди. През 1909 г. създават компанията Райт, която се занимава с производство на летателни апарати и с обучение на пилоти.

⁷⁶ **Циолковски, Константин** (1857–1935) е руски учен и изследовател, член на Академията на науките на СССР. Образованието си получава в Москва, където учи физика, диференциално и интегрално изчисление, висша алгебра, аналитична и сферична геометрия. През 1896 г. започва своя основен труд *Изследване на космическото пространство с помощта на реактивния двигател*. В тази книга са засегнати проблемите на използването на ракетните двигатели в Космоса – навигационните механизми, гоставката и транспортирането на горивото и груги. Циолковски аргументира съществуването на разумни сили във Вселената, които са достигнали много по-високо ниво на развитие от земната цивилизация и помагат на хората в тяхната еволюция.

⁷⁷ **Кабала** (от иврит *получаване*) е мистична традиция. Тя не е религиозно учение, а просто ключ за правилното разбиране на свещените текстове, основен принцип, върху който се изграждат множество системи на тълкуване; дори практиките, свързани с изучаването на някое от кабалистичните учения, се възприемат като съпътстващи и условни. Като цяло Кабала почита върху специфично тълкуване на текстовете на *Тора* (петте книги на Мойсей или *Закона* в Стария Завет: *Битие, Изход, Левит, Числа* и *Второзаконие*). При своето тълкуване на тези текстове Кабала се спира върху „особения мистичен смисъл“ на значението на буквалния прочит на думите. Последователите на Кабала смятат, че тя е шифърът, който мистично разкрива смисъла и значението на Словото Божие. *Зохар* е най-важната книга на Кабала, обясняваща гума по гума Библията и посланията ѝ. Основната идея на Кабала е, че всеки човек е свързан с Бог

и че трябва да работи върху различни аспекти на своята гуша, за да постигне хармония. Кабалата учи, че преди Големия взрив всички човешки гуши са били едно цяло, една светлина; след Големия взрив единната енергия се разделя и се появяват Вселената и материалният свят. Всеки човек се стреми да се свърже обратно със светлината. С Кабала се свързват и сходните и окултни науки като нумерология, астрология и др.

⁷⁷ **Рамзес III** е вторият фараон от Двадесета династия на Древен Египет. Управлява през 1186–1155 г. пр. Хр. Управлението на Рамзес III е последният период на подем в историята на Новото царство. Централно събитие в него е защитата на делтата на Нил от нашествието на морските народи, нахлуващи от север. Победите на фараона са увековечени в многобройни паметници. В резултат на икономическите затруднения се увеличава влиянието на жречеството, което получава редица привилегии от фараона.

⁷⁸ **Рамаяна** е санскритски епос, който се състои от 24 000 строфи, разделени на седем книги, написан от поета Валмики преди новата ера. Творбата разказва историята на Рама и неговата съпруга Сита, която е отвлечена от демона, цар на Ланка Равана. Като една от най-важните литературни творби на древна Индия Рамаяна е оказала дълбоко въздействие върху културата на Индия и на Югоизточна Азия, където е разпространена през VIII в.

⁷⁹ **Пушпака** е летящата колесница на Рама. За нея се разказва в част седма и осма от *Рамаяна*.

⁸⁰ **Вишвакарман** („творец на всичко“) във ведическата и индуиска митология е Божествен творец на Вселената, съзидател и поет. Той създава летящата колесница Пушпака.

⁸¹ **Ковалевска, София** (1850-1891) – руска математичка, писателка и публицистка. Учи математика и физика в Петербург и в Германия. Не получава преподавателско място в Петербургския университет и затова се занимава с литературно-публицистична дейност, написва повестта *Нихилистка* и др. Поканена е да стане професор в Стокхолмския университет.

Получава награди за своите научни разработки по математически анализ, механика и астрономия на Парижката и Шведската академии на науките. По-късно е избрана за член-кореспондент на Академията на науките на Санкт Петербург.

⁸² **Вавилов, Николай** (1887–1943) е руски ботаник и генетик, член на Академията на науките на СССР. Той изследва различни зърнени култури и разработва теорията за центровете на произход на културните растения. Оглавява катедрата по генетика и селекция в селскостопански институт в Саратов, където изследва житните култури и публикува монографията *Имунитет на растенията към инфекциозни заболявания*. По-късно оглавява Отдела по приложна ботаника в Петроград и развива мащабна дейност по изучаване на сортове културни растения от целия свят, ръководи мрежа от опитни станции за селекция на растения, организира експедиции в Европа, Северна и Южна Америка, Азия и Африка. Става директор на Държавния институт по опитна агрономия и на Института по генетика към Академията на науките и през 1926 г. публикува своя труд *Центрове на произхода на културните растения*.

⁸³ **Илия** е еврейски пророк от IX в. пр.Хр., живял в Древна Юдея. За него е разказано в III и IV книга *Царства*. Той се появява, за да върне еврейския народ към истинския Бог, защото се е увлякъл по идолопоклонство; заповягва безмилостно да се избият всички жреци на вавилонската богиня Езавел и единствен сред хората е взет жив на Небето. Илия се възнеся, като с ученика си Елисей отива до брега на Йордан, а от другата страна на реката стояли още петдесет ученици и ги наблюдавали. Тогава Илия взел кожуха си, сгънал го, ударил с него водата, тя се разделила и двамата преминали по сухо. Изведнъж се появила колесница с огнени коне и отнесла Илия с вихрушка на Небето.

⁸⁴ **Школата на Питагор** е основана в град Кротон в Южна Италия през 532 г. пр.Хр. и просъществувала до края на VI в. пр.Хр. Основана е върху същността на източната мъдрост и знанията на египетските поветени. Тя се занимава с философски, научни, политически и религиозни въпроси. В нея има както мъже, така и жени, представители на всички раси и религии. Учениците да-

ват обет за мълчание и спазват множество забрани относно храненето и хигиената, за да постигнат нравствено и физическо пречистване. Те се докосват до Божествената Психея, човешката душа. Обучението започва с *Наука за числата*, наука за живите сили, за работата на Божествените качества в макро- и микрокосмоса. Питагор откъсва учениците от света на формите и ги отвежда в несътвореното Битие, при *Великата Монада*, която нарича Единица. Четирите елемента, от които са сътворени планети и същества, са четирите състояния на материята. *Земята* представя плътното, твърдото състояние; *водата* – течното; *въздухът* – газообразното; *огънят* – безтегловното състояние. Петият елемент, *етерът*, е астралната светлина. Питагор и учениците му въвеждат термина *философия* като любов към Мъдростта и копнеж за постигане на Истината. Важно значение имат и работите на питагорейците за изучаването на музиката. Питагор не е писал трактати, но му приписват книгите *За възпитанието*, *За държавата*, *За природата* и *Свещени слова*.

⁸⁵ **Магелан, Фернандо** (1480–1521) е португалски мореплавател, който организира първата експедиция с цел обиколка на света. Магелан достига от Европа до Азия в западна посока и е първият европеец, плавал в Тихия океан. Въпреки че той умира преди завръщането на кораба в Европа през 1522 г., част от екипажа завършва първото околосветско пътешествие, с което окончателно се доказва кълбовидната форма на Земята.

⁸⁶ **Фон Фраунхофер, Йозеф** (1787–1826) е немски учен, изобретател и предприемач, физик, оптик и астроном. С неговите измервателни инструменти за пръв път са станали възможни точните геодезични измервания. Изследванията му върху вълновия характер на светлината и работите му върху спектралните линии са в основите на днешната оптическа физика.

⁸⁷ **Тициус-Бог** създават закон, базиращ се на емпиричното правило за разстоянията на планетите до Слънцето, което е доказано от Йохан Тициус през 1772 г. и е популяризирано от Йохан Бог. Законът свързва размера на орбитите на планетите със степените на числото 2. По-точно ако членовете на пореди-

цата $k=0, 1, 2, 4, 8, 16, \dots$ се умножат с числото 3 и към полученото се добавя 4, се добива поредицата: 4, 7, 10, 16, 28, 52, 100, ... За Слънчевата система законът свързва голямата полуос на орбитите на планетите, измервана в астрономически единици (AU), с числата: 0.4, 0.7, 1.0, 1.6, 2.8, 5.2, 10.0, ... През 1781 г. У. Хершел открива планетата Уран, която се намира на 19,2 AU от Слънцето. В този случай изчисленията според закона на Тициус-Боде предсказват, че разстоянието е 19,6 AU и законът се потвърждава. Това подтиква астрономите към търсене на неизвестната планета, съответстваща на числото 2,8. Тя би трябвало да се намира между Марс и Юпитер, а нейното отсъствие хвърля съмнение върху валидността на закона. На 1 януари 1801 г. италианският астроном Дж. Пиаци открива планетата-джудже Церера, която е на разстояние 2,8 AU от Слънцето. Впоследствие били открити още много обекти в тази област, позната днес като Астероиден пояс. Местоположението на Нептун, открит по-късно, не се съгласува със закона, но пък Плутон се оказва на предсказаното място.

⁸⁸ **Вирхов, Рудолф** (1821–1902) е известен германски учен, политик, лекар, патологоанатом, хистолог, физиолог, основоположник на клетъчната теория, на теорията на клетъчната патология в биологията и медицината. Известен е и като археолог, антрополог и палеонтолог.

Николай Дойнов

НАУКАТА

ИЗ СВИТЪЦИТЕ НА МЪДРОСТТА

Редактори	<i>Спаска Миховска</i> <i>Иванка Софронова</i>
Графичен дизайн	<i>Илиана Попова</i>
Прегпечат	<i>Иван Джеджев</i>

Издателство „БЯЛО БРАТСТВО“
София, ул. „Ген. Шерю Атанасов“ 2
Тел: (02) 418 01 10

Отпечатано в Университетска печатница

www.beinsadouno.org
www.bialobratstvo.info
sales@bialobratstvo.info